

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdf\Heinlein_Robert_A-Hvezdna_kolonie.PDB

PDB Name: Heinlein_Robert_A-Hvezdna_kolon

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 21.3.2004

Modification Date: 21.3.2004

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Robert A. Heinlein

HVĚZDNÁ KOLONIE

ZEMĚ

Toho dne byla naše družina daleko v pohoří Vysoké Sierry a vraceli jsme se domů dost pozdě. Z polního letiště jsme vzlétli načas, ale centrum Kontroly letového provozu nás poslalo dost na východ, abychom se vyhnuli nepříznivému počasí. Vůbec se mi to nelíbilo — táta se totiž obvykle nenají, pokud nejsem doma.

Kromě toho mi jako druhého pilota strčili nového kluka. Můj obvyklý druhý pilot a zároveň zástupce vedoucího hlídky byl nemocný, takže mi vedoucí našeho skautského oddílu, pan Kinski, přidělil tohohle prudiče. Pan Kinski letěl ve druhém vrtulníku spolu s hlídkou Kuguárů.

"Co kdybys tam kopnul nějakou pořádnou rychlost?" navrhoval tenhle prudič.

"Už jsi někdy slyšel o pravidlech regulace provozu?" odpálil jsem ho.

Helikoptéra letěla v režimu automatického pilota, kontrolována ze země, takže se nyní pomalu sunula v nákladním pruhu, do kterého nás navedl dispečer.

Prudič se zasmál. "Vždycky se přece může vyskytnout případ nenadálé nouzové situace. Koukej — hned ti to předvedu." Stisknul spínač mikrofону. ""Dan Felix Osm Tři. volám kontrolní"."

Vypnul jsem to a pak zase zapnul právě ve chvíli, kdy se kontrolní věž ozvala, a ohlásil jsem jim, že

jsme jejich frekvenci volali omylem. Prudič vypadal dost znechuceně". "Maminčin hodnej mazánek!" poznamenal protivně roztomilým tónem.

Právě tohle mi ale neměl říkat, takhle se mnou nebude jednat nikdo.

"Padej dozadu." řekl jsem mu, "a řekni Slatsi Keiferovi, aby přišel sem nahoru ke mně."

"Proč? Vždyť není pilot."

"To nejsi ani ty. alespoň podle mého názoru. Váží ale úplně stejně jako ty a já chci tuhle kraksnu mít dobře vyváženou."

Pohodlně se uvelebil v sedačce a opřel si hlavu. "Starý pan Kinski mě určil coby druhého pilota, takže tady rozhodně zůstanu."

Počítal jsem pomalu do deseti a pak jsem celou záležitost nechal plavat. Pilotní kabina letadla vznášejícího se ve vzduchu není tím nejlepším místem pro nějakou potyčku. Už jsme spolu nepromluvili ani slovo až do chvíle, kdy jsem to posadil na severní plošinu letiště v Diegu a vypnul jsem tryskové motory.

Ven jsem samozřejmě vystoupil jako poslední. Pan Kinski tam na nás už čekal, ale já jsem si ho nevšimnul — zahlédl jsem jenom toho otrapu. Popadl jsem ho za rameno. "Tak co. chceš si to zopakovat?" vyjel jsem na něj.

Pan Kinski se najednou jakoby zčistajasna vynořil, postavil se mezi nás a hned spustil: "Bille! Bille! Co to má propána znamenat?"

"Chtěl — " Už jsem se mu chystal říct, že chci tomu opruzovi vyrazit všechny zuby z huby, ale pak jsem si to raději rozmyslel.

Pan Kinski se otočil na toho mizeru. "Co se přihodilo, Jonesi?"

"Vůbec nic jsem neprovedl! Klidně se zeptejte koho chcete."

Už jsem byl připraven mu odseknout, že tohle si může klidně vykládat Asociaci pilotů. Odmítnout uposlechnutí rozkazu ve vzduchu je skutečně dost závažný prohřešek. Jenže to jeho "zeptejte se. koho chcete" mě zarazilo. Nikdo jiný totiž nic nemohl vidět ani slyšet.

Pan Kinski se na chvíli upřeně zadíval na každého z nás a pak rozvážně prohlásil: "Svolej svou hlídku a pak jim dej rozhod, Bille." Takže jsem přesně tohle udělal a šel jsem domů.

Koneckonců už jsem byl dost nervózní a než jsem se dostal domů, cítil jsem se už opravdu unaveně. Po cestě domů jsem si poslechl zprávy v rozhlasu — nebylo to zrovna povzbudivé. Přiděly nám byly opět sníženy o deset kalorií — což ještě zvětšilo můj nepříjemný pocit hladu a zároveň mi připomnělo, že jsem nebyl včas doma, abych si dal s tátou večeři. Hlasatel zpráv dále pokračoval informací, že vesmírný koráb Mayflower je konečně schopen provozu a emigranti mají cestu otevřenou. To mají tedy docela kliku, pomyslel jsem si. Nebudou mít snížené přiděly. Nebudou je opruzovat takoví jako je Jones.

A ocitnou se na úplně nové planetě.

George — tedy můj otec — seděl v obývacím pokoji a tiše si procházel nějaké papíry. "Nazdárek, Georgi," zahlaholil jsem. "Už jsi jedl?"

"Ahoj, Bille. Ne, zatím ne."

"Tak to se hned pustím do přípravy nějaké večeře." Vyrazil jsem do kuchyně a okamžitě jsem viděl, že dokonce nesnědl ani žádný oběd. Tak jsem se rozhodl, že mu připravím nějaké pořádné jídlo, aby si to vynahradil.

Vytáhnul jsem z mrazáku dva syntetické steaky a šoupnul jsem je do rychlorozmrazovače, k tomu jsem přidal jednu velkou pečenou bramboru z Idaha pro tátu a jednu menší pro mě. Pak jsem ještě našel balíček salátu a nechal jsem ho ohřát při pokojové teplotě.

Když jsem vroucí vodou zaléval dvě polévkové kostky a vedle práškovou kávu, steaky už byly připravené, jen je strčit do grilu. Tak jsem je tam hned přemístil, nastavil jsem střední stupeň a hned jsem do rozmrazovače strčil nachystané brambory, aby byly hotové zároveň se steaky. Pak jsem vyrazil znovu do mrazáku pro pár plátků zmrzlinového dortu, abychom měli také nějaký dezert.

Brambory už byly uvařené. Rychle jsem překontroloval náš stav přidělových lístků a protože jsem došel k závěru, že si to můžeme dovolit, tak jsem ještě vytáhnul dvě hrudky umělého másla. Gril už začal vyzvánět. Tak jsem vyndal steaky, všechno jsem připravil na talíře a zapálil jsem svíčky, přesně jak by to udělala Anne.

"Tak si pro to pojd'!" zahulákal jsem a otočil jsem se, abych mohl do našeho zápisníku zanést přidělové body za všechny potraviny, což jsem opsal z jejích obalů. Potom jsem obaly rychle strčil do spalovače odpadu. Takhle se vám nikdy nemůže stát, abyste měli sebemenší zmatek ve svém účetnictví.

Když jsem byl hotov, táta už zasedl k večeři. Od počátku příprav až do tohoto okamžiku uplynuly přesně dvě minuty a dvacet vteřin — na vaření zkrátka není vůbec nic těžkého. Nechápu, proč z toho musí ženy pořád dělat takový problém. Nejspíš si v tom neumí zavést pořádný systém, jinak si to nedovedu vysvětlit.

Táta přivoněl ke steaku a zašklebil se. "Chlapče! Bille, vždyť ty nás přivedeš na mizinu."

"Jen se mě nesnaž vyděsit," prohlásil jsem klidně. "Za tohle čtvrtletí jsem pořád ještě v plusu." Vzápětí jsem se ale zachmuřil. "Příští čtvrtrok ale může být podstatně horší, pokud nepřestanou i nadále pořád snižovat naše přídíly."

Táta se zarazil se soustem steaku na půli cesty od talíře do úst. "Cože, už zase?"

"Ano. už zase. Podívej, Georgi, já tohle prostě vůbec nechápu. Vždyť letos byl na obilí dobrý rok a kromě toho už přece uvedli do provozu tu novou továrnu na výrobu kvasnic v Montaně."

"Ty přece sleduješ všechny zprávy zásobovacích úřadů, že ano. Bille?"

"Přirozeně."

"Takže jsi nejspíš zaznamenal i výsledky posledního sčítání lidu v Číně? No a tak je teď zkus zahrnout do svých úvah o vzrůstu produkce."

Věděl jsem dobře, co tím chce říct — a hned mi steak zhořknul v ústech a chutnal spíš jako stará podrážka. Co to má za smysl neustále pečlivě kontrolovat spotřebu, když stejně někdo na opačném konci světa přivede veškeré vaše snažení vniveč? "Tihle zatracení Číňané by už konečně měli přestat plodit děti a raději by měli více energie věnovat produkci potravin!"

"Tak to je, Bille, zkrátka se s nimi dělíme."

"Ale — " Už jsem otvíral pusu, ale vzápětí jsem zase zmlkl. George měl úplnou pravdu, tak jako většinou, ale prostě se mi zdálo, že to není spravedlivé.

"Už jsi slyšel Mayfower?" Zeptal jsem se hlavně proto, abych změnil palčivé téma hovoru.

"Copak se děje s Mayflower?" Otec najednou nasadil ostražitý tón, což mě dost překvapilo. Od té doby co Anne zemřela — Anne byla moje matka — jsme si byli s Georgem tak blízcí, jak jen dva lidé mohou být.

"No vlastně skoro nic, jenom je už připravena k naložování cestujících, to je všechno. Už začali s výběrem emigrantů."

"Takže?" Už zase byl v jeho hlase patrný ten ostražitý tón. "Copak jsi dneska vlastně dělal?"

"Nic zvláštního. Vydali jsme se asi pět mil na sever od našeho tábora a tam pan Kinski některé kluky prohnal různými testy. Jo a taky jsem viděl horského lva."

"Vážné? Myslel jsem, že už jsou všichni dávno pryč."

"No tak jsem si aspoň myslel, že jsem ho viděl."

"Pak jsi ho nejspíš skutečně viděl. A co ještě?"

Chvilku jsem váhal, ale pak jsem mu pověděl i o tom protivném prudiči Jonesovi. "Vždyť on ještě ke všemu ani není členem našeho oddílu. Jak se tedy může takhle chovat a ještě se mi plést do řízení vrtulníku?"

"Zachoval ses naprosto správně, Bille. Mě se to jeví tak, že tenhle mizera Jones, jak mu říkáš, je ještě příliš mladý, než aby se mu dal svěřit pilotní průkaz."

"No vlastně je to tak, že je o rok starší než já."

"Když já byl mladý, muselo ti být alespoň šestnáct, aby ses mohl vůbec pokoušet získat řídičský průkaz."

"To víš, Georgi, časy se mění dost rychle."

"To je fakt. V tom máš tedy naprostou pravdu." Táta najednou vypadal hrozně smutně a já jsem hned pochopil, že už zase myslí na Anne. Rychle jsem proto dodal: "Ať už je ale jakkoliv stár, jak se může takový odporný hmyz jako tenhle Jones dostat přes testy psychické stability a povahových rysů?"

"Psychotesty prostě nejsou ani zdaleka dokonalé, Bille. Stejně tak jako lidé." Táta se pohodlně uvelebil na židli a zapálil si dýmku. "Chceš, abych dneska večer uklidil ze stolu já?"

"Ne, to je dobrý, díky." Vždycky se mě takhle ptá a já jeho nabídku vždycky s díky odmítnu. Táta je totiž dost roztržitý — stává se mu, že vyhodí nějaké přidělové body do spalovače. Když šetřím já, tak opravdu šetřím. "Tak co. neměl bys chuť na partičku karet?"

"Sedru z tebe kalhoty i s chlupama."

"A koho bys ještě chtěl oškubat?" Odklidil jsem odpadky, spálil jsem talíře a pak jsem za ním odešel do obývacího pokoje. Právě vytahoval desku a balíček karet.

Nějak se nedokázal na hru soustředit. Byl jsem vždycky o skok napřed a už jsem měl připraveny další tahy zatímco on se teprve mořil s vyřešením současné situace. Nakonec odložil karty na stůl a zpřímá se na mě podíval.

"Synu — "

"Hmm? Chci říct "Ano, Georgi?"

"Rozhodl jsem se vystěhovat s Mayflower." Okamžitě jsem se zarazil nad karetní deskou. Pak jsem se vzpamatoval, trochu jsem ubral plyn a snažil jsem se udržet letový kurs. "To je skvělý! Kdy odjíždíme?"

Táta zuřivě potahoval ze své oblíbené dýmky. "To je právě ten problém, Bille. Ty se mnou nepojedeš."

Nebyl jsem schopen vypravit ze sebe ani slovo. Táta mi až dosud nikdy neprovedl něco takhle hrozného. Jenom jsem tam bezmocně seděl a mlel jsem hubou naprázdno jako ryba. Nakonec se mi podařilo ze sebe vypravit: "Táto, ty si ze mě děláš legraci."

"Ne, myslím to vážně, synku."

"Ale proč? Odpověz mi na tuhle jedinou otázku: proč?"

"Podívej se, synu — "

"Říkej mi Bille."

"Tak jo. OK, Bille. Je něco úplně jiného, když se chci sám za sebe rozhodnout, jestli chci zkusit životní štěstí v kolonii, ale nemám žádné právo vnutit špatný začátek i tobě. Ty musíš nejprve dokončit školy. Na Ganymédu nejsou žádné slušné školy. Nejdřív získej pořádné vzdělání a pak, až budeš dospělý a budeš stále chtít emigrovat, bude to záležet jenom na tvém rozhodnutí."

"Takže to je ten důvod? Tohle je jediný důvod? Abych mohl chodit do školy?"

"Ano. Ty zůstaneš tady a získáš titul. Pak, když budeš stále ještě chtít, můžeš přiletět za mnou. Rozhodně tím nijak nepropásneš svoji šanci. Zájemci o kolonii, kteří tam mají blízké příbuzné, mají přednost."

"Ne!"

Táta se tvářil neústupně.

Myslím ale, že já jsem vypadal úplně stejně. "Říkám ti, Georgi, že jestli mě tady necháš samotného, neprospěješ tím vůbec ničemu. Můžu udělat zkoušky na občanství třetího stupně klidně hned zítra. Pak zažádám o pracovní povolení a - "

Přerušil mě v půli věty. "Nebudeš potřebovat žádné pracovní povolení. Zanechám tě tady docela slušně zabezpečeného, Bille. Budeš..."

"Slušně zabezpečeného! Copak si vážně myslíš, že bych se dotknul jediného tvého kreditu, kdybys odletěl a nechal mě tady? Budu muset vystačit se svým studijním stipendiem, dokud konečně neudělám zkoušky, abych mohl získat pracovní knížku."

"Nemusíš na mě zvyšovat hlas, synu!" Pak pokračoval: "Jsi přece hrdý na to, že jsi skaut, nebo snad ne?"

"No — to jsem."

"Jako bych si vzpomínal, že skauti mají být poslušní. A taky se mají chovat zdvořile."

Tahle poznámka docela udeřila hřebík na hlavičku. Musel jsem se nad tím pořádně zamyslet. "Georgi — "

"Ano, Bille"

"Jestli jsem byl nevychovaný, tak se ti za to omlouvám. Ale skautská pravidla nebyla ustanovena proto, aby se dalo se skauty snadno manipulovat a zahánět je do kouta. Dokud žiji ve tvém domě, budu dělat přesně to co mi řekneš. Pokud ale odejdeš, už nade mnou nemáš vůbec žádnou moc. Takhle je to spravedlivé, co říkáš?"

"No tak, buď rozumný, synku. Dělán to jenom pro tvoje vlastní dobro."

"Nesnaž se měnit téma rozhovoru, Georgi. Je to spravedlivé nebo není? Jestliže odletíš stovky miliónu mil daleko, jak můžeš chtít dál řídit můj život, když už budeš dávno pryč? Budu o své budoucnosti rozhodovat sám."

"Budu pořád tvůj táta."

"Otcové a synové by měli vždycky táhnout za jeden provaz. Pokud si vzpomínám tak otcové, kteří sem přijeli na původní lodi Mayflower, vzali svoje děti s sebou."

"Tohle je něco jiného."

"A v čem?"

"Je to mnohem dál, neskutečně daleko — a je to nebezpečné."

"Jejich přistěhování bylo ale také velice nebezpečné - vždyť polovina kolonie v plymouthských horách zemřela hned během první zimy, to ví každý. A vzdálenost vůbec nic neznamená; důležité je, jak dlouho to potrvá. Kdybych se musel z dnešní výpravy vracet pěšky, byl bych na cestě ještě za měsíc. Poutníkům trvalo celých třiašedesát dní než se přeplavili přes Atlantik, alespoň tak nějak nás to učili ve škole. Dneska odpoledne ale hlasatel říkal, že Mayflower dosáhne Ganymedu za šedesát dní. To znamená, že Ganymédes je v podstatě blíž než byl tehdy Londýn k plymouthským skalám."

Táta v tu chvíli vstal a vyklepal svou dýmku. "Nehodlám se s tebou o tom dohadovat, synu."

"Ani já se nehodlám přit." Zhluboka jsem se nadechl. To, co ze mě vypadlo v příštím okamžiku, jsem tehdy raději neměl vůbec vypouštět z úst, ale byl jsem tehdy opravdu naštvaný. Ještě nikdy se mnou takhle nikdo nejednal a já mu to chtěl vrátit. "Můžu ti ale říct jedno: nejsi jediný, kdo už má až po krk neustále se tenčících přiděľů. Jestli myslíš, že já tady zůstanu, zatímco ty si budeš tam někde v kolonii pěkně nacpávat pupek, tak to ses pěkně přepočítal. Myslel jsem si, že jsme partneři."

Ta poslední poznámka byla ze všech štiplavých narážek úplně nejhorší a měl bych se za ni pořádně stydět. Právě tohle mi totiž řekl onoho dne, kdy zemřela Anne a tak to taky po celou dobu opravdu fungovalo.

Už v okamžiku, kdy jsem to vyřkl nahlas, jsem naprosto přesně věděl, proč musí George emigrovat, a věděl jsem, že s tenčícími se přiděly potravin to nemělo vůbec nic společného. Už se ale nedalo udělat nic, abych ta slova vrátil zpátky.

Táta na mě jenom zíral. Pak ze sebe pomalu vysoukal: "Ty si myslíš, že je to takhle? Že chci odsud odejít jenom proto, abych už nemusel vynechávat oběd, když chceme ušetřit nějaké přidělové kupóny?"

"A jaký by mohl být jiný důvod?" Chytil jsem se do vlastní pasti. Vůbec jsem nevěděl, co bych mu měl říct.

"Hmmm, no dobře, jestli tomu věříš, Bille, pak ti to nemohu nijak vyvrátit. Myslím, že si půjdu lehnout."

Odešel jsem do svého pokoje a uvnitř jsem si připadal naprosto zmatený. Chtěl jsem, aby tu máma byla se mnou tak silně, že jsem takřka cítil její přítomnost, a věděl jsem naprosto jistě, že přesně takhle se cítil i táta. Ona by nikdy nenechala celou záležitost dojít tak daleko, že jsme na sebe vlastně až křičeli — alespoň já jsem křičel. Kromě toho bylo narušeno naše partnerství, už nikdy nemohlo být stejné.

Dal jsem si sprchu a pořádnou dlouhou masáž a cítil jsem se o něco lépe. Vlastně jsem věděl, že naše partnerství nemohlo být skutečně zprerháno. Po nějaké době, až George pochopí, proč musím odletět s ním, nedovolí, aby mi studium na vysoké škole stálo v cestě. Tím jsem si byl jist, no, alespoň skoro jist.

Začal jsem přemýšlet o Ganymédu. Ganymédes!

Páni, vždyť já jsem nikdy neopustil Zemi ani na Měsíc! U nás ve třídě jsme měli kluka, který se dokonce na Měsíci narodil. Jeho rodiče tam stále ještě žili. Jeho poslali domů právě kvůli studiu. Snažil se vytvářet dojem, že je chlapík z hlubokého vesmíru. Jenže Měsíc je vzdálen sotva čtvrt miliónu mil od nás. V podstatě je to coby kamenem dohodil. Navíc nebyl schopný samostatnosti, Měsíční kolonie dostávala úplně stejné potraviny jako my na Zemi. Byla to skutečně součást Země. Ale Ganymédes...

Tak se na to mrkneme — Jupiter je vzdálen plus minus půl miliardy kilometrů, záleží na tom, v jakém ročním období to berete. Co znamená titěrná vzdálenost k Měsíci v porovnání s takovým obřím skokem?

Najednou jsem si nedokázal za nic na světě vzpomenout, jestli je Ganymédes Jupiterovým třetím měsícem nebo čtvrtým. A to bych tedy měl vědět. V obývacím pokoji jsme měli knihu, která by mi toho mohla prozradit ještě mnohem víc — Průvodce koloniemi Země od Ellswortha Smithe. Tak jsem se pro

ni vydal.

Táta ještě nešel do postele. Seděl tam a četl si. Hlesnul jsem jenom: "Ach — ahoj," a šel jsem se poohlédnout po té knize. Pouze přitakal a dál si četl ve své knížce.

Knihy ale nebyla na policičce, kde jsem ji očekával. Rozhlížel jsem se a táta se mě zeptal: "Hledáš něco, Bille?"

V tu chvíli jsem si všimnul, že právě tuhle knihu si čte. Tak jsem řekl: "Ale, nic. Nevěděl jsem, že ji máš rozečtenou."

"Tohle?" Zvednul právě tu knihu.

"Na tom nesejde. Já si najdu něco jiného."

"Klidně si ji vezmi. Já už jsem ji dočetl."

"No, tak jo — díky." Vzal jsem si žádanou knihu a otočil jsem se k odchodu.

"Počkej ještě okamžik, Bille."

Tak jsem se zarazil.

"Dospěl jsem k rozhodnutí, Bille. Nikam nepoletím."

"He?"

"Měl jsi pravdu, když jsi mi připomínal, že jsme partneri. Moje místo je tady."

"Ano, ale — Koukni Georgi, moc mě mrzí to, co jsem ti řekl o těch přidělech. Moc dobře vím, že to není tvůj důvod. Tím důvodem je — no, ty prostě musíš odletět." Chtěl jsem mu říct jak moc dobře chápu, že tím důvodem je Anne, ale zhroutil bych se, kdybych jenom zmínil její jméno nahlas.

"Chceš tím říct, že jsi ochoten tu zůstat sám — a dodělat školu?"

"No — " Tohle jsem tedy nebyl připraven mu slíbit, pořád jsem byl upnut na myšlenku, že nakonec poletím s ním. "To jsem tedy zrovna neměl na mysli. Chtěl jsem jenom říct, že chápu proč chceš odejít, vlastně proč musíš odejít."

"Hmmm." Zapálil si dýmku, a dal si s tím pěkně načas. "Chápu. Anebo možná taky ne." Pak ještě dodal: "Řekněme to takhle, Bille. Naše partnerství trvá i nadále. Buď oba poletíme, nebo tady oba zůstaneme — pokud se ovšem z vlastní vůle nerozhodneš tady zůstat, dodělat si školu a pak za mnou přiletět později. Je to tak přijatelné?"

"Cože? No, jasně..."

"Takže si o tom ještě promluvíme někdy později."

Dal jsem mu dobrou noc a rychle jsem se uklidil do svého pokoje. Williame, chlapče, říkal jsem si v duchu, máš to prakticky v kapse — pokud tedy nevyměkneš natolik, aby ses nechal obměkčit a nesouhlasil s rozchodem. Nasoukal jsem se do postele a nedočkavě jsem otevřel knihu.

Ganymédes je třetím měsícem Jupiteru měl jsem si to pamatovat. Je větší než Merkur, mnohem větší než Měsíc; pořádná planeta, i když je to vlastně jenom měsíc. Gravitační síla na povrchu odpovídala třetinové přitažlivosti na Zemi. Vážil bych tam tedy nějakých pětadvaceti liber. Poprvé byl navázán kontakt v roce 1985 — což jsem věděl — a projekt na vytvoření atmosféry započal v roce 1998 a od té doby běžel.

V knize byl vložen stereo obrázek Jupiteru tak, jak je vidět z Ganymédu — kulatý jako jablko, planoucí oranžovou barvou, a trochu splácnutý na obou pólech. A pořádně velký. Nádhera. Jak jsem tak na ten obrázek zíral, usnul jsem.

Během příštích tří dnů jsme s tátou neměli příležitost si spolu promluvit, protože jsme tu dobu se zeměpisnou třídou strávili na Antarktidě. Vrátil jsem se domů s nosem zmrzlým na kost a několika skvělými záběry tučňáků — a také poopravenými názory. Měl jsem tam čas se pořádně zamyslet.

Táta popletl naši účetní knihu přidělu tak jako obvykle, ale naštěstí nezapomněl schovat obaly, takže mi nedalo mnoho práce to zase celé dát do pořádku. Po večeři jsem ho nechal vyhrát dvě partie a pak jsem začal: "Koukni, Georgi — "

"Ano?"

"Pamatuješ si, o čem jsme spolu mluvili?"

"No jistě."

"Celá věc se má takhle. Nejsem ještě plnoletý; nemůžu odejít, pokud mi to nedovolíš. Zdá se mi, že bys mi to měl dovolit, ale když to neuděláš, nenechám školy. Ale v každém případě bys měl odejít — ty

musíš odejít — však víš proč. Žádám tě, abys o tom popřemýšlel a dovolil mi odletět s tebou, ale nehodlám se kvůli tomu chovat jako malý harant."

Táta vypadal takřka zahanbeně. "To je tedy řeč opravdového chlapa, synu. Chceš tedy říct, že mě chceš nechat odejít, zůstat tady a nebudeš kvůli tomu dělat žádný kravál?"

"No, ne "chci" — ale nějak bych se s tím už vypořádal."

"Díky." Táta zalovil ve svojí peněženke a vytáhnul odtamtud malou fotku. "Koukni se na tohle."

"Co to je?"

"Tvoje kopie tvé žádosti o emigraci. Podal jsem to přede dvěma dny."

ZELENOOKÁ NESTVŮRA

Během několika následujících dnů jsem toho ve škole moc neudělal. Táta mě sice předem varoval, abych se tím nenechal nijak rozptylovat; ještě neschválili naše žádosti. "To víš, Bille, hlásí se jim desetkrát více lidí, než mohou vzít s sebou."

"Jenže většina z nich chce letět na Venuši nebo na Mars. Ganymédes je příliš daleko; to odradí všechny padavky."

"Já jsem ale nemluvil o přihláškách na všechny vesmírné kolonie. Měl jsem na mysli jenom přihlášky na Ganymédes. přesněji řečeno jenom na tuto první výpravu na palubě Mayflower."

"Ani tak mě nemůžeš jen tak vylekat. Jenom jeden z deseti může uspět. Tak to přece bylo vždycky."

Táta se mnou souhlasil. Prohlásil, že tohle je vůbec poprvé v celé historii, kdy je věnována taková péče výběru uchazečů o kolonizaci. Dříve vždycky kolonie naopak sloužily jako odkládiště nepohodlných jedinců, kriminálních živlu a zkrachovalých existencí. Pak ještě dodal: "Jenomže Bille, co ti dává onu neotřesitelnou jistotu, že zrovna my dva musíme být mezi vybranými šťastlivci? Ani jeden z nás není zrovna superman."

Tohle mě trochu vyhodilo ze sedla. Až do této chvíle mi totiž vůbec nepřišlo na mysl, že bychom snad nemuseli být dost dobří pro výběrová kritéria. "Georgi, přece nás nemohou hodit přes palubu!"

"Ale můžou, a třeba to taky klidně udělají."

"Ale jak to? Vždyť tam nová kolonie bude potřebovat inženýry a ty patříš mezi špičku. Já — no, nejsem žádný génius, ale ve škole mi to jde docela slušně. Jsme oba zdraví a nemáme žádné špatné mutace. Nejsme barvoslepí ani nemáme potíže s krvácivostí nebo něco podobného."

"Nemáme žádné špatné mutace, o kterých bychom věděli." poopravil mě táta. "Jinak s tebou ale plně souhlasím, že to vypadá jako bychom si uměli docela slušně vybrat prarodiče. Já jsem ale neměl na mysli něco tak očividného."

"No tak co jsi tedy myslel? Na co by nás mohli dostat?"

Začal si pohrávat se svou dýmkou takovým zvláštním způsobem jako vždycky, když nechtěl na mou otázku takhle přímo odpovědět. "Bille, když si vybírám pro nějaký účel ocelovou slitinu, tak nestačí jenom prohlásit: Jo, je to hezký kus pěkně nablýskaného kovu, zkusíme ho tam šoupnout. Tak to není, musím vždycky vzít v úvahu soubor mnoha testů dlouhý jako tvoje paže, které mi o té slitině prozradí všechno. Na co je dobrá a jak se bude chovat v určitých situacích, o kterých předpokládám, že je bude muset snášet. Takže kdybys měl za úkol vybrat vhodné osoby pro obtížnou úlohu kolonizátorů, co bys po nich asi tak požadoval?"

"No, já vlastně nevím."

"Ani já o tom nemám představu. Nejsem žádný sociální psychometrik. Ale když řekneš, že hledají zdravé lidi se slušnými výsledky, je to jako bys prohlásil, že pro nějaký účel chceš raději ocel než dřevo. Anebo to možná vůbec není ocel, třeba bude zapotřebí vybrat slitinu titanu. Takže zkus raději svoje nadšení poněkud držet na uzdě."

"Ale — no dobře, tak mi porad', co pro to ještě můžeme udělat?"

"Nic. Jestliže nás nevyberou, musíš si prostě říct, že jsi kus poctivé oceli a není vůbec tvoje chyba, že na tenhle úkol potřebovali vybrat hořík."

Bylo naprosto v pořádku se na celou záležitost dívat takhle, ale docela mě to děsilo. Ve škole jsem si ale dával pozor, abych svou nejistotu nedal nijak najevo. Už jsem úplně všude rozhlásil, že jsme se přihlásili k emigraci na Ganyméda. Kdyby nám to nevyšlo — no, bylo by to pro mě poněkud zahanbující.

Můj nejlepší kamarád, Duck Miller, byl z toho hrozně nažhavený a měl v úmyslu jet taky.

"Ale jak bys to chtěl zařídit?" ptal jsem se ho. "Copak vaši chtějí taky odletět?"

"Už jsem se o to docela zajímal," ujist'oval mě Duck. "Jediné co potřebuji je nějaká dospělá osoba coby můj sponzor, vlastně spíš opatrovník. Takže kdybys dokázal přemluvit tvého staříka, aby mi to podepsal, je to v kapse."

"Ale co na to řekne tvůj táta?"

"Tomu to bude jedno. Pořád dokola mi vykládá historky o tom, že když byl v mém věku, už si musel na živobytí vydělávat sám. Tvrdí, že kluk by měl být schopen se o sebe sám postarat. Tak co tomu říkáš? Promluvíš o tom se svým tat'kou — dnes večer?"

Slibil jsem mu, že ano, a taky jsem to splnil. Táta chvilku neříkal vůbec nic a potom se mě zeptal:

"Vážně bys chtěl, aby Duck letěl s tebou?"

"Samozřejmě, že bych ho chtěl mít s sebou. Je to můj nejlepší kámoš."

"A co na to říká jeho otec?"

"On se ho na to vlastně ještě nezeptal," řekl jsem a potom jsem mu vysvětlil, jak se na celou záležitost asi dívá pan Miller.

"Takže takhle je to," zamumlal táta. "Tak to raději ještě chvíli počkáme a uvidí se, co na to pan Miller."

"Dobře — koukni, Georgi, znamená to, že se za Ducka podepíšeš, jestliže jeho otec bude souhlasit?"

"Znamená to přesně to, co jsem právě řekl, Bille. Raději počkáme. Třeba se ten problém vyřeší i bez nás."

Tak jsem jenom dodal: "No jasně, třeba se pan a paní Millerovi rozhodnou taky se do toho zapojit, až jim to Duck všechno vysvětlí."

Táta na mě jenom zamrkal a povytáhnul obočí. "Pan Miller tady má, řekl bych, velmi rozsáhlé obchodní styky a záměry. Podle mého názoru by bylo mnohem jednodušší přesunout jeden konec obří přehrady než přemluvit pana Millera, aby se toho všeho jen tak vzdal."

"Vždyť ty se taky hodláš vzdát svého obchodu."

"To ne, já žádný obchod nevedu, já tím přijdu jenom o svou zavedenou praxi. Ale svého povolání jako takového se nevzdávám, to si vezmu s sebou."

Ducka jsem zahlédl ve škole hned druhý den a tak jsem se ho rovnou zeptal, co mu na to řekl jeho otec.

"Zapomeň na to." prohlásil. "Naše dohoda padla."

"Cože?"

"Stařík tvrdí, že jenom neobyčejný idiot by mohl jenom přemýšlet o tom, že by emigroval na Ganymédes. Tvrdí, že naše Země je jediná planeta v celém systému s podmínkami vhodnými pro udržení života a kdyby naši vládu netvořila banda sníčků vznášejících se po hvězdné obloze, už dávno bychom přestali strkat peníze do myši díry v marné snaze přeměnit hromadu kamení ve vesmíru v úrodné zelené pastviny. Podle jeho názoru je celý tenhle projekt od počátku odsouzen k nezdaru."

"Ještě včera jsi takhle nesmýšlel."

"To bylo ještě předtím, než mi to takhle jasně predestřel. Víš co? Táta mě totiž brzy přijme za partnera. Jakmile tady dokončím studium na škole, začne mě prosazovat do managementu společností. Prý mi to až dosud nechťel říct, protože chtěl, abych se naučil spoléhat sám na sebe a být iniciativní, ale teď už podle něj dozrál čas mi to prozradit. Co si o tom myslíš?"

"No, podle mě to je docela solidní vyhlídka do budoucnosti. Ale cos chtěl říct tím, že je tenhle projekt odsouzen k nezdaru?"

"Páni, tak podle tebe je to "solidní!" No, táta zkrátka tvrdí, že je naprosto nemožné trvale na Ganymédu udržovat kolonii. Je to nebezpečná výspa naší civilizace na okraji známého vesmíru, uměle udržovaná — přesně tak to řekl — a jednoho dne se ty přístroje prostě zhroutí a celá kolonie bude vyhlazena. Všichni lidé tam zahynou a my konečně přestaneme bojovat proti přírodě."

Pak už jsme si nestačili říct víc, protože jsme oba museli vyrazit na hodinu. Večer jsem o tom pověděl

tátovi. "Co si o tom myslíš. Georgi?"

"No, něco pravdy v tom jeho uvažování určitě je — "

"Cože!"

"Nemusíš se hned plašit. Kdyby se na Ganymédu najednou všechno zhroutilo a my už nebyli schopni to dát zase do pořádku, prostě by se všechno vrátilo do stavu, v jakém jsme to původně našli. Jenže to není celá odpověď. Lidé totiž mají takový legrační zvyk pokládat za "přirozené" to, na co jsou zvyklí — jenže tady neexistuje žádné přirozené prostředí už od toho okamžiku, kdy člověk poprvé slezl ze stromu. Bille, kolik lidí teď žije tady v Kalifornii?"

"Pětapadesát, možná šedesát miliónů."

"Věděl jsi, že první čtyři přistěhovalecké kolonie tady zahynuly hladu? Je to pravda! Jak je tedy možné, že teď tady žije přinejmenším padesát miliónu lidí a nezemrou hladu? Samozřejmě když odmyslíš, že nám zavedli přidělový systém."

Na svou otázku si vzápětí odpověděl sám. "Máme podél pobřeží rozmístěny čtyři atomové elektrárny jenom na to, aby přeměňovali slanou mořskou vodu na vodu pitnou. Využíváme každou kapku z řeky Colorado a každou stopu sněhu, která dopadne do pohoří Sierry. A kromě toho máme milión dalších zařízení. Kdyby se tyhle zařízení pokazily — dejme tomu, že by nějaké mohutné zemětřesení vyřadilo z provozu všechny čtyři elektrárny — tahle země by se znovu proměnila v poušť. Pochybuji o tom, že by se nám podařilo tolik lidí evakuovat dřív, než by většina z nich zahynula žízní. Přesto si nemyslím, že pan Miller v noci nemůže usnout hrůzou. Považuje jižní Kalifornii za dobré "přirozené" prostředí."

Věř mi, Bille. Kdekoliv má člověk hmotu a energii, se kterými může pracovat, a dostatek důvtipu, aby věděl, jak s nimi nakládat umí si vytvořit prostředí, jaké potřebuje."

Poté jsem Ducka prakticky vůbec neviděl. Zhruba v té době jsme také dostali předběžné pozvánky na testování vhodnosti našich osob pro kolonii na Ganymédu, takže jsme měli starostí až nad hlavu. Kromě toho mi přišlo, že Duck se jakoby změnil — a možná jsem se změnil já. Musel jsem neustále myslet na naši výpravu a on se o tom nechtěl bavit. A možná kdyby přece chtěl, udělal by nějakou narážku, která by mě přivedla na špatné myšlenky.

Táta mi nedovolil přestat úplně chodit do školy protože stále ještě nebylo zcela jasné, jestli projdeme náročným výběrem, ale stejně jsem dost chyběl kvůli všemožným testům. Musel jsem projít obvyklou tělesnou prohlídkou, samozřejmě s některými přidanými vylepšeními. Například g-test — jak test ukázal, byl jsem schopen zvládnout osm g, než jsem omdlel. Dále ještě test na snášení nízkého tlaku a krvácivost — prostě nechtěli lidi, kteří mají sklony ke krvácení z nosu nebo ke křečovým žilám. A ještě spousta dalších.

My jsme je ale všechny zvládli. Pak ovšem následovaly psychotesty, které byly podstatně horší protože jste nikdy nevěděli, co se od vás očekává. A navíc jste polovinu času ani neměli tušení, že vás vůbec testují. Celé to začalo hypnoanalýzou, což je pro vás samozřejmě dost nevýhoda. Copak máte tušení, co jste jim všechno navyprávěli, když vás uspí?

Jednou jsem takhle seděl a nekonečně dlouho jsem čekal, až se nějaký psychiatr uráčí na mě přijít podívat. V té místnosti byla taková dvojice povedených úředníků. Když jsem přišel, jeden z nich vytáhnul z desek moje lékařské a psychologické posudky a položil je na stůl. Pak mi ten druhý, rudovlasý chlapík, který se neustále pohrdavě usmíval, pokynul a řekl: "Tak jo, prcku, sedni si tady na tu lavičku a hezky počkej."

Za hodnou chvíli ten rudovlasý vzal moji složku a začal si v ní listovat a pročítat ji. Pak se najednou zachechtal, otočil se ke svému kolegovi a řekl: "Hele. Nede — tohle si musíš přečíst!"

Ten druhý si přečetl, co mu ukazoval, a patrně se mu to taky zdálo docela zábavné. Viděl jsem, že mě přitom pozorují, a tak jsem předstíral, že jim nevěnuji žádnou pozornost.

Ten druhý úředník se opět vrátil ke svému stolu, jenže za chvíli k němu ten rudovlasý protiva zase přišel s mým svazkem v ruce a něco mu přečetl nahlas, ale přesto příliš potichu takže jsem spoustu slov vůbec nezachytil. I to málo, co jsem zaslechl, se mě ale hodně dotklo.

Když skončil, otočil se protivný úředník přímo na mě a zasmál se. To už jsem nevydržel, vstal jsem a ozval jsem se: "Co je tady tak vtipného?"

On mi odpověděl: "Do toho ti vůbec nic není, prcku. Jen si hezky zase sedni."

Došel jsem k nim a požadoval jsem: "Ukažte mi to taky."

Druhý úředník vzápětí moje posudky strčil do zásuvky svého psacího stolu. Rudovlasý chlapík se zase ozval: "Maminčin chlapec se chce podívat, Nede. Proč mu to nechceš ukázat?"

"Vždyť on to vlastně ani nechce vidět," odpověděl mu druhý.

"Ne, nejspíš ne." Pak se len protiva opět zasmál a dodal: "A to si představ, že tenhle by chtěl být velkým drsným kolonistou."

Jeho kolega se na mě podíval, okusoval si přitom nehet na palci a opáčil: "Nemyslím si, že je to zase tak legrační. Třeba by ho s sebou mohli vzít jako kuchaře."

Tahle poznámka rudovlasa ještě víc nažhavila. "Vsadil bych se, že mu to v zástěře sluší."

Kdyby se tohle stalo rok předtím, určitě bych po něm skočil, ačkoliv byl těžší než já a měl větší dosah paží. Jeho poznámka o maminčině chlapečkovi mi úplně vyhnala z hlavy myšlenky na odlet na Ganymédes. V tu chvíli jsem jenom toužil mu smáznout ten pitomý škleb z tváře.

Ted' jsem ale neudělal vůbec nic. Vlastně ani nevím proč; možná díky tomu, že jsem měl na starosti partu nevycválaných klacků, jukovou hlídku. Pan Kinski zastává názor, že v jeho družině nemůže být vedoucím hlídky někdo, kdo si nedokáže zjednat pořádek bez použití násilí.

No prostě, jenom jsem obešel ten psací stůl ze strany a pokusil jsem se otevřít onen šuplík. Byl zamčený. Podíval jsem se na ně. Oba se pobaveně šklebili, zato já rozhodně ne.

"Měl jsem smluvenou schůzku na jednu hodinu," prohlásil jsem. "Protože sem doktor stále ještě nedorazil, řekněte mu, že se ještě ozvu, abychom si mohli domluvit jiný termín."

Odešel jsem domů a tam jsem to celé převyprávěl Georgovi. Ten jenom doufal, že jsem si tím nezmenšil svoji šanci na úspěch.

Nikdy mi ale druhý termín setkání nenabídl. Víte totiž, jak to bylo? Ti dva vůbec nebyli úředníci, byli to psychometrici a po celou dobu mě sledovala kamera a mikrofony.

Konečně jsme s Georgem oba dostali vyrozumění, že jsme prošli náročným výběrem a budeme zařazeni na loď Mayflower s tím, že je ještě třeba "splnit všechny povinnosti".

Toho večera jsem si s našimi příděly nedělal vůbec žádnou hlavu — vystrojil jsem nám opravdovou hostinu.

K vyrozumění byl přiložen seznam všech povinností, o kterých tam byla zmínka. "Urovnat všechny dluhy" — tak to mi vůbec nedělalo starosti. Kromě půl kreditu, který jsem dlužil Slatsi Kieferovi, jsem žádné neměl. "Poslat včas podobenku" — to si vzal na starosti George. "Uzavřít jakékoliv jednání probíhající na půdě soudní síně" — nikdy jsem v soudní síni nebyl, jedině tak v Síni slávy. Bylo tam ještě spoustu dalších věcí, ale o ty se postaral George.

Pak jsem našel poznámku psanou drobným písmem, která mě docela zneklidnila. "Georgi." ozval jsem se, "tady se píše, že emigrace je umožněna pouze rodinám s dětmi."

Podíval se na mě. "No a cožpak my nejsme rodina? Jestliže ti tedy nebude vadit, že budeš v záznamech veden jako dítě."

"Aha. Ne, myslím, že mi to nebude vadit. Jenom jsem myslel, že tím míní manžele s dětmi."

"S tím si hlavu nelámej."

V duchu mě napadlo, jestli táta vůbec ví, o čem mluví.

Brzy jsme měli neustále plné ruce práce s očkováním, typizováním krve a všemožnými imunizacemi, takže jsem se vůbec nedostal do školy. Když mě zrovna nepíchali nebo mi nepouštěli žilou, bylo mi mizemě kvůli poslední věci, kterou se rozhodli nás potrápit. Nakonec jsme si totiž museli na tělo nechat vytetovat veškeré lékařské informace o své osobě — identifikační číslo, Rh faktor, krevní skupinu, dobu srážení, prodělané choroby, přirozenou imunitu i očkování. Dívky a ženy si to obvykle nechávali udělat neviditelným inkoustem, který byl viditelný pouze pod infračervenou lampou, nebo si to nechávali vytetovat na chodidla.

Zeptali se mě, kam to mají umístit, jestli prý taky na chodidla? Tak jsem řekl ne, nechtěl jsem se nechat zmrazčit; měl jsem toho ještě dost před sebou. Nakonec jsme dospěli ke kompromisu vytetovat to do mé sedací oblasti, takže jsem potom několik dní jedl vestoje. Připadalo mi to jako vhodné místo, takové intimní. Musel jsem ale používat zrcadlo, když jsem se na to chtěl podívat.

Už nám nezbývalo mnoho času; měli jsme být na Mojavském vesmírném letišti 26. června, tedy už za

dva týdny. Byl nejvyšší čas začít přemýšlet o tom, co si s sebou vezmu. Povoleno bylo padesát sedm liber a šest desetin na osobu a oznámili nám to až poté, co nás pečlivě zvážili.

V příručce stálo: "Uzavřete veškeré své pozemské záležitosti, jako kdybyste měli zemřít." To se snadno řekne. Jenže když zemřete, nemůžete si s sebou vzít nic, zatímco my jsme tu možnost měli — mizerných sedmapadesát liber.

Otázka tedy zněla: jak povoleného limitu využít?

Svoji chovnou stanici bource morušového jsem věnoval školní biologické laboratoři, stejně jako hady. Duck projevil zájem o moje akvárium, ale já mu ho nesvěřil. Už dvakrát měl rybičky a pokaždé je nechal chcípnout. Tak jsem je raději rozdělil mezi dva kamarády z družiny, kteří už doma nějaké rybičky měli. Ptáky jsem věnoval paní Fishbeinové, která bydlela na našem patře. Kočky ani psy jsem žádné neměl. George tvrdí, že ve výšce devadesáti pater by neměli žít malí obyvatelé — tak jim totiž říká.

Právě jsem si uklízel nepořádek v pokoji, když za mnou přišel George.

"No," prohlásil spokojeně, "tak tohle je poprvé, kdy mohu do tvého pokoje vstoupit bez plynové masky."

Tu poznámku jsem klidně přeslechl, takhle se totiž George obvykle vyjadřuje.

"Pořád ještě nevím, co si mám počít," přiznal jsem a ukázal jsem mu hromadu na své posteli.

"Už jsi přenesl na mikrofilmy všechno, co šlo?"

"Ano, všechno kromě tohoto obrázku." Byl to obrázek Anne, jedna z mála památek, vážil asi libru a devět uncí.

"To si samozřejmě vezmi. Jinak se s tím ale musíš smířit. Bille, musíme cestovat nalehko. Jsme přece pionýři."

"Nenapadá mě, co bych mohl zahodit."

Asi jsem vypadal dost zničeně, protože mě povzbudil: "Přestaň se už konečně litovat. Koukni na mě, já se musím vzdát tohohle — a to je vážně oběť, tomu věř." Přitom ukázal svou dýmku.

"Proč?" zeptal jsem se. "Vždyť dýmka skoro nic neváží."

"Protože na Ganymédu nepěstují tabák a ani s sebou žádný nepovezeme."

"No jo. Viš, Georgi, já bych to zvládnul, kdybych se nemusel starat o svou tahací harmoniku. Té se nějak nedokážu vzdát."

"Hmm. A nenapadlo tě ji zkusit přihlásit jako kulturní pomůcku?"

"Cože?"

"Přečti si ten text drobným písmem. Schválené kulturní náčiní se nezapočítávají do povoleného osobního limitu zavazadel. Počítají se jako věci pro kolonii."

Nikdy mě ani nenapadlo, že bych měl něco, co by mohlo tyto požadavky splňovat. "Tohle by mi ale asi jen tak neprošlo. Georgi!"

"Nemůžou ti nic udělat, když to aspoň zkusíš. Nesmíš být takový defétista."

Takže jsem o dva dny později stál před komisí pro kulturní a vědecké otázky a snažil jsem se její členy přesvědčit, že budu přínosem kolonistům. Vybral jsem Krocana na strništi, Nehruův Opus č. 81 a předeheru k Morgensternově Soumraku 22. století, tedy verzi upravenou pro harmoniku. Jako přídavek jsem ještě zahrál Zelené pahorky Země.

Na závěr se mě zeptali, jestli rád hraju i pro jiné lidi a pak mě zdvořile oznámili, že se v nejbližší době dozvím rozhodnutí komise. Přibližně za týden mi přišel dopis, že mám svou harmoniku odevzdat na zásobovacím úřadě na Haywardově letišti. Takže mě vzali, byl jsem součástí kulturního programu.

Čtyři dny před odletem přišel táta brzy domů — už nadobro zavřel svou kancelář — a zeptal se mě, jestli bychom si nemohli k večeři dát něco lepšího: že prý budeme mít hosty. Řekl jsem, že to nejspíš zvládnu. Podle propočtu nám dokonce ještě zbývaly přidělové lístky na vrácení.

Vypadal nějak zahanbeně. "Synu —"

"No? Chci říct, ano, Georgi?"

"Pamatuješ si na ten odstavec v pravidlech, který se týkal rodin?"

"No, ano."

"No, tak jsi tehdy měl pravdu, jenže já jsem ti něco zamlčel a teď se ti k tomu musím přiznat. Zítra se budu ženit."

V uších mi najednou začalo šíleně hučet. Kdyby mě dal táta facku, nemohlo by mě to víc překvapit. Nebyl jsem schopen mu na to nic odpovědět. Prostě jsem tam beze slova stál a jenom jsem na něj zíral. Nakonec se mi podařilo ze sebe vypravit: "Ale Georgi, to přeci nemůžeš udělat!"

"Proč ne, synu?"

"A co Anne?"

"Anne je mrtvá."

"Ale — Ale — " Víc jsem ze sebe nebyl schopen vymáčknout. Utekl jsem do svého pokoje a tam jsem se rychle zamknul. Ležel jsem tam na posteli a snažil jsem se přemýšlet.

Po chvíli jsem slyšel tátu, jak zkouší otevřít dveře. Potom ještě zaklepal na dveře a zkusil mě přivolat: "Bille?"

Neodpověděl jsem mu. Za chvíli to vzdal a odešel. Ještě chvíli po tom jsem zůstal nehnutě ležet. Asi jsem brečel, ale to nebylo kvůli tomuhle problému s tátou. Připadal jsem si přesně jako tenkrát, když zemřela Anne, kdy jsem si prostě nemohl v hlavě srovnat skutečnost, že už ji nikdy neuvidím. Nikdy už nespátím její úsměv, nikdy už mi neřekne: "Narovnej se, Bille."

To jsem se vždycky narovnal, ona se na mě s hrdostí podívala a poplácala mě po rameni.

Jak jen tohle George mohl udělat? Jak může chtít přivést do Annina domu nějakou jinou ženu?

Za chvíli jsem ale raději vstal, podíval jsem se na sebe do zrcadla a pak jsem si zašel do koupelny a nastavil jsem relaxační přístroj na jehličkovou sprchu a důkladnou masáž. Potom jsem se přece jenom cítil o něco lépe, ačkoliv jsem neustále měl dost nepříjemný pocit v žaludku. Přístroj mě osušil proudem vzduchu, napudroval a pak se s vzdychnutím zastavil. Skrze jeho hlasité zvuky se mi zdálo, jako bych skoro slyšel Anne ke mě mluvit, ale to se určitě muselo odehrávat jenom v mé mysli.

Jakoby říkala: "Narovnej se, chlapče." Tak jsem se oblékl a vyrazil jsem ven.

Táta tam dělal zmatek kolem večere, a mám tím na mysli opravdový zmatek. Spálil si palec v krátkovlnném ohříváči, ale neptejte se mě, jak to dokázal. Musel jsem vyhodit všechno, s čím se předtím tak pracně pinožil, tedy všechno kromě salátu. Vytáhl jsem tedy nové suroviny a rychle jsem je všechny začal připravovat. Ani jeden z nás nepromluvil půl slova.

Nachystal jsem stůl pro tři a tehdy se látá konečně odhodlal promluvit.

"Raději prostři stůl pro čtyři, Bille. Víš, Molly má dceru."

Překvapením jsem upustil vidličku. "Molly? Myslíš pani Kenyonovou?"

"Ano. Cožpak jsem ti to neřekl? No ovšemže ne, nedal jsi mi k tomu příležitost."

Znal jsem ji docela dobře. Dělalá tátovi kreslířku. Znal jsem i její dceru — takový dvanáctiletý spratek to byl. Nevím proč, ale vědomí, že se jedná o pani Kenyonovou, celou záležitost jenom zhoršilo. Připadalo mi to nějak nedůstojné. Možná proto, že tehdy dokonce přišla na poslední rozloučení s Anne a dokonce měla natolik silné nervy, že tam brečela.

Ted' už mi bylo konečně jasné, proč se mnou vždycky tak špásovala, kdykoliv jsem přišel za tátou na návštěvu do jeho kanceláře. Už tehdy měla prostě na George spadeno.

Nic jsem už neříkal. Co by se taky dalo povídat v takovéhle situaci?

Když se objevily, slušně jsem je pozdravil: "Jak se máte?" a pak jsem zmizel a předstíral jsem, že se ještě v kuchyni zaobírám večerí. Ta večere byla dost podivná. Táta a pani Kenyonová takřka neustále povídali a já jim odpovídal, když se mě na něco zeptali. Ale neposlouchal jsem je. Pořád jsem se ještě snažil přijít na to, jak to mohl udělat. Ten spratek se na mě několikrát pokusil promluvit, ale brzy jsem ji odkázal do patřičných mezí.

Po večerí táta navrhnul, že bychom mohli všichni čtyři vyrazit někam do města za zábavou. Podařilo se mi vykroutit se z toho výmluvou, že mám ještě pořád dost práce s tříděním věcí na cestu. Tak odešli beze mě.

Neustále jsem na to musel myslet, stále dokola. Ať jsem se na celou tu záležitost díval z jakékoliv strany, pořád mi to připadalo jako špinavá hra.

Nejprve jsem se rozhodl, že s nimi raději vůbec na Ganymédes neodletím, pokud tedy oni přece jenom poletí. Táta by mi sice nejspíš nechal přístup k účtu, ale já bych tvrdě pracoval, abych mohl všechno splatit — jim bych nechtěl zůstat nic dlužen!

Pak jsem sice nakonec přišel na to, proč to táta všechno dělá, takže se mi trochu ulevilo, ale ne zase tak

moc a pořád jsem se cítil mizerně. Byla to příliš vysoká cena.

Táta přišel domů dost pozdě, už sám, a zaklepal na moje dveře. Neměl jsem zamčeno a tak vešel dovnitř. "No tak, synu?" nadhodil.

"Co chceš slyšet?"

"Bille, vím, že je to pro tebe všechno naprosté překvapení, ale ty to zvládneš."

Zasmál jsem se, ačkoliv mi nebylo ani trochu do smíchu. Zvládnout to! Možná, že on dokázal na Anne zapomenout, ale to já nikdy neudělám.

"Zatím bych byl ale rád," pokračoval, "kdyby ses choval jako slušně vychovaný kluk. Předpokládám, že si uvědomuješ, jak nezdvořile jsi se k nim choval, divže jsi jim málem nenaplival do tváře."

"Já a nezdvořilý?" bránil jsem se. "Copak jsem pro ně nepřipravil dobrou večeři? Nebyl jsem dost vychovaný?"

"Byl jsi asi stejně zdvořilý jako soudce, když vynáší svůj rozsudek. A stejně přátelský. Měl jsem chuť tě trochu nakopnout, aby sis vzpomněl na dobré způsoby."

Nejspíš jsem se tvářil dost vzpurně a tvrdohlavě. George ale ještě neskončil: "To už je za námi, zapomeneme na to. Podívej, Bille — jednou přijde chvíle, kdy konečně pochopíš, že tohle byl dobrý nápad. Jediné co po tobě chci, aby ses zatím choval slušně. Nežádám po tobě, aby ses jim nadšeně vrhal kolem krku. Trvám ale na tom, že se budeš chovat stejně rozumně, zdvořile a přátelsky jako za normálních okolností. Pokusíš se o to?"

"No, asi ano." Tím jsem ale neskončil: "Koukni, táto, proč jsi mi to musel hodit do tváře jako naprosté překvapení?"

Tvářil se zahanbeně. "Uznávám, to byla velká chyba. Nejspíš jsem to udělal, protože jsem si byl takřka jist, že kolem toho spustíš bengál, a chtěl jsem se tomu nějak vyhnout."

"Já bych to ale pochopil, jenom kdybys mi to normálně včas řekl. Víím, proč si ji chceš vzít — "

"Ale?"

"Měl jsem to vytušit už tehdy, když jsi se zmiňoval o těch pravidlech. Musíš se prostě oženit, abychom mohli odletět na Ganyméda — "

"Cože?"

Tohle mě překvapilo. Zaražen jsem ze sebe vypravil: "Co? Je to přece tak, nebo snad ne? Vždyť jsi mi to takhle sám řekl. Říkal jsi, že — "

"Nic takového jsem určitě neříkal!" Táta se zarazil, zhluboka se nadechl a potom pomalu pokračoval: "Bille, možná, že jsi skutečně mohl nabýt takového dojmu — ačkoliv mě vůbec netěší, že ti něco takového vůbec přišlo na mysl. Teď ti ale musím prozradit, jak se věci skutečně mají: Molly a já se nebereme proto, abychom mohli emigrovat. Vlastně je to spíš obráceně — odlétáme, protože se chceme vzít. Možná jsi ještě příliš mladý, než abys to dokázal pochopit, ale já Molly miluji a ona miluje mě. Kdybych se rozhodl zůstat tady, taky by zůstala. Ale protože chci odletět, poletí taky. Je natolik rozumná, že pochopila, jak moc se potřebuju úplně odříznout od minulosti. Rozumíš mi?"

Odpověděl jsem, že snad ano.

"Pak ti tedy přeju dobrou noc."

Taky jsem mu odpověděl "Dobrou noc." Otočil se k odchodu, ale já ještě dodal: "Georgi — " Zarazil se.

Nevydržel jsem to: "Ty už Anne nemiluješ, co?"

Táta úplně zbělal. Otočil se jako by se chtěl vrátit ke mně, ale pak si to rozmyslel. "Bille," pronesl pomalu. Je to už hodně dávno, co jsem na tebe naposledy vztáhl ruku — ale teď to je poprvé, co bych ti nejraději uštědřil pořádný výprask."

Nejprve jsem myslel, že to skutečně udělá. Vyčkával jsem a rozhodl jsem se, že jestli se mě jenom dotkne, dožije se největšího překvapení svého života. Naštěstí už ale neudělal ani krok směrem ke mně. Jenom zavřel dveře, které byly mezi námi.

Za chvíli jsem se rozhodl, že si dám ještě jednu sprchu, kterou nepotřebuji, a pak jsem šel spát. Musel jsem tam ležet alespoň hodinu a pořád dokola jsem myslel na to, že mě táta chtěl uhodit. Chtěl jsem, aby tu Anne byla zase se mnou a poradila mi, co mám dělat. Nakonec jsem spustil taneční osvětlení a sledoval jsem ho tak dlouho, až jsem konečně usnul.

Nepromluvili jsme na sebe dokud nebylo po snídani, a ani jeden z nás toho do sebe mnoho nedostal. Nakonec táta přece jenom promluvil: "Bille, chtěl bych se ti omluvit za to, co jsem ti včera v noci řekl. Neudělal ani neřekl jsi nic, za co bys zasloužil potrestání, a já neměl žádné právo na to pomyslet nebo ti to dokonce říct."

"To nic, to je v pohodě." Zamyslel jsem se nad tím a ještě jsem dodal: "Taky mám dojem, že jsem to neměl říkat."

"Bylo naprosto v pořádku, že jsi to řekl. Mnohem víc mě na tom mrzí, že sis to vážně mohl myslet. Bille, nikdy jsem Anne nepřestal milovat a moje láska k ní nikdy nepohasne."

"Ale vždyť jsi říkal — " zarazil jsem se a pak jsem skončil, "prostě to vůbec nechápu."

"Taky nejspíš není žádný důvod očekávat, že bys to mohl pochopit." George se postavil. "Bille, obřad se koná v patnáct hodin. Budeš oblečený a připravený asi tak hodinu před začátkem?"

Chvilí jsem váhal a pak jsem odpověděl: "Nejspíš to nezvládnou, Georgi. Mám dneska dost nabitý den."

V jeho tváři nebyl patrný vůbec žádný výraz, ani z tónu jeho hlasu jsem nic nevyčetl. Jenom řekl: "Chápu." a odešel.

O něco později vyrazil z bytu. Snažil jsem se mu potom dovolat do kanceláře, ale jeho automatická sekretářka na mě spustila onu obehnanou písničku jestli "chcete zanechat vzkaz?" To jsem tedy nechtěl. Dospěl jsem k závěru, že George přijde domů někdy před patnáctou hodinou a tak jsem si oblékl svoje nejlepší šaty. Dokonce jsem si půjčil trochu tátovy pěny na plnovous.

On se ale neukázal. Zkoušel jsem znovu zavolat do kanceláře, ale znovu jsem narazil na protivné "Chcete zanechat vzkaz?" Pak jsem se tedy vzmužil a vyhledal jsem si telefonní číslo na pani Kenyonovou.

Tam taky nebyl. Vlastně tam nebyl vůbec nikdo.

Čas se neustále hnál kupředu a já s tím nemohl vůbec nic dělat. Za chvíli už minula patnáctá hodina a já věděl, že táta je právě teď někde ve městě a žení se. Ale já vůbec nevím kde. Asi v půl čtvrté jsem se sebral a vyrazil jsem na zábavu.

Když jsem se vrátil, na telefonu svítila červená kontrolka. Spustil jsem si záznamník a byl to táta: "Bille, snažil jsem se tě sehnat, ale ty jsi nebyl doma a já nemohu čekat. Molly a já vyrážíme na krátký výlet. Kdybys mě potřeboval, zavolej Vyhledávací službu s.r.o. v Chicagu — budeme někde v Kanadě. Vrátime se ve čtvrtek večer. Nashle." A to byl konec nahrávky.

Ve čtvrtek večer — odlet byl v pátek ráno.

KOSMICKÁ LOĎ BIFROST

Táta se mi ozval ještě jednou ve čtvrtek večer z bytu paní Kenyonové — tedy mám na mysli z Mollyina bytu. Oba jsme na sebe byli zdvořilí, ale mluvili jsme dost rozpačitě. Přisvědčil jsem, samozřejmě už jsem úplně připraven k odletu a doufám, že si posledních pár dní hezky užili. Táta řekl, že se měli dobře a potom navrhnul, abych přijel za nimi a zítra ráno se odtamtud všichni společně vydáme na letiště.

Tak jsem mu řekl, že protože jsem neznal jeho plán, koupil jsem si už jízdenku na mojavské letiště a zamluvil jsem si pokoj v hotelu Lancaster. Co mám tedy podle něho dělat?

Chvilí o tom přemýšlel a nakonec prohlásil: "Vypadá to, že se o sebe umíš dobře postarat, Bille."

"Jasně, že se o sebe umím postarat."

"No tak dobře. Uvidíme se tedy až na letišti. Chceš mluvit s Molly?"

"No, ani ne, jenom ji ode mě pozdravuj."

"Díky, určitě jí to vyřídím." Vzápětí zavěsil.

Zašel jsem do svého pokoje a vzal jsem svoje zavazadlo — vážilo sedmapadesát liber a devětapadesát setin; už bych si nemohl vzít ani kamínek navíc. Můj pokoj byl teď zcela prázdný, tedy až na můj skautský kroj. Nemohl jsem si už dovolit ho přibalit do vaku, ale zatím jsem se ještě neodhodlal ho zahodit.

Vzal jsem ho a už jsem se chystal ho odnést do spalovače, ale pak jsem se zarazil. Při lékařském

kontrolním vyšetření mi zapsali tělesnou hmotnost sto třicet jedna liber a dvě desetiny včetně obleku, který má při odpálení každý na sobě.

Jenže v posledních dnech jsem toho moc nesnědl.

Vstoupil jsem do koupelny a stoupnul jsem si na váhu — displej ukázal sto dvacet devět celých a osm desetin libry. Vzal jsem do ruky кроj a znovu jsem se zvažil — sto třicet dva a pět desetin.

William, řekl jsem si, žádná večere, žádná snídaně a zítra ráno ani nebudeš nic pít. Tak jsem svinul кроj do uzlíku a vzal jsem ho s sebou.

Byt byl naprosto vyklizený. Jako překvapení pro dalšího nájemníka jsem v mrazáku nechal potraviny, které jsem měl původně v úmyslu sníst k večeři. Všechny přístroje kromě mrazáku jsem stáhnul na nulu a pak jsem za sebou zamknul dveře. Připadal jsem si dost legračně. Anne a George a já jsme tady bydleli celou dobu, co jsem pamatoval.

Sešel jsem do podzemního podlaží, prošel jsem městem a chytil jsem ještě pobřežní podzemku do mojavské oblasti. O dvacet minut později jsem už stál v recepci hotelu Lancaster v mojavské poušti.

Brzy jsem přišel na to, že můj zamluvený pokoj byla ve skutečnosti jenom oddělená kóje v kulečnickovém sále. Tak jsem se sebral a šel jsem dolů zjistit, kde se stala chyba.

Recepčnímu jsem ukazoval stvrzenku, na které bylo jasně napsáno, že na mě čeká zamluvený pokoj. Ten se na papír jenom podíval a klidně prohlásil: "Mladíku, už ses někdy pokoušel ubytovat šest tisíc lidí najednou?"

"To tedy ne, nikdy jsem nic takového zkoušet nemusel."

"Tak můžeš být ještě rád, že máš svou kóji. V pokoji, který sis objednal, je ubytovaná rodina s devíti dětmi."

Raději jsem odešel.

V hotelu panoval naprostý blázninec. Ani kdybych se nezařekl, že zatím nepozřu ani sousto, stejně by se mi nepodařilo sehnat nic k jídlu. V okruhu dvaceti stop od jídelny bylo něco takového naprosto nemožné. Všude se vám pod nohama motala batolata a potloukaly se tam bandy větších spratků. V tanečním salónu tábořilo mnoho rodin emigrantů. Prohlédl jsem si je a řeknu vám, docela by mě zajímalo, podle čeho je vybírali. Že by je tahali jako matesa?

Konečně jsem se dostal na kutě. Měl jsem hlad a bylo to čím dál horší. Neustále jsem musel přemýšlet nad tím, proč se takhle trápím jenom kvůli tomu, abych s sebou mohl vzít skautský кроj, který mi stejně zcela zjevně k ničemu nebude?

Kdybych s sebou býval měl bloček s přidělovými kupóny, vstal bych a šel bych se postavit do fronty před jídelnou tak jako všichni ostatní. Jenže s tátou jsme se už našich přidělů zbavili. Měl jsem ale u sebe trochu peněz a tak mě napadlo jít se poohlédnout po nějakém prodáváči. Říká se, že na ně narazíte prakticky kdekoli v okolí hotelu. Táta ale zastává názor, že "prodavač" je jenom zastírací jméno; jsou to obyčejní černí překupníci a žádný slušný člověk by si od nich nikdy nic nekoupil.

Kromě toho bych stejně ani nevěděl, jak někoho takového můžu vyhledat.

Tak jsem vstal, napil jsem se a znovu jsem zalehnul do visutého lůžka, kde jsem prošel obvyklou relaxační rutinou. Nakonec se mi podařilo usnout a zdálo se mi o jahodovém dortu se skutečnou nefalšovanou šlehačkou, jaká se dá získat jen od krav.

Vzbudil jsem se sice hladový, ale vzápětí jsem si najednou uvědomil, že je to tady! — můj poslední den na Zemi. Pak už jsem byl tak vzrušený, že jsem na hlad vůbec nemyslel. Vstal jsem, oblékl jsem si skautský кроj a přes něj ještě kosmický oblek.

Myslel jsem si, že nás pustí rovnou na palubu. To jsem se tedy spletl.

Nejprve jsme se museli všichni shromáždit pod plachtami roztaženými na prostranství před hotelem, nedaleko nalodovacích prosklených chodeb. Venku to samozřejmě nebylo klimatizované, ale bylo ještě brzy a tak se dosud poušť pořádně nerozžhavlala. Našel jsem písmeno L a usadil jsem se pod ním, přičemž jsem seděl na svém vesmírném vaku. Táta ani jeho nová rodina se zatím neobjevili v dohledu. Už jsem se začal zaobírat myšlenkou, jestli nakonec na Ganyméda nepoletím sám. Nijak zvlášť mi to ale nevadilo.

Vzadu za branami, asi tak pět mil od nás, bylo vidět vesmírné lodi stojící na ploše letiště. Daidalus a

Ikarus, které kvůli tomuto jedinému letu dočasně stáhli linky Země — Měsíc. Pak ještě starý dobrý Bifrost, který sloužil jako raketoplán pro spojení s vesmírným přístavem nad New Yorkem snad odedávna.

Daidalus i Ikarus byli větší, ale já doufal, že se dostanu na palubu Bifrostu. Byla to totiž vůbec první kosmická loď, kterou jsem viděl startovat.

Nějaká rodinka si odložila veškerá zavazadla na zem hned vedle mého. Matka se rozhlédla přes plochu letiště a zajímala se: "Josephe, která z nich je Mayflower?"

Manžel se jí to pokoušel trpělivě vysvětlit, ale stejně z toho nebyla moudrá. Takřka jsem puknul, jak jsem se musel usilovně snažit, abych se nerozesmál nahlas. Stála tady, plná odhodlání vydat se na cestu ke Ganymédu, a přitom byla tak hloupá. Ani nevěděla, že loď na niž hodlá vstoupit, byla vybudována ve vesmíru a nemůže nikde přistávat.

Prostranství se začínalo zaplňovat emigranty a jejich příbuznými, kteří se s nimi přišli rozloučit, ale pořád ani stopy po tátovi. Zaslechl jsem, jak někdo volá moje jméno, takže jsem se otočil a tam stál Duck Miller.

"Páni, Bille," vydechl, "už jsem myslel, že tě nestihnu."

"Nazdar, Ducku. Kdepak, ještě tady trčíme."

"Snažil jsem se ti včera v noci dovolat, ale váš telefon odpovídal "služba odpojena," tak jsem dneska vynechal školu a přijel jsem."

"Ale, to jsi neměl dělat."

"Jenže já jsem ti chtěl donést aspoň tohle." Podával mi balíček, celou libru čokoládových bonbónů. Nevěděl jsem, co mám na to říct.

Poděkoval jsem mu a pak jsem dodal: "Ducku, vážím si toho daru, opravdu. Jenže ti ho budu muset vrátit."

"Cože? A proč bys musel?"

"Kvůli váze. Tedy vlastně hmotnosti. Nemůžu s sebou vzít už ani unci navíc."

"Tak si to strč do kapsy."

"To by nijak nepomohlo. Počítá se do toho všechno."

Chvilí nad problémem přemýšlel a došel k závěru: "Tak to otevřeme."

Já na to: "Tak jo," otevřel jsem balíček a hned jsem mu nabídnul. Taky jsem se do sáčku podíval a můj žaludek v tu chvíli prakticky panáčkoval a škemral. Už si ani nepamatuji, kdy jsem byl takhle vyhladovělý.

Vzdal jsem to a taky jsem si jeden zobnul. Dospěl jsem k závěru, že to stejně brzy zase vypotím. Začínalo být horko a já měl na sobě pod vesmírným oblekem ještě svůj skautský kroj. To rozhodně není ten správný způsob, jak se obléknout do mojavské poušti v červenci! Pak jsem měl ale samozřejmě hroznou žízeň. Jedno se pojí s druhým.

Tak jsem přešel k fontánce s pítkem a trošku jsem si srknul. Když jsem se vrátil, zavřel jsem balíček sladkostí a vrátil jsem je Duckovi s tím, ať je rozdá na příští skautské schůzce a vyřídí klukům, že bych byl hrozně rád, kdyby mohli letět taky. Slíbil, že to určitě vyřídí, a pak ještě dodal: "Viš, Bille, taky bych si přál letět. Vážně."

Já na to, že bych si to taky přál, ale kdy takhle změnil názor? Zatvářil se zahanbeně, ale v tu chvíli už se objevil pan Kinski a chvíli po něm i táta, spolu s Molly a tou kácou — Peggy — a Mollyinou sestrou, paní van Metrovou. Všichni kolem si potřásali rukama, paní van Metrová se dala do pláče a káča chtěla vědět proč mám tak nafouknutý oblek a proč se pořád tak hrozně potím?

George si mě pozorně měřil, ale pak už vyvolávali naše jména a tak jsme se vydali na cestu bránou.

George, Molly i Peggy už byli zváženi a pak tedy přišla řada na mě. Moje zavazadlo padalo na chlup přesně do limitu, to je samozřejmé, a pak jsem se na v váhu postavil já sám. Naměřili mi stojednatřicet liber a jednu desetinu — mohl jsem si dát ještě jeden bonbón.

"V pořádku!" prohlásil kontrolor u váhy a pak se na mě podíval a podivil se: "Co to u všech všudy máš na sobě, synku?"

Levý rukáv mého kroje se začal skasávat a vyčuhoval teď zpod zkráceného rukávu mého palubního oděvu. Odznaky splněných úkolů zářily ve slunečních paprscích jako signální svítilny.

Nic jsem na to neodpověděl. Uvědomil si boule, které vytvářely rukávy kroje pod oděvem.

"Chlapče," vždyť ty jsi navlečený jako polární badatel. Copak ty jsi nevěděl, že si na sebe nemáš oblékat nic jiného než to, co máš na seznamu?"

Táta se k nám vrátil a zajímal se, co mi působí problémy. Jenom jsem tam stál beze slova, ale uši jsem měl studem rozpálené. Do věci se vložil pomocník velitele vážení a začali se dohadovat, co by se mělo dělat. Hlavní kontrolor někomu telefonoval a nakonec prohlásil: "Vešel se do svého váhového limitu. Jestliže má v úmyslu tenhle opičácký kostým prohlásit za součást svojí kůže, tak mu ho povolíme. Další pán na holení, prosím!"

Tak jsem kolem nich proplul a připadal jsem si jako úplný pitomec.

Pokračovali jsme dál dovnitř a chvíli jsme museli stoupat po nějakém kluzkém schodišti. Naštěstí tam byl docela chládek. O několik minut později jsme už vylezli z chodby v naložovací prostor přímo pod trupem rakety. No jasně, byl to Bifrost, což jsem zjistil hned, jak se vstupní výtah odlepil od země a vznesl se až na úroveň vchodu pro cestující. Nahrnuli jsme se dovnitř.

Měli to všechno dokonale zorganizované. Naše zavazadla nám byla odebrána už v naložovací místnosti. Každý cestující měl předem přidělené sedadlo podle své hmotnosti. Kvůli tomu jsme se museli opět rozdělit; já seděl na palubě, která byla hned pod řídicí místností. Našel jsem tedy svoje místo, křeslo 14-D, a pak jsem se vydal na vyhlídkovou palubu, odkud jsem mohl pohodlně sledovat Daidala a Ikara.

Čilá drobná letuška, která tak trochu připomínala luční kobylku, si odškrtla moje jméno ze seznamu pasažérů a nabídla mi injekci proti nevolnosti při odpalu. Tak jsem řekl: "Ne, díky."

Zeptala se: "Ty už jsi někdy byl tam venku?"

Musel jsem přiznat, že ne. A ona na to: "To by sis ji raději měl nechat píchnout."

Prozradil jsem jí, že mám pilotní licenci. Mě se špatně neudělá. Neřekl jsem jí ovšem, že se můj pilotní průkaz vztahuje jenom na malé vrtulníky. Jenom pokrčila rameny a nechala mě být. Hlas z reproduktoru vzápětí oznamoval: "Daidalus je připraven ke startu." Tak jsem sebou hodil, abych měl dobrý výhled.

Daidalus byl asi tak čtvrt míle od nás a stál na rampě o něco výš než naše raketa. Měl nádherný tvar a byl na něj opravdu úchvatný pohled, jak se tam lesknul v paprscích ranního slunce v celé své kráse. Za ním a poněkud napravo, zcela na kraji letištní plochy, se na mohutné stěně kontrolní budovy rozsvítilo zelené světlo.

Raketa se naklopila směrem k jihu, sotva o pár stupínků.

Ze spodku jí vyšlehly plameny, nejprve oranžové, ale vzápětí nabyly až oslepující bílé barvy. Nahrnuly se do pohlcovačů umístěných na odpalovací rampě a bleskurychle opět vyrazily vzhůru, ovšem odvedeny do ventilátorů. Pomalu se zvedla.

Okamžik visela nehybně ve vzduchu a skrze plameny šlehající z motoru bylo vidět tetelící se hory v dálce. Než jste se ale stačili nadechnout, byla najednou pryč.

Prostě byla najednou fuč. Vystřelila ze země jako vyplašený pták, zbyla z ní jenom zářící bílá stužka na jasně modré obloze a pak už ani ta ne, ačkoliv jsme stále ještě slyšeli a cítili dunění jejích motorů v našem oddílu pro cestující.

V uších mi pěkně hučelo. Slyšel jsem, jak někdo za mnou říká: "Ale já jsem ještě nesnídala. Kapitán bude prostě muset počkat. Řekni mu to, Josephe."

Byla to zase ta samá ženská, která předtím nevěděla, že Mayflower je vesmírná loď pouze pro intergalaktické přesuny. Její manžel se ji snažil utišit, ale to se mu ani zdaleka nepodařilo. Zavolala si letušku. Slyšel jsem jenom odpověď: "Ale madam, vy teď s kapitánem nemůžete mluvit. Připravuje raketu ke startu."

Evidentně to na ženu nemělo žádný účinek. Letušce se ji podařilo uklidnit prostě až příslibem, že se bude moci nasnídat hned, jak budeme mít start zdárně za sebou. Pak jsem je přestal poslouchat a řekl jsem si, že pak také požádám o nějakou snídani.

Ikarus odstartoval o dvacet minut později a pak už se z reproduktoru ozvalo: "Hlášení všem na palubě! Urychlovací stanoviště jsou připravena k odpálení!" Vrátil jsem se na své místo a letuška nás potom zkontrolovala, jestli jsme všichni řádně připoutáni. Upozornila nás, abychom si nerozepínali pásy dokud nám neřekne, že už můžeme. Potom odešla na nižší palubu.

Cítil jsem, jak mi lupe v uších, a lodí se ozývalo jakoby slabé sténání. Polknul jsem a pak jsem v tom

pokračoval i nadále. Věděl jsem, co se děje: vysávali zevnitř přirozený vzduch a nahrazovali jej standardní směsí kyslíku a hélia pod polovičním tlakem atmosférického ve výšce hladiny moře. Jenže té ženské — už zase ona — se to vůbec nelíbilo. Prohlásila: "Josephe, bolí mě z toho hlava. Josephe, nemohu dýchat. Udělej s tím něco!"

Pak se křečovitě chytila bezpečnostních pásů a pokusila se nemotorně postavit. Její manžel se také nadzvedl v sedadle a silou ji přinutil se znovu zabořit do křesla.

Bifrost se trochu otřásl a v reproduktorech se ozvalo: "Mínus tři minuty!"

Po dlouhé době se ozvalo: "Mínus dvě minuty!"

Pak konečně: "Mínus jedna minuta!" a jiný hlas vzápětí převzal odpočítávání: "Padesát devět! Padesát osm! Padesát sedm!"

Srdce se mi rozbušilo tak prudce, že jsem odpočítávání takřka neslyšel. Ale to i nadále pokračovalo: "— třicet pět! Třicet čtyři! Třicet tři! Třicet dva! Třicet jedna! Půl minuty! Dvacet devět! Dvacet osm!"

A najednou už to bylo: "Deset!"

A vzápětí: "Osm!"

"Sedm!"

"Šest!"

"Pět!"

"Čtyři!"

"Tři!"

"A dvě — !"

Vůbec jsem neslyšel jak říkají "jedna" nebo "odpal" nebo co to vlastně říkají. V tu chvíli na mě totiž něco padlo a já měl pocit, že mě něco drtí. Jednou, když jsme s kamarády prozkoumávali jeskyni, se na mě zřítila stěna a museli mě zpod sutin vyhrabávat. Tak tohle bylo hodně podobné — jenomže mě nikdo nevyhrabal.

Bolel mě hrudník. Žebra jako by mi měla v příštím okamžiku všechna popraskat. Nemohl jsem pohnout ani prstem. Lapal jsem po dechu jako ryba, ale nedařilo se mi se nadechnout.

Nevyděsilo mě to, ne opravdu, protože jsem věděl, že budeme startovat s vysokým přetížením. Bylo to ale hodně nepříjemné. Konečně se mi podařilo alespoň trochu pootočit hlavu, takže jsem viděl, že obloha už úplně znachověla. Zatímco jsem ji sledoval, najednou se změnila v černou tmou a vyšly hvězdy, milióny hvězd. A přesto nám oknem do kabiny proudilo slunce.

Hřmění motorů bylo neuvěřitelné, ale začalo takřka okamžitě odeznívat a po chvíli už nebylo slyšet vůbec. Říká se, že staré rakety byly příšerně hlučné i poté, co se jim podařilo překonat rychlost zvuku. Bifrost tedy rozhodně ne. Bylo tam stejné ticho jako v pytli naplněném jemným perím.

Nedalo se dělat nic jiného než jenom prostě ležet v sedadle, zírat na temnou oblohu, pokoušet se dýchat a nemyslet na tu ohromnou tíhu, která vám sedí na prsou.

A najednou člověk nevážil prostě vůbec nic, tak prudce, že se mu zhoupnul žaludek.

KAPITÁN DELONGPRE

Musím vám teda říct jedno: když poprvé letíte volným pádem, není to žádná legrace. Samozřejmě, že si na to zvyknete. Kdyby ne, prostě by vás to umořilo. Staří veteráni kosmického létání si to dokonce oblíbili — tedy myslím stav beztlíže. Tvrdí, že dvě hodinky beztlížného spánku vydají úplně stejně jako celá noc prospaná na Zemi. Tedy zvyknul jsem si, ale nikdy jsem si to nezamiloval.

Bifrost se řítí plnou rychlostí jenom něco málo přes tři minuty. Zdálo se to mnohem déle kvůli velkému zrychlení; odstartovali jsme takřka se šesti g. Pak se vznášela na volném orbitu dobré tři hodiny a celou tu dobu jsme se vznášeli volným pádem. Pak ale kapitán začal s lodí manévrovat tak, abychom se dostali na stejný orbit jako Mayflower.

Jinými slovy jsme padali přímo vzhůru více než dvacet tisíc mil.

Když to říkám takhle, zní to naprosto nesmyslně. Každý přece dobře ví, že věci nepadají nahoru, ale

dolů.

Jenže stejně tak každý věděl, že země je placatá.

My jsme padali vzhůru.

Stejně jako všichni ostatní, i já jsem měl ve fyzice na základní škole základy vesmírné balistiky a Bůh ví, že tam bylo spoustu povídání o tom, jak se vznášíte po palubě vesmírné lodi když je na orbitu. Jenže; pokud jde o mě, nevěřil jsem tomu dokud jsem se o tom na vlastní kůži nepřesvědčil.

Vezměte si třeba takovou paní Tarbuttonovou — to je ta ženská, co tak chtěla snídani. Předpokládám, že chodila do školy jako každý jiný. A přesto neustále trvala na tom, že s tím kapitán musí něco udělat. Co s tím asi tak mohl udělat, to tedy opravdu nevím. Možná jí mohl najít nějaký příhodný malý asteroid.

Ne že by mi jí nebylo líto — nebo tedy spíš mi bylo líto sebe samého. Už jste někdy zažili zemětřesení? Znáte ten pocit, když se na vás najednou řítí všechno to, na čem jste byli odjakživa závislí a pevná zem už najednou není až tak pevná? Tak tohle je podobné, ale ještě mnohem horší. Tohle není vhodná příležitost, abych vám udělal opakovací přednášku z fyziky pro základní školy, ale přesto. Když se vesmírná loď vznáší na volné trajektorii, přímo vzhůru nebo i v jiném směru, loď i všechno uvnitř se pohybuje zároveň a vy padáte, nemá to konce — a váš žaludek málem vyletí z vašich útrob.

To byla vlastně první věc, kterou jsem si uvědomil. Byl jsem pevně připásán, takže jsem se bezmocně nevznášel, ale cítil jsem se slabý a roztřesený. Hlava se mi motala a připadal jsem si, jako by mě někdo kopnul přímo do žaludku. Ústa se mi neustále plnila slinami, lapal jsem po vzduchu a strašně jsem litoval, že jsem pozřel ten čokoládový bonbón.

Ale nezvrátil jsem ho, tedy ne docela.

Jediné, co mě zachránilo, byla skutečnost, že jsem se nenasnídal. Někteří z ostatních už takové štěstí neměli. Snažil jsem se na ně nedívat. Měl jsem původně v úmyslu se odpoutat hned jak budeme na orbitu a chtěl jsem vyrazit k oknu, abych mohl pozorovat Zemi, ale tyhle myšlenky mě dokonale přešly. Zůstal jsem hezky upoutaný v sedadle a soustředil jsem se na to, jak je mi mizerně.

Letuška vplula do našeho oddělení průlezem z vedlejší paluby, opatrně se odrážela prsty u nohou a rukou se pro jistotu přidržovala střední vzpěry ve stropě. Nakonec zůstala viset ve vzduchu v labutí poloze a kontrolovala nás. Bylo to velice hezké na pohled, tedy pokud bych byl ve stavu, který by umožnil tu ladnost ocenit.

"Cítí se každý pohodlně?" zeptala se nás přátelsky.

Byla to dost nevhodná otázka, ale ošetřovatelky už zkrátka jsou nejspíš takové. Někdo zasténal a na druhém konci naší místnosti se nějaké malé dítě dalo do křiku. Letuška se přesunula k paní Tarbuttonové a oznámila jí: "Ted' už se můžete nasnídat. Co si dáte? Míchaná vajíčka?"

Pevně jsem sevřel rty, otočil jsem hlavu na druhou stranu a jenom jsem si přál, aby už raději byla zticha. Pak jsem se otočil zpátky. Zaplatila za svou nevhodnou poznámku — a musela to taky pořádně uklidit.

Když byla konečně se vším hotová u paní Tarbuttonové, ozval jsem se: "Ehm, promiňte, slečno —".

"Andrewsová."

"Slečno Andrewsová, mohl bych ještě změnit svůj názor ohledně té injekce proti beztlízné nemoci?"

"Jasně, kamaráde." přikývla, usmála se a z malé brašničky, kterou měla připevněnou na opasku, vytáhla nastřelovací pistoli. Vzápětí mi vpálila injekci. Pálilo to a chvíli jsem si myslel, že nakonec přece jenom přijdu o ten kousek čokolády. Ale potom se zase všechno srovnalo a já jsem se i přes svůj neblahý stav cítil takřka šťastný.

Nechala mě oddechnout a vydala se střílet injekce ještě několika dalším lidem, kteří se předtím cítili příliš silní, než aby ji přijali, podobně jako já. Paní Tarbuttonové pak dala nějakou jinou injekci, která ji uspala docela. Jeden nebo dva skuteční odvážlivci se odhodlali odpásat a vydali se k průhledům. Došel jsem k závěru, že i mě už je natolik dobře, abych to dokázal.

Tohle vznášení ve stavu beztlíže není tak jednoduché, jak by se na první pohled mohlo zdát. Rozepjal jsem svůj bezpečnostní pás a vztyčil jsem se. Alespoň takhle jsem to měl v plánu. Místo toho jsem ale vzápětí plachtil prostorem, naprosto nekontrolovaně, a zoufale jsem se snažil něčeho zachytit.

Zcela jsem se ve vzduchu přetočil a udeřil jsem se do týla o ocelovou stěnu oddělující nás od kontrolního střediska lodi. Uviděl jsem hvězdy, ale ne ty na obloze — tyhle byly jenom pro mě. Pak se ke mě zase pomalu začala přibližovat podlaha se sedadly.

Podařilo se mi zachytit se bezpečnostního pásu a bezpečně zakotvit. Sedadlo, ke kterému pás patřil, bylo obsazeno nějakým malým obtlouklým chlapíkem. Vydechl jsem: "Promiňte."

Odvětil jenom: "Nic se nestalo." a odvrátil se ode mě pohledem, ale tvářil se přitom dost nenávisťně. Nemohl jsem se tam zdržovat a ani jsem se nemohl vrátit na svoje sedadlo, aniž bych se přitom nemusel přidržovat opěradel křesel, která byla samozřejmě také obsazena. Tak jsem se znovu odrazil, tentokrát velice jemně, a podařilo se mi pevně se zachytit na protější stěně (tedy vlastně stropu).

Po celé ploše stropu byly rozmístěny držáky a tyče určené k pohybu. Už jsem se nehodlal divoce potácet a tak jsem se opatrně posouval vpřed jako opice až k jednomu z oken.

Tam jsem poprvé spatřil rodnou planetu Zemi z vesmíru.

Vlastně nevím, co jsem očekával, ale tohle rozhodně neodpovídalo mému očekávání. Teď jsem měl planetu před sebou a vypadala přesně jako v zeměpisných knihách nebo možná spíš v upoutávkách na pořady televizní stanice Super — New York. A přesto vypadala odlišně. Nejspíš bych vám mohl ten rozdíl přiblížit. Je to jako rozdíl mezi tím slyšet o tom, jaké je to dostat pořádný kopanec do zádi, a dostat takový kopanec doopravdy.

Prostě ne nějaký zprostředkovaný vjem. Tohle bylo hodně osobní.

Tak zaprvé, nebyla hezky umístěna ve středu televizní obrazovky. Místo toho se neustále odkláněla k jedné straně rámování okna a za chvíli už zadní část lodi vykusovala velký kus z Pacifického oceánu. A navíc se vzdalovala a scvrkávala. Zatímco jsem tam visel a pozoroval ji, zmenšila se Země na polovinu původní velikosti a stávala se stále kulatější. Kolumbus měl pravdu.

Z mého úhlu pohledu byl svět poněkud pootočen. Zleva doprava se postupně střídal konec Sibíře, potom Severní Amerika a nakonec severní polovina Jižní Ameriky. Nad Kanadou a východní částí zbytku Severní Ameriky byla pevnina zahalena mraky. Byla to ta nejzářivější bílá, jakou jsem do té doby viděl — bělejší než čepice na severním pólu. Přímě proti nám byl vidět odraz Slunce od mořské hladiny, až mě z toho bolely oči. Zbytek oceánu měl takřka purpurovou barvu tam, kde jej nepřekrývala oblačnost.

Byla to tak nádherná podívaná, až se mi z toho svíralo hrdlo a chtěl jsem natáhnout ruku a dotknout se té krásy.

A vzadu byly hvězdy, ještě zářivější a větší než jak je můžete vidět v oblasti Malé Ameriky.

Docela brzy se kolem začalo motat čím dál víc lidí, kteří se také chtěli podívat, děti se strkali a matky je napomínaly: "No tak, no tak drahoušku!" A samy přitom měly nejrůznější přihloupělé poznámky. Vzdal jsem to. Doplazil jsem se zpátky ke svému sedadlu a připoutal jsem se jedním pásem, takže jsem nemohl odplachtit pryč a trochu jsem přemýšlel. Přece jenom se ve vás vzedme pocit pýchy, když si uvědomíte, že pocházíte z takhle velké a zajímavé planety. Zároveň mě ale napadlo, že jsem ji neviděl celou, to ani zdaleka, ačkoliv jsem podnikl mnoho zeměpisných výletů. Navíc jsem byl se skauty na putůku po Švýcarsku a s Georgem a Anne jsme nějaký čas pobýli na Siamu.

A teď už jsem nemohl tyhle nedostatky dohnat, už nikdy se tam nepodívám. Při tomhle pomyšlení na mě padl trochu smutek.

Zvedl jsem hlavu. Přímě přede mnou stál nějaký kluk. Řekl: "Copak se děje, Williame, chlapče? Beztížná nemoc?"

Byl to ten protiva Jones. V tu chvíli mě opustili veškeré síly a krve by se ve mně nadořezal. Kdybych býval věděl, že jede taky, rozhodně bych svoje rozhodnutí pořádně zvážil.

Zeptal jsem se ho, kde se tady u všech všudy bere.

"No přece stejně jako ty. Na něco jsem se tě ptal."

Ujistil jsem ho, že rozhodně netrpím beztížnou nemocí a zajímal jsem se, jak ho taková pitomost vůbec mohla napadnout. Natáhl ruku, popadl mě za paži a natočil ji tak, že byla vidět červená skvrna po vpichu. Zasmál se a pobaveně mou ruku zase pustil.

Pak se zasmál ještě jednou a ukázal mi svoje rameno; taky tam měl přesně stejný vpich. "To se stává i těm nejlepším." poznamenal. "Za to se stydět nemusíš."

Pak pokračoval: "Vstávej. Můžeme se rozhlédnout kolem, než se budeme zase muset připoutat k sedadlům."

Přidal jsem se k němu. Nebyl to zrovna člověk, kterého bych si vybral za partáka, ale koneckonců to

byla jedna z mála známých tváří. Prorazili jsme si cestu k průlezu do vedlejšího podlaží. Už jsem se hnul skrz otvor, ale Jones mě zarazil. "Pojďme se podívat na kontrolní středisko," navrhnul.

"Cože? Ale tam nás rozhodně nepustí!"

"Copak je zločin to zkusit? Tak dělej."

Vydali jsme se tedy opačným směrem a propluli jsme krátkou chodbou. Ta byla zakončena dveřmi, na kterých bylo napsáno: KONTROLNÍ STŘEDISKO — VSTUP ZAKÁZÁN! Někdo pod to připojil: Tím myslíme i tebe! A ještě někdo další přidal: Koho? Mě? Jones dveře zkusil; byly zamčené. Vedle nich bylo ale tlačítko, tak ho zmáčknu.

Dveře se otevřely a my jsme najednou zírali do tváře muže, který měl na výložkách dvě pásky. Za ním byl ještě jeden starší muž, který měl na stojáčku pásky hned čtyři. Ten zavolal: "Kdo je to, Same? Řekni jim, že tady nejsme na tržišti."

První chlapík se tedy zeptal: "Co tady kluci chcete?"

Jones se vzpamatoval dřív: "Prosím, pane, nás zajímá astronavigace. Nemohli bychom dostat povolení navštívit kontrolní stanoviště?"

Viděl jsem, že se nás chystá rychle vypakovat, a tak už jsem se měl k odchodu, když se opět do věci vložil starší muž: "Ale co, Same, tak je vezmi dál!"

Mladší chlapík jenom pokrčil rameny a přitakal: "Jak myslíš, Kápo."

Vešli jsme tedy dovnitř a kapitán nám nařídil: "Pořádně se něčeho chyt'te, ať nám tady neplavete vzduchem. A ničeho se nedotýkejte, nebo vám utrhnu obě uši. Tak a teď mi řekněte, kdo jste?"

Přesně to jsme udělali. On na to: "Rád tě poznávám, Hanku — tebe taky, Bille. Vítejte na palubě." Pak se natáhl a dotkl se rukávu mého kroje — už zase vyčuhoval. "Synku, je ti vidět spodní prádlo."

Začervenal jsem se a pověděl mu, jak se přihodilo, že ho mám teď na sobě. Zasmál se a prohlásil: "Takže jsi nás prostě obelstil, abychom ti ho nechali. To je teda dobré — že jo, Same? Dejte si šálek kávy."

Pojídali sendviče a pili k nim kávu — tedy samozřejmě ne ze šálků, ale z malých plastových lahví jaké se používají ke krmení kojenců. Měli dokonce i dudlíky. S díky jsem nabídku odmítl. Přestože mi po injekci slečny Andrewsové bylo mnohem lépe, tak moc dobře jsem si pořád ještě nepřipadal. Hank Jones si také nedal.

Na velitelském stanovišti nebylo žádné okno ani jiný podobný průzor. Vepředu v zúženém místě vedoucím k čumáku rakety byla velká televizní obrazovka, ale nebyla zapnutá. Napadlo mě, jak by se asi tvářila paní Tarbuttonová kdyby věděla, že kapitán rakety nevidí kam letíme a zřejmě ho to vůbec nevzrušuje.

Zeptal jsem se ho na ty průzory. Odpověděl, že vyhlídková okna jsou určena pouze pro turisty. "Co bys chtěl s průzorem dělat, i kdybychom tu nějaký měli?" zeptal se. "Vystrčil bys hlavu a vyhlížel dopravní značky? Vidíme všechno, co potřebujeme. Same, nahod' počítač a ukaž to klukům."

"Jasně, kápo." Druhý chlapík ve středisku odplul ke svému sedadlu a začal otáčet všemožnými knoflíky a tlačítky. Zatímco obsluhoval přístroj, nechal svůj sendvič prostě vznášet ve vzduchu.

Rozhlédl jsem se kolem. Velitelská místnost měla zhruba kruhovitý tvar a část, jíž jsme přišli, byla větší než druhý konec. Byli jsme prakticky v čumáku rakety a stěny se svažovaly. Byla tam dvě sedadla, jedno pro pilota a druhé pro druhého pilota, umístěné u stěny oddělující kontrolní středisko od části pro cestující. Většinu prostoru mezi sedadly zabíral mohutný počítač.

Sedadla byla o poznání propracovanější než ta, která byla určena pro cestující. Byla anatomicky tvarovaná a zvedala kolena, hlavu a záda poněkud výš, podobně jako třeba postele v nemocnici. Taky k nim byly přidělané opěrky pro ruce, aby je měli piloti kam položit při delším obsluhování přístrojů. Uprostřed, mezi sedadly, se ve vzduchu nad každým z nich vznášela televizní obrazovka, na které mohli oba dva sledovat budíky, i když je vysoká gravitační síla tlačila do sedadel.

Za okamžik se obrazovka rozzářila a my uviděli Zemi. Vyplňovala takřka celou plochu. "Tohle je Zadní pohled," prozradil nám druhý pilot, "z kamery na zádi lodi. Máme kamery zaměřené prakticky do všech směrů. Teď ještě zkusíme pohled vpřed." Opravdu výhled přepnul, ale nevedlo to k ničemu převratnému, jenom se objevily malé žhnoucí tečky, což mohly klidně být hvězdy. Hank prohlásil, že z vyhlídkového průzoru je vidět více hvězd.

"Tohle ale taky není určeno ke sledování hvězd." Ujistil ho. "Když se potřebuješ zaměřit na nějakou hvězdu, použiješ koelostat. Takhle nějak." Sklouzнул dozadu do křesla a natáhl ruku dozadu za svou hlavu. Vysunul jakýsi optický přístroj a přitáhnul si ho před obličej, dokud gumový kryt nedosedl přesně kolem jednoho oka. Nemusel přitom opouštět křeslo. "Koelostat" je tedy prostě jenom honosnější název pro teleskop se vbudovaným periskopem. Nenabídnul nám, abychom se také zkusili tím přístrojem podívat, takže jsem svou pozornost znovu přesunul na přístrojovou desku. Bylo na ní několik radarových obrazovek, hodně podobných těm na jaké můžete narazit i v zemských lodích, dokonce i ve vrtulnících. Bylo tam ale ještě množství dalších přístrojů, jejichž významu jsem většinou nerozuměl, ačkoliv některé byly zcela zřejmé. Kupříkladu rychlost přibližování, teplota motoru, hmotnost nákladu, rychlost odpálení a podobně.

"Ted' se na něco koukněte," upoutal naši pozornost druhý pilot. Něco namačkal na svých přístrojích. Vzápětí se jeden z bodů na obrazovce intenzivně rozzářil, několikrát zablikal a potom zase zhasnul.

"Tohle bylo přístaviště nad New Yorkem. Zviditelnil jsem jeho radarové vysílání. To nám nezprostředkovala televizní kamera, je to signál radaru přidaný na obrazovku." Znovu si trochu pohrál s nějakými tlačítky a zablikalo jiné světlo, tentokrát dvakrát dlouze a jednou krátce. "Tam staví Star Rover"

"A kde je Mayflower?" zajímal se Hank.

"Chceš vidět kam tě vezeme, co?" Zmáčknul opět nějaká tlačítka a rozsvítlo se další světlo, trochu stranou, blikalo salvy po třech.

Poznamenal jsem, že to moc nevypadá jako bychom směřovali k ní. V tom se do hovoru vložil kapitán.

"Bereme to trochu delší oklikou, kolem zeměkoule. To už by stačilo, Same. Už to zhasni."

Všichni jsme se tedy odebrali zpátky tam, kde seděl kapitán, který stále ještě jedl. "Tak ty jsi orlí skaut?" zeptal se mě. Přitakal jsem a Hank se taky přidal.

"Kolik ti bylo, když tě vzali mezi sebe?" chtěl vědět. Odpověděl jsem, že to bylo ve třinácti, takže Hank řekl dvanáct, zatímco kapitán nám tvrdil, že se mezi ně dostal už v jedenácti. Já osobně tedy nevěřil ani jednomu z nich.

Kapitán pokračoval: "Tak vy teď oba letíte na Ganymédes. Jak já vám závidím." Druhý pilot se nato podívil, co je na tom tak záviděníhodného?

Kapitán ho napomenul: "Same, ty nemáš ve své duši ani kousek romantika. Ty žiješ a nakonec i zemřeš jako pilot trajektové lodi."

"Možná máš pravdu," odpověděl druhý pilot, "ale zase spím většinu nocí doma ve své posteli."

Kapitán na to poznamenal, že piloti by se neměli ženit. "Koukni se třeba na mě," prohlásil, "já jsem odjakživa toužil stát se pilotem v hlubokém vesmíru. Už jsem na to taky byl připraven, ale pak mě chytily ti piráti a já svou šanci promarnil. Když jsem měl znovu příležitost, už jsem byl ženatý."

"No jo, ty a tvoji piráti," usmál se druhý pilot. Zachoval jsem neutrální výraz ve tváři. Dospělí si neustále myslí, že kdokoliv mladší než oni jim zbaští všechno, co se mu pokoušejí nakukat. Nesnažím se jim brát jejich iluze.

"No, tak to bychom pro teď měli," ukončil naši debatu kapitán. "Vy dva gentlemani si teď zase jděte po svých. My tady teď s panem Mayesem budeme muset propočítat pár čísel a upravit kurs, protože jinak bychom s touhle plechovkou mohli klidně přistát někde v Brooklynu."

Tak jsme mu vřele poděkovali a nechali jsme je pracovat. Tátu s Molly a s tou malou cáčorkou jsem našel v oddílu cestujících, který byl hned za mým. Táta se hned ptal: "Kde jsi celou tu dobu byl. Bille? Snažil jsem se tě najít po celé lodi."

Tak jsem mu řekl: "Byl jsem nahoře ve velitelském středisku s kapitánem."

Táta se zatvářil překvapeně a ta malá protiva na mě udělala obličej a prohlásila: "To jsi teda nebyl, chytráku. Tam nahoru nemůže nikdo chodit."

Myslím, že by holky měly vychovávat na dně hlubokého a tmavého pytle až do doby, kdy začnou brát trochu rozum. Pak, když přijde správný čas, by bylo možno je buď vypustit do světa nebo pytel zavřít a zahodit, podle toho co by bylo lepší.

Molly ji napomenula: "Tiše, Peggy."

Já jí na to řekl: "Klidně se můžeš zeptat Hanka. Byli jsme tam spolu. Byli jsme — "

Rozhlédl jsem se kolem, ale Hank už mezitím zmizel. Tak jsem jim dopodrobna vypověděl, co se nám přihodilo, jenom jsem vynechal to povídání o pirátech.

Když jsem skončil s vyprávěním, cáčorka prohlásila: "Já se chci jít taky podívat do velitelské místnosti."

Táta jí to rozmlouval s tím, že by to podle něj nebylo možné zařídit. Ona se zeptala: "Proč ne? Vždyť Bill tam taky šel."

Molly ji znovu musela napomenout. "Bill je ale chlapec a je starší než ty." Peggy si postěžovala, že to není fér.

Tak v tomhle nejspíš měla pravdu — jenže svět je jenom málokdy úplně spravedlivý. Táta ještě pokračoval. "Měl by ses cítit poctěn, Bille, že se vám věnoval sám slavný kapitán DeLongPre."

"Cože?"

"Možná jsi ještě příliš mladý, aby sis na to pamatoval. Nechal se zaplombovat do jedné z těch automatických nákladních raket, které vozí thoriovou rudu z dolů na Měsíci — a pomohl dopadnout skupinu únosců, té bandě tehdy hlasatelé zpráv přezdívali "Rudní piráti."

Na to jsem nemohl nic říct.

Chtěl jsem si Mayflower prohlédnout ještě z vesmíru, ale hlášení nás přinutilo sejít připoutat dřív, než se mi podařilo ji na obloze najít. I tak jsem měl ale nádherný výhled na Supra New York, tedy vesmírný přístav. Mayflower byla na 24-hodinovém orbitu, na kterém se pohybuje vesmírný přístav, a my jsme mířili přímo na něj, když vtom přišel rozkaz se usadit a připoutat.

Kapitán DeLongPre byl tedy nějaký pilot. Nijak se nepáral s nějakým popostrkováním své lodi do výhodné pozice. Na chvíli zapnul raketové motory na plný výkon, ve správnou chvíli a přesně odměřené zrychlení, samozřejmě na puntík přesně zamířené. Jak se to píše v učebnicích fyziky: "Jakýkoliv problém s úpravou směru malé lodi na orbitu, který se vůbec dá vyřešit, je řešitelný jednorázovým zapnutím zrychlovacích motorů" — pokud je tedy dobrý pilot.

A tenhle byl velmi dobrý. Když jsme se znovu ocitli ve stavu beztíže, ohlédl jsem se přes rameno k oknu a v něm byla vidět Mayflower. Sluneční paprsky se od ní oslnivě odrážely a byla to opravdu ona, nepříliš daleko od nás. Potom jsem ucítil velice jemné opravné poskočení a vzápětí už se z reproduktoru ozývalo: "Kontakt dokončen. Můžete se odpoutat."

Přesně to jsem taky udělal a šel jsem se podívat k oknu, ze kterého jsme mohli sledovat Mayflower. Bylo zcela jasně vidět, proč by nikdy nemohla přistát; neměla vůbec žádná křídla, dokonce ani kormidlo, a měla navíc zcela nevhodný tvar — skoro kulovitý kromě jedné strany, kde vybíhal kónický hrot.

Vypadala až příliš malá, ale to jen do chvíle kdy jsem si uvědomil, že ten malý výběžek vyčnívající na jejím boku je vlastně bok Ikaru, který vykládal na protilehlé straně. Pak byla najednou obrovská a my jsme na ni viděli drobné mušky, což byli muži v kosmických skafandrech.

Jeden z nich proti nám cosi vystřelil a kolem se provlnilo lano. Dříve než se přísavka na jeho konci dostala do těsné blízkosti naší lodi, vyšlehl z jejího konce jasně purpurový kartáč výboje. Cítil jsem, jak mi vlasy na hlavě vstávají a po těle mi naskočila husí kůže. Několik žen v našem oddělení zaječelo a slyšel jsem slečnu Andrewsovou, jak se je snaží uklidnit. Vysvětlila jim, že to byl jenom elektrický výboj, jak se srovnává potenciál mezi oběma loděmi. Kdyby jim řekla, že to byl zášleh blesku, měla by stejně pravdu, ale patrně by tím ženy nijak neuklidnila.

Nebál jsem se. Každé dítě, které někdy přičichlo k vysílačce nebo nějaké jiné elektronice by tenhle efekt samozřejmě čekalo.

Prísavka na konci provazu tlumeně dopadla na bok naší rakety a za chvíli tenké lano následoval pořádně tlustý kabel, takže nás mohli začít pomalu přitahovat k sobě. Mayflower se stále blížila, dokud nevyplnila celé zorné pole našeho výhledu.

Vzápětí jsem v uších ucítil slabé lupnutí a z reproduktoru se linulo: "Všem na palubě — připravte se k vyloštění"

Slečna Andrewsová nás tam nechala nějakou dobu čekat, potom už ale přišla na řadu naše paluba a my jsme se opatrně posouvali k palubě, přes kterou jsme předtím nastupovali dovnitř. Paní Tarbuttonová s námi nešla. Ona i její manžel zůstali vzadu a ještě se nějak dohadovali se slečnou Andrewsovou.

Pak už jsme rovnou vystoupili z naší rakety, prošli jsme pospojovaným ocelovým tunelem, asi tak deset

stop dlouhým, a byli jsme na Mayflower.

KAPITÁN HARKNESS

Víte co je na vesmírných lodích nejhorší? Hrozně smrdí.

Dokonce i Mayflower nepříjemně páchla, a to byla úplně nová. Smrděla olejem, svářením a rozpouštědly. Taky se palubami linul zápach špinavého, nasládlého potu všech těch dělníků, kteří v ní až dosud žili. Pak jsme dorazili my, tři malé rakety naplněné kolonisty. Většina z nás už byla pořádně cítit takovým tím zvláštním pachem, který lidé vydávají když jsou vyděšení nebo hodně nervózní. Můj žaludek pořád ještě nebyl úplně fit a málem jsem ho nezvládnul.

Celou záležitost ale ještě o dost zhoršuje skutečnost, že na lodi samozřejmě nemohou být pořádné osvěžovací komory. Koupel je vlastně přepychem. Když se podařilo zvládnout na lodi zmatek a hemžení, každý z nás dostal poukazy na dvě koupele týdně. Jenže jak vám tohle asi pomůže, obzvlášť když se koupeli myslí nějakých osm litru vody, abyste se mohli alespoň otřít houbou?

Kdybyste ale měli pocit, že tu koupel opravdu nutně potřebujete, mohli jste se poptat v okolí a třeba se vám podařilo koupit nějaký poukaz od někoho, kdo byl ochoten se jedné vzdát. V místnosti naší bandy byl jeden kluk, který takhle prodával svoje poukazy čtyři týdny, než nám všem už z toho bylo úplně špatně a dopřáli jsme mu jednu mimořádnou koupel obzvlášť tvrdým kartáčem. Ale to už jsem se nějak zamotal.

A navíc jste ani nemohli spálit svoje šaty. Museli jste je prát.

Když jsme vstoupili na palubu Mayflower, trvalo jim snad půl hodiny, než nás rozřídili a usadili do našich sedadel pro fázi urychlování. Když jsme tam dorazili my, lidé z Daidala a Ikara už měli být rozmístěni, jenže tomu tak nebylo a všechny přístupové chodby byly totálně ucpány. Taková dopravní zácpa, když se přitom ještě všichni vznášíte a vlastně nevíte kde je nahoře a kde dole, je asi tak osmkrát více matoucí než běžná zácpa.

Navíc tam nebyli žádní stevardi, kteří by nás mohli správně nasměrovat. Místo toho se tam motali emigranti, kteří měli na hrudi nápis LODNÍ POMOCNÍK — mnozí z nich by ale sami potřebovali pomoc; byli ztraceni v prostorách lodi stejně jako my ostatní. Bylo to jako na představení amatérského divadla, kde uvaděči nevědí, jak najít zamluvená sedadla.

Než jsem se konečně dostal do cestovní místnosti, do které jsem patřil a připoutal jsem se, už všude v lodních prostorách vyzváněli zvonce. Reproduktory hulákaly: "Připravte se na zrychlení! Za deset minut!"

Pak už nezbývalo než čekat.

Spíš mi to připadalo jako nekonečná půlhodina. Pak už ale konečně začalo odpočítávání. V duchu jsem si říkal: Williame, chlapče, jestliže start ze Země byl nepříjemný, pak tohle ti určitě vyrazí rovnou všechny zuby z huby. Věděl jsem, co se na nás chystá — museli jsme nabrat rychlost přes třidevadesát mil za vteřinu. To je přes tři sta tisíc mil za hodinu! Vážně jsem z toho měl hrůzu.

Vteřiny pomalu ubíhaly. Pak jsem najednou ucítil měkký tlak, který mě vmáčknuhl hlouběji do křesla — a to bylo všechno. Jenom jsem tam ležel bez hnutí. Strop už byl zase stropem a podlahu jsem měl pod sebou, ale necítil jsem se nijak zvlášť těžký, bylo mi prima.

Dospěl jsem k závěru, že tohle byl teprve první krok: ten další bude teprve stát za to.

Nahoře nad našimi hlavami, u stropu naší místnosti, byla velká obrazovka. Ta se teď rozsvítila a já se díval do tváře muže, na jehož výložkách byly čtyři proužky. A to byl mladší než kapitán DeLongPre. Usmál se a pronesl: "Mluví k vám kapitán vaši lodi, přátelé — kapitán Harkness. Loď teď bude na úrovni zemské gravitace něco přes čtyři hodiny. Myslím, že je právě načase začít podávat oběd, co říkáte?"

Znovu se zatlemil a já si uvědomil, že už mě žaludek vůbec netrápí — tedy kromě toho, že mám hrozný hlad. Nejspíš asi dobře věděl, že většina nás, pozemských krys, začne umírat hlady hned jak nás vrátí do normální gravitace. Ještě ale pokračoval. "Pokusíme se vás obsluhovat tak rychle, jak jenom to bude možné. Ted' už se klidně můžete odpoutat, zvednout se ze sedadel a trochu si odpočinout, ale musím vás

požádat, abyste si dávali dobrý pozor na jednu věc.

Tahle loď je velice přesně vyvážená tak, aby osa hlavního tahu motoru procházela přímo středem našeho gravitačního pole. Kdyby tomu tak nebylo, začali bychom rotovat kolem osy místo přímého pohybu vpřed — a to bychom se pak taky mohli ocitnout ve středu slunce místo na Ganymédu.

Nikdo z nás by určitě nechtěl skončit jako neočekávaný připečený karbanátek, takže vás všechny požádám, abyste se zbytečně nevzdalovali z okolí svého sedadla. Loď má automatické vyrovnávání na určitý stupeň pohybu, ale to nesmíme přetěžovat — takže si vyžádejte svolení vašeho lodního pomocníka než se vydáte dále než šest palců od své současné polohy."

Zase se zašklebil, ale tentokrát to byl najednou velice nepříjemný úšklebek. "Kdokoliv poruší toto nařízení, bude násilím připoután k sedadlu — a kapitán určí jeho další potrestání, jakmile vypneme urychlování."

V našem ubytovacím oddělení nebyl žádný lodní pomocník, takže jsme nemohli dělat nic jiného než čekat. Alespoň jsem se seznámil s většinou kluků v místnosti, z nichž někteří byli mladší, jiní starší než já. Byl tam jeden s pískově světlými vlasy, mohlo mu být kolem sedmnácti, jmenoval se Edwards — "Křikloun" Edwards. Toho čekání brzy přestalo bavit.

Vlastně se mu nijak nedivím: zdálo se, že už plynou celé hodiny a my jsme pořád neměli nic k jídlu. Už jsem myslel, že na nás zapomněli.

Edwards se poflakoval kolem dveří a čas od času obhlížel situaci venku. Nakonec už to nevydržel. "Tohle je směšné! Nemůžeme tady přece sedět celý den. Podle mě bychom měli jít zjistit kde je zádrhel. Kdo jde se mnou?"

Jeden z kluků v kóji namítnul: "Kapitán přece říkal, abychom zůstali na svých místech."

"No, to může být. A co asi tak může udělat, když ho neuposlechneme? My přece nepatříme mezi posádku."

Poukázal jsem tedy na to, že kapitánovy pravomoci se vztahují na všechny osoby na lodi, ale on mě netrpělivě umlčel. "Srabové! Máme přece právo vědět, co se tady děje — a taky máme právo se najíst. Kdo půjde se mnou?"

Další chlapec ho varoval: "Ty si koleduješ o průšvih, Křiklouně."

Edwards se zarazil. Myslím, že ho ta poznámka vystrašila, ale v podstatě už nemohl couvnout. Nakonec tedy prohlásil: "Koukněte, máme tady mít lodního pomocníka a žádný tu není. Vy mě teda zvolíte naším lodním pomocníkem a já dojdu pro nějakou tu baštu. Co tomu říkáte?"

Nikdo proti jeho návrhu nahlas neprotestoval. Křikloun tedy uzavřel: "Tak jo, já vyrazím."

Nemohl být pryč víc než pár vteřin, když se ve dveřích objevil lodní pomocník, který s sebou přinesl velkou krabici balených přídělů. Rozdal nám je, ale jeden mu zbyl. Proto přepočítal všechny přítomné. "Nebylo tady náhodou dvacet chlapců?" zeptal se.

Všichni jsme se po sobě začali rozhlížet, ale nikdo z nás nic neřekl. Proto vzápětí vytáhnul jmenný seznam a začal nás kontrolovat. Edwards se samozřejmě nehlásil, takže chlapík odešel a Křiklounův příděl si odnesl.

Pak se objevil Křikloun a když viděl jak všichni baštíme, chtěl vědět, kde je jeho oběd. Řekli jsme mu, proč ho nemá. Rozčílil se: "Pro pět ran do čepice! Proč jste mi ho nevzali? Z vás se teda vyklubala pěkná banda kamarádů!" A znovu odešel.

Brzy se ale vrátil a tvářil se pěkně našťavaně. Lodní pomocník mu šel v patách a připoutal ho k sedadlu.

Právě jsme se dostali asi tak do stádia šťourání v zubech, když vtom se obrazovka na stropě rozzářila a my jsme uviděli Měsíc. Vypadalo to jako bychom mířili přímo na něj a rychle se k nám přibližoval. Začal jsem s obavami uvažovat nad tím, jestli se náhodou kapitán Harkness při výpočtech nespletl o desetinnou čárku.

Pevně jsem se opřel do svého sedadla a sledoval jsem, jak Měsíc na obrazovce neustále roste. Po chvíli už to vážně nevypadalo dobře. Měsíc neustále rostl až nakonec vyplňoval celou obrazovku a ještě dál a už to vypadalo, že ho prostě nemůžeme minout. Vtom jsem si všimnul, že se hory na povrchu pohybují na obrazovce zprava doleva. S úlevou jsem vydechnul. Třeba nakonec ten chlapík přece jenom ví, co dělá.

V palubním rozhlasu se ozval hlas: "Právě míjíme Měsíc a zároveň trochu změníme kurs. Naše relativní

rychlost v místě největšího přiblížení je více než padesát mil za vteřinu, což vyvolává docela zajímavý efekt."

To bych tedy řekl, že to bylo úchvatné! Prosvištěli jsme kolem povrchu Měsíce zhruba během půl minuty, pak začal za námi mizet. Nejspíš prostě nechali televizní kameru neustále zaměřenou na něj. Vypadalo to ale, jako bychom se řítili přímo k němu a chtěli se do něj ponořit, pak jsme se bleskurychle otočili a rychle se vraceli zpět. Jenomže v takové rychlosti se prostě nemůžete rychle otáčet.

Asi tak o dvě hodiny později vypnuli urychlovací motory. Já jsem předtím usnul a zdálo se mi, že skáču s padákem a ten se mi neotevřel. Probudil jsem se s výkřikem ve stavu beztlíže a žaludek se mě už zase chystal opustit ústy. Chvilí mi trvalo si uvědomit, kde že to vlastně jsem.

Z reproduktorů se ozvalo: "Urychlování ukončeno. Za okamžik bude loď uvedena do rotace."

Ale nestalo se to zase tak rychle; naopak, nastavovali spin dost pozvolna. Postupně jsme se sunuli k jedné stěně a po ní jsme sklouzli k vnějšímu boku lodi. Díky tomu se z původně boční stěny stala podlaha. Stáli jsme na ní — a strana se sedadly byla teď stěnou a stěna s obrazovkou, která byla původně stropem, se změnila v protější stěnu. Postupně jsme nabývali hmotnost.

Křikloun byl pořád ještě připoután ke svému sedadlu. Lodní pomocník totiž přezky přesunul tak, že na ně sám nemohl dosáhnout. Ted' tedy seděl na zdi a visel z ní na bezpečnostních pásech jako dítě na houpačce. Začal na nás hulákat, abychom mu pomohli dolů.

Nehrozilo mu ale žádné nebezpečí a ani to nemohlo být zase až tak nepohodlné, protože jsme pořád ještě nedosáhli plné gravitace a vlastně, ani potom ne. Později se ukázalo, že kapitán nastavil spin lodi na jednu třetinu g a tak jej udržoval, protože na Ganymédu byla právě jedna třetina g. Nebylo tedy třeba Křiklouna nějak urychleně propouštět na svobodu.

A ani jsme se do toho nijak nehrnuli. Pořád ještě jsme se o tom dohadovali a někteří z kluků jeho situaci vtipně komentovali, což Křikloun nesl značně nelibě, když se zase objevil ten samý lodní pomocník. Odpásal Křiklouna a řekl nám, abychom ho všichni následovali.

A tak jsme se dostali na kapitánské shromáždění.

"Kapitánské shromáždění" je jakýsi soud, jako když ve středověkých dobách majitel panství zasedal a řešil velké a střední spory spravedlivým soudem. Následovali jsme tedy pomocníka, který se jmenoval doktor Archibald, do kapitánovy kajuty. Na chodbě před kajutou už bylo mnoho dalších lidí, kteří na něj také čekali. Vzápětí se objevil kapitán Harkness a Křiklounův případ přišel na řadu jako první.

Všichni jsme tam vlastně byli jako svědci, ale kapitán se vypytał jenom několika málo chlapců; na mě se nedostalo. Doktor Archibald vypověděl, jak našel Křiklouna bloumajícího po lodi, když jsme ještě byli v urychlovací fázi. Kapitán se tedy Křiklouna zeptal, jestli slyšel jeho nařízení zůstat každý na svém sedadle?

Křikloun se dlouho držel a neustále kalil vodu a snažil se svalit vinu na nás všechny, jenže když na něj kapitán udeřil musel přiznat, že rozkaz slyšel.

Kapitán Harkness nakonec konstatoval: "Synku, ty jsi velmi nedisciplinovaný floutek. Nevím samozřejmě, do jakých potíží se dostaneš později jako kolonista, ale pokud se týče mojí lodi, tak už jsi v průšvihů."

Na okamžik se odmlčel a potom dodal: "Říkáš, že jsi to udělal, protože jsi měl hlad?"

Křikloun přitakal, neměl přece nic k jídlu už od snídaně a pořád ještě nedostal svůj oběd.

"Deset dní o chlebu a vodě." nařídil kapitán. "Další případ."

Křikloun se tvářil, jako že nemůže věřit svým uším.

Následující případ byl vlastně podobný, ale hříšníkem byla tentokrát žena — jedna z těch mohutných, výrazných žen, které se takřka vždycky ujímají velení. Nějak se pohádala s lodním pomocníkem a pak se rozčileně vydala na toulku lodí, aby si kapitánovi osobně postěžovala — a to ještě pořád v urychlování.

Kapitán Harkness brzy pronikl kouřovou clonou. "Madam." pronesl s ledovou uctivostí, "svou nebetýčnou pitomostí jste ohrozila životy nás všech. Chcete něco dodat na svou obhajobu?"

Začala lamentovat, že ten pomocník byl na ni hrozně "sprostý" a že ještě v životě neslyšela o ničem tak absurdním jako je tenhle polní soud. A tak dále, a tak dále. Kapitán brzy její řeč ut'al.

"Už jste někdy umývala nádobí?" zeptal se.

"Cože, no to nikdy!"

"Dobrá, takže budete umývat nádobí — příštích čtyři sta miliónů mil."

E=MC2

Když nás nechali jít, vydal jsem se hledat tátu. Bylo to stejné jako pokoušet se hledat jehlu v kupce sena, ale já jsem se po něm neustále vyptával, až jsem ho nakonec našel. Měli s Molly místnost jenom pro sebe. Peggy tam byla s nimi a já si zprvu myslel, že tam bydlí s nimi, což mě poněkud rozladilo. Pak jsem si ale všimnul, že jsou tam jenom dvě křesla a došlo mi, že Peggy musí být ve společné ložnici mládeže. Ukázalo se, že všechny děti starší osmi let bydleli ve společných místnostech.

Táta měl plné ruce práce s odšroubováním křesel a jejich přesunutím na nynější podlahu, která se díky spinu lodi přesunula. Když jsem vešel, přerušil práci a tak jsme si sedli a povídali jsme si. Pověděl jsem mu o kapitánském shromáždění. Přitakal: "My jsme to sledovali na obrazovce. Ale nevšiml jsem si tvé zářící tváře."

Řekl jsem mu, že mě ke svědectví nepředvolali.

"Proč ne?" chtěla vědět Peggy.

"Jak to mám vědět?" trochu jsem se nad tím ceremoniálem zamyslel a pak sem nadhodil: "Ty Georgi, kapitán vesmírné lodi je vlastně jedním z posledních absolutních monarchů, že ano?"

Táta chvíli přemýšlel a pak prohlásil: "Noo, ne, je jenom konstitučním monarchou. Ale je to určité monarcha."

"Máš tím na mysli, že se před ním máme klanět a oslovovat ho "Vaše Výsosti?" napadlo Peggy.

Molly ji poopravila: "Myslím, že by to nebylo právě nejmoudřejší, Peg."

"Proč ne? Já myslím, že by to mohla být legrace."

Molly se usmála. "No dobře, tak mi potom dej vědět, jak s takovým jednáním pochodíš. Já myslím, že by si tě prostě ohnul přes koleno a pořádně ti dal na pamětnou."

"To tedy ne, to by se neodvážil! Křičela bych."

Nebyl jsem si tak jist. Vzpomněl jsem si v tu chvíli na čtyři sta miliónů let umývání nádobí. Rozhodl jsem se, že jestliže kapitán zavelí "žába", začnu skákat.

Jestliže byl kapitán Harkness monarchou, pak tedy nebyl nijak posedlý vládnutím. Vlastně první věc, do které nás nutil, bylo uspořádání voleb a složení lodní rady. Od té chvíle už jsme ho takřka nevidali.

Volit mohli všichni, kterým už bylo osmnáct let. My ostatní jsme ovšem také mohli volit; řekli nám, abychom si zřídili jakousi radu mladších — ne že by byla někdy k něčemu dobrá.

Ale rada starších, tedy ta skutečná rada, od okamžiku zvolení skutečně řídila takřka veškeré dění na lodi. Sloužila dokonce zároveň jako soudní orgán a kapitán už nikdy poté nevynášel nad námi rozsudky. Táta mi prozradil, že kapitán sice kontroluje veškerá rozhodnutí — to dokonce dělat musí — ale nikdy jsem neslyšel, že by snad změnil rozhodnutí rady.

A jestli uhodnete, co byla vůbec ta první věc, na které se členové rady usnesli — tedy poté, co stanovili dobu jídla a podobné drobnosti? Usnesli se, že musíme chodit do školy!

Rada mladších sice takřka vzápětí svolala mimořádné zasedání a jednoznačně schválila protestní rezoluci, ale vůbec nám to nepomohlo. Školu jsme měli tak jako tak.

Peggy byla členkou rady mladších. Zeptal jsem se jí, proč raději neodstoupí, když proti tomu nehodlá nic dělat. Ale to jsem ji jenom tak zlobil — vlastně se za nás bila jako lev.

Škola navíc nebyla tak zlá. Ve vesmíru je totiž velice omezená možnost zábavy a jakmile jste pořádně viděli nějakou hvězdu, jako byste je znali všechny. A navíc jsme školní výuku zahájili prohlídkou lodi, což bylo úplně OK.

Chodili jsme ve skupinkách po dvaceti a trvalo nám to celý den — tedy mám tím na mysli "den" podle lodního času. Mayflower měla tvar obrovského míče s výběžkem na jedné straně — tedy stavěná podle nejnovějších poznatků. Ve špičce výběžku byl umístěn raketový motor — ačkoliv hlavní technik Ortega, který nás po celé lodi provázel, jej nazýval "zářičem."

Kdybychom část lodi se zářičem brali jako záď lodi, pak kulatá část, kde byla umístěna řídicí místnost,

byla přídí. Kolem ní byla kapitánova kajuta a kajuty jeho důstojníků. Zářič spolu s celým oddílem pohonné jednotky a elektrárny byl zcela oddělen od zbytku lodi radiačním štítem, který přímo procházel skrz loď. Od tohoto štítu až dopředu ke kontrolní místnosti byl velký nákladový prostor. Byl to vlastně válec o průměru více než sto stop a byl rozdělen na menší oddíly. Vezli jsme s sebou všemožné zařízení nezbytné pro začínající kolonii — těžké stroje na odstraňování zeminy, koncentrované půdní kultury, nástroje a co já vím co ještě.

Kolem tohoto středního válce byly umístěny ubytovací paluby. Paluba "A" přímo pod pláštěm lodi, paluba "B" pod ní a paluba "C" hned napravo od ní. Paluba "D" byla umístěna tak, že její strop tvořil zároveň vnější stěnu nákladového prostoru. Na palubě "D" byly umístěny jídelny, lodní kuchyně, odpočinkové místnosti, ošetrovna a podobně. Na třech zevních palubách byly soukromé kabiny a společné ložnice. Na palubě A byly snad každých deset patnáct stop schody, protože vlastně byla v zevním zakřivení lodi. Kvůli tomu také byla různá výška stropu. Místnosti nejvíce vpředu a nejvíce vzadu měly strop asi šest stop nad podlahou a byly v nich ubytovány menší děti. Naopak ve střední nejširší části lodi byly stropy alespoň dvanáct třináct stop vysoko.

Zevnitř lodi bylo velice obtížné si představit, jak je to vlastně všechno poskládáno v celek. Nejenže bylo všechno rozděleno na menší úseky, ale kvůli umělé gravitaci způsobené rotací lodi bylo velice matoucí určit směr. Ať jste stáli na palubě kdekoliv, vždycky se zdála rovná, ale před vámi i za vámi se prudce stáčela. Jenže k téhle zakřivené části jste se nikdy nedostali: když jste šli kupředu, pořád jste kráčeli po rovném úseku. Když jste vydrželi jít dost dlouho, udělali jste vlastně celý kruh a vrátili jste se na místo, odkud jste vyrazili, takže jste obešli celou loď.

Nikdy bych si to nedovedl představit, kdyby nám pan Ortega nenakreslil názorný plán lodi.

Pan Ortega nám prozradil, že se loď otáčí 3,6 krát za minutu nebo dvě stě šestnáctkrát za hodinu, což bylo dostatečné pro to, aby na palubě B byla odstředivá síla jedna třetina g. Paluba B byla vzdálena pětasedmdesát stop od středu lodi Mayflower. Paluba A, kde jsem byl umístěn já, byla o něco dál a vážili jste tam asi tak o desetinu víc, zatímco na palubě C to bylo asi o desetinu méně. Na palubě D to bylo o hodně méně, takže jste si klidně mohli způsobit nevolnost jestliže jste v jídelně nějak prudce vstali.

Kontrolní místnost byla přímo v ose lodi. Tam jste se mohli vznášet v prostoru i když loď rotovala kvůli gravitaci — alespoň tohle nám řekli, protože mě tam nikdy nepustili.

Rotace měla ještě jeden zvláštní důsledek: všechno kolem nás bylo jakoby "dole." Chci tím říct, že jediné místo, kam se dala umístit vyhlídková okna, byly podlahové pláty paluby A. A přesně tam také byla, celkem čtyři okna — velká a každé umístěné ve zvláštní místnosti.

Pan Ortega nás zavedl do jedné z těchto vyhlídkových galerií. Průhledové okno bylo tvořeno velkým kulatým plátem křemenného skla zasazeným do podlahy, které bylo obehnané bezpečnostním zábradlím.

První, kteří se dostali do místnosti, se hned vydali k bezpečnostnímu zábradlí, ale hned se zase rychle vraceli a dvě dívky dokonce začaly ječet. Protlačil jsem se dopředu, abych se mohl také dostat k zábradlí, a tam jsem se podíval dolů, a díval jsem se přímo na dno obrovského hlubokého vesmíru. Kvadrilion mil vzdálené dno v nepředstavitelné hlubině.

Neutekl jsem sice hned pryč — George říká, že jsem spíš akrobat, než že bych se takových věcí bál — ale nějak pevněji jsem sevřel zábradlí. Asi nikomu by se nechtělo padat takhle hluboko. Sklo mělo zvláštní povrchovou úpravu, aby se na něm netvořily odrazy předmětů a světla, takže to vypadalo jako by mezi vámi a královstvím nekonečna nebylo vůbec nic. Okolní hvězdy se pohybovaly napříč tou dírou kvůli otáčení lodi, což ještě nepříjemný pocit umocňovalo. Zleva nám vplul do zorného pole Velký vůz, proletěl takřka hned pode mnou a zmizel kdesi za pravým okrajem okna — ale za pár vteřin už byl zase pode mnou. Řekl jsem: "Tohle je tedy podívaná," a uvolnil jsem svoje místo, aby se mohl podívat zase někdo další. Nikdo se ale netvářil, že by se nějak hnál k oknu.

Pak jsme si prošli hydroponickou laboratoř, ale tam nebylo zase nic až tak moc zajímavého — prostě jenom dost rostlin na to, aby nahradili kyslík, který lidé na palubě vydýchali. Většinou to byly nezajímavé trávy, ale kromě nich tam byla i zahrada se zeleninou. Napadlo mě, jak mohli zahradu udržovat, když ještě na palubě nebyli žádní cestující? Pan Ortega ukázal na ventil potrubí přivádějícího CO₂, který čouhal ze stěny. "Samozřejmě jsme jim museli zajistit náhradní zdroj."

Nejspíš mě to mělo napadnout hned. Byly to prostě úplně jednoduché počty.

Vrchní inženýr nás poté zavedl zpátky do jedné z jídelen, tam jsme se rozsadili a on nám ještě vyprávěl o pohonné jednotce.

Pověděl nám, že ve vývoji kosmických lodí se dají rozlišit celkem tři období. První představovaly vesmírné rakety na chemické palivo, které se příliš nelišily od velkých válečných raket jaké Němci používali během druhé světové války, jenomže tyhle byly vícestupňové. "Vy děti jste příliš mladé, než abyste takovou raketu mohli někdy vidět," prohlásil, "ale byly to ty největší rakety, jaké člověk kdy postavil. Museli být tak obrovské, protože byly hrozně nevýkonné. Jak jistě všichni víte, raketa, která jako první dosáhla Měsíce, byla čtyřstupňová. Její poslední stupeň byl takřka stejně dlouhý jako je naše Moyflower — ale její užitečný náklad byl asi jenom tuna.

Pro vývoj kosmických lodí je typické, že směřoval k neustálému zmenšování lodí, ne jejich zvětšování. Dalším vývojovým stupněm byla raketa na atomový pohon. Byl to velmi výrazný posun vpřed: už nebylo potřeba stavět několikastupňové rakety. To znamenalo, že loď jako například Daidalus mohla odstartovat ze Země dokonce bez katapultu, natož pak vícestupňového nosiče, a vydat se na cestu k Měsíci nebo dokonce i k Marsu. Jenomže takové lodě měly stále ještě nedostatky raket; byly závislé na atomovém reaktoru, který zahřál reakční hmotu a mohl tedy nahodit raketový motor. Stejně jako jejich předchůdkyně byly závislé na chemickém palivu pro stejný účel.

Nejnovějším výsledkem vývoje je loď schopná přeměňovat hmotu, jako například Mayflower, a možná už to bude poslední vývojový stupeň. Loď přeměňující hmotu je totiž teoreticky schopna se přiblížit rychlosti světla. Vezměte si například tuhle cestu: urychlovali jsme jedním g po dobu asi čtyř hodin a dvaceti minut a dosáhli jsme díky tomu rychlosti přes devadesát mil za vteřinu. Kdybychom tohle zrychlení udržovali o drobátko méně než rok, dosáhli bychom takřka rychlosti světla.

Loď přeměňující hmotu totiž má dostatečný výkon, aby toho dosáhla. Při stoprocentní účinnosti pohonu by spotřebovala asi jedno procento své hmoty na energii a další procento do reakční hmoty. Takhle by měl pracovat Star Rover, až bude jeho stavba dokončena."

Jedno z menších dětí se zřetelně hlásilo o slovo. "Pane vrchní inženýre?"

"Ano, synku?"

"Co kdyby pokračovala ještě o pár týdnů déle ve zrychlení, to by potom překročila rychlost světla?"

Pan Ortega zavrtěl hlavou. "To není možné."

"Proč ne, pane?"

"Aha, jak daleko jsi se dostal v matematice, synku?"

"Právě jsem dokončil kurs na základní škole," odpověděl chlapec.

"Pak se obávám, že by nemělo moc cenu se ti pokoušet to vysvětlit. Bude ti prostě muset stačit, když ti řeknu, že chytré hlavy jsou si jisté, že to není možné."

Přesně nad stejným problematickým místem jsem se už nejednou předtím zamýšlel. Proč se nemůžeme pohybovat rychlostí větší, než je rychlost světla? Jasně že znám tu starou zamotanou povídačku o tom jak Einsteinovy výpočty dokazují, že rychlost větší než světla už je nesmyslná hodnota. Jako například váha slova nebo barva zvuku, protože v sobě zahrnuje odmocninu z mínus jedné. Jenže to všechno je čirá teorie a jestliže nás kurs o historii vědeckého bádání alespoň o něčem poučil, pak mi ukázal právě to, že vědci svoje teorie mění asi tak stejně často jako had svléká kůži. Tak jsem se taky přihlásil.

"Tak jo," řekl. "Ty s tou šesulí na hlavě. Ptej se."

"Pane Ortego, když tedy připustíme, že nelze překročit rychlost světla, co by se stalo kdyby se Star Rover přiblížil rychlosti světla — a pak by kapitán najednou sešlápnul urychlovač až na šest g a to by držel?"

"No, to by — Ne. řeknu to spíš takhle — " Najednou se zarazil a zašklebil se. V tu chvíli vypadal vážně mladě. "Koukni, chlapče, radši se mě neptej na takové věci. Já jsem jenom inženýr s chlupama v uších, ne nějaký matematický fyzik." Vypadal zamyšleně a pak dodal: "Popravdě řečeno nevím, co by se stalo, ale určitě bych dal nevím co, abych to zjistil. Třeba bychom přitom zjistili, jak vypadá odmocnina z mínus jedné — jenomže zevnitř."

Rychle ale pokračoval: "Tak budeme se ještě věnovat Mayflower. Pravděpodobně už víte, že když se původní Star Rover nevrátil, byla Mayflower projektována jako Star Rover II, ale její řešení bylo zastaralé ještě dřív, než ji vůbec začali stavět. Takže jméno přehodili na novou mezihvězdnou loď, Star

Rover III, tuhle přejmenovali na Mayflower a přidělili ji na koloniální účely.

Vy byste si děti měli uvědomit, jaké máte štěstí. Až dosud museli emigranti strávit dva roky a devět měsíců ve vesmíru, než se tam vůbec dostali. Vy tu stejnou cestu zvládnete za dva měsíce."

"Nemohli bychom letět rychleji?" zajímal se někdo.

"To bychom mohli," souhlasil. "Jenomže nemusíme a znamenalo by to další starosti s astronavigací a ovládáním lodi. V těchto nových lodích se totiž pohonná jednotka dostala o pár kroků před ovládací prvky. Buďte trpěliví. Vaši vnuci tuhle cestu urazí za týden, budou pod zrychlením jednoho g po celou cestu. Bude létat tolik lodí, že budou muset ve vesmíru zavést dopravní policii a třeba budeme jednou přepravovat tolik lidí, kolik se jich narodí za rok."

"No to už by ale stačilo," zarazil se. "Kdo z vás mi může povědět, co to znamená "E se rovná mc na druhou?"

Zvládnul bych na to odpovědět, ale už jsem se předtím nahlas projevil a nijak by mi nepomohlo, kdybych si získal pověst šplhouna. Nakonec jeden ze starších kluků řekl: "To znamená, že hmota se může přeměňovat v energii."

"Správně!" pochválil ho pan Ortega. "První opravdovou ukázkou platnosti tohoto zákona byla atomová bomba, kterou v roce 1945 odpálili na poušti v Alamogordo v Novém Mexiku. To byl ale zvláštní případ, protože pořád ještě nevěděli jak to dostat pod kontrolu. Dokázali jenom spustit mohutnou detonaci. Pak přišly na svět uranové elektrárny, ale to pořád ještě nebylo nic moc, protože to byl taky zvláštní případ a navíc se v energii přeměňovalo jenom velmi malé procento hmoty. Vlastně to trvalo až do okamžiku zveřejnění Kilgorových výpočtů energetické přeměny — s těmi si hlavu nelamte. Budete se je učit až budete větší, jestli vás to bude zajímat. Tedy až Kilgore nám vlastně ukázal jak by se dalo dokázat to, co nám doposud říkaly Einsteinovy výpočty, a to už od roku 1905.

Ale pořád ještě jsme nebyli schopni tuto reakci plně kontrolovat. Jestliže jsme chtěli přeměnit hmotu v energii, museli jsme tuto reakci zastínit ještě mnohem větším množstvím hmoty. A to velice speciální hmoty, která by se nepřeměnila na energii, když si to nebudeme přát, a která by udržela reakci v námi požadovaném rozsahu. Obyčejný kov by na tohle nestačil. Se stejným výsledkem bychom klidně mohli použít třeba maslo.

Jenže Kilgorovy výpočty nám ukázaly jak dokázat i tohle, pokud se správně použily. No a má někdo z vás představu, kolik energie získáme, když přeměníme kus hmoty na surovou energii?"

To nevěděl nikdo.

"To všechno nám říká právě ten jediný vzorec," řekl, "stará dobrá rovnice doktora Einsteina "E rovná se mc na druhou." Vychází nám, že jeden gram hmoty nám poskytne devět krát deset na dvacátou ergů." Pak to pro nás ještě napsal na tabuli: $1\text{ g} = 9 \times 10^{20}\text{ erg}$. "Nepřipadá vám to moc, vidíte?" zeptal se. "Tak se na to podívejme takhle."

A napsal: 900 000 000 000 000 000 000 erg.

"Teď si to přečtěte. Devět set tisíc miliónů miliard ergů. Pořád ještě nám to neříká nic tak ohromujícího, co? Jsou to čísla, kterým už normální člověk vůbec nemůže rozumět. Jaderní fyzici mají vždycky po ruce hromadu nul stejně snadno jako tesař kýbl hřebíků.

Zkusím vám to přiblížit ještě jednou," pokračoval. "Libra hmoty, jakékoliv staré hmoty, například peří, se po přeměně v energii rovná patnácti miliardám koňských sil za hodinu. Napadá přitom někoho z vás, proč byla Mayflower postavena na oběžné dráze a nikdy nemůže nikde přistát?"

"Příliš horká," ozval se někdo.

"Příliš horká je ještě slabý výraz. Kdyby Mayflower odstartovala z vesmírného letiště v Mojavské poušti, celý okres Los Angeles a další města v jižní Kalifornii by se přeměnily v pole žhavé lávy a radiace spolu s horkem by zabila všechny lidi od Los Angeles až po město Baja. A tohle vám může pomoci si uvědomit, proč radiační štít prochází přímo lodí mezi námi a pohonnou jednotkou, takže nás od ní odděluje a nemáme možnost se dostat k zářiči."

Měli jsme velkou smůlu, že byl s námi taky Křikloun Edwards, prostě proto, že bydlel s námi na společném pokoji. Ten se teď ozval a řekl: "A co kdybyste museli něco spravovat?"

"Tady se nemá co porouchat," vysvětlil mu pan Ortega. "Pohonná jednotka nemá žádné pohyblivé součásti."

Křiklouna tohle ale neuspokojilo. "Co kdyby se ale přece jenom něco pokazilo, jak byste to opravili, když se tam nemůžete dostat?"

Křikloun svoje otravné chování dovedl k dokonalosti. Když mu pan Ortega odpovídal, jeho hlas už zněl trochu netrpělivě: "Věř mi, synu, i kdyby ses tam mohl dostat, určitě by se ti tam nechtělo. To mi věř!"

"Hmm!" odfrknul si Křikloun. "Chtěl jsem tím jenom říct, že jestliže nemáme žádnou možnost jak něco opravit, kdyby náhodou bylo zapotřebí něco opravit, jaký má tedy smysl brát s sebou na loď inženýry a techniky?"

V tu chvíli by bylo možné slyšet dopadnout špendlík. Pan Ortega úplně zrudnul, ale řekl jenom: "No, nejspíš abychom mohli odpovídat na hloupé dotazy takových mladých otrapů jako jsi ty, aspoň myslím." Potom se otočil k nám ostatním. "Ještě máte nějaké otázky?"

Přirozeně se po předchozí události nikdo neměl chuť na něco ptát. Proto tedy na závěr řekl: "Pak myslím, že je toho na jednu hodinu až dost. Konec školy."

Později jsem o tom vyprávěl tátovi. Zachmuřil se a poznamenal: "Obávám se, že vám vrchní inženýr Ortega neřekl celou pravdu."

"Cože?"

"Tak zaprvé má toho na práci až dost, protože se musí starat o chod pomocných přístrojů na téhle straně štítu. Ale je možné se dostat až k zářiči, kdyby to bylo zapotřebí."

"Cože? Ale jak?"

"Jsou jistá opatření, která by mohla a musela být provedena v případech opravdu naléhavého nebezpečí. V tom případě by čestnou výsadou pana Ortegy bylo obléknout se do vesmírného skafandru, vyrazit ven a k zádi lodi, a tam tato opatření provést."

"Chceš říct —"

"Chci říct, že by zástupce vrchního inženýra o několik minut později poskočil na funkci vrchního. Vrchní inženýři procházejí velice pečlivým výběrem, Bille, a to nejen z hlediska svých odborných znalostí."

Cítil jsem mrazení až do morku kostí. Vůbec se mi na to nechtělo myslet.

SKAUTING VE VESMÍRU

Vydat se na cestu do vesmíru je snad ten nejnudnější způsob na světě jak trávit čas, jakmile vás přejde počáteční nadšení. Nejsou tam žádné zajímavé výhledy do krajiny, pořádně není co dělat, a vlastně ani není místo, kde byste to mohli dělat. Na Mayflower nás bylo natěsnáno téměř šest tisíc a to vám nedává moc prostoru ani na nějaký větší pohyb.

Vezměme například palubu B — na ní spalo dva tisíce cestujících. Měla 150 stop napříč — tedy zepředu dozadu — a ani ne pět set stop vnější obvod válcového tvaru. To znamená, že na jednoho cestujícího připadá průměrně asi čtyřicet stop čtverečních, jenže hodně z toho je utopeno propojovacími chodbami, schody, zdmi a podobně. Nakonec to vycházelo tak, že na každého připadalo dost prostoru tak akorát na jeho křeslo a stejně tolik prostoru ke stání, když zrovna nespál.

V takhle malém prostoru si nemůžete uspořádat rodeo. Tam si snad ani nemůžete zahrát kuličky.

Paluba A byla o něco větší a paluba C menší, protože byla blíže k ose, ale průměrný prostor byl v podstatě zhruba stejný. Rada vymyslela systém střídání, který nám umožňoval co nejlépe využít kapacity kuchyně a jídelen a zabránil tomu, aby návaly lidí klopýtaly přes sebe v omezeném počtu osvěžovacích koutů. Paluba A měla greenwickský čas, paluba B byla normálně v zónovém čase plus osm hodin, nebo chcete-li západopacifickém časovém pásmu. A paluba C měla čas mínus osm hodin, tedy filipínský čas. Tohle způsobilo, že jsme každý právě měli jiný den, to je jasné, ale oficiální den se vždycky určoval podle greenwickského času. Jediným smyslem tohoto posunu bylo prostě odlehčit nápor na společné místnosti.

No a to bylo vlastně to jediné, o co jsme se museli starat. Člověk se brzy vzbudil, ani ne tak unavený jako unuděný, a čekal na snídani. Jakmile bylo po snídani, vaše myšlenky se upřely na to, jak přežít dobu do oběda. No a celé odpoledne jste se pak mohli těšit na mimořádně vzrušující zážitek večere.

Musím uznat, že jejich rozhodnutí přinutit nás chodit do školy bylo velice rozumné. Znamenalo to totiž, že jste měli postarano o zábavu na dvě a půl hodiny ráno a pak ještě odpoledne. Někteří dospělí si sice stěžovali, že jídelny i ostatní volné prostory byly takřka neustále obsazeny školními třídami, ale co od nás asi tak čekali? Měli jsme skákat do vesmíru? Ve škole jsme zabírali méně místa, než kdybychom se museli zabavit každý sám.

Ale stejně, byla to vlastně docela zvláštní škola. Měli jsme sice v nákladovém prostoru nějaké studijní přístroje, ale neměli jsme k nim přístup a stejně by jich bylo příliš málo, než aby mohli kolovat. V každé třídě byly přibližně dva tucty dětí a nějaký dospělý, který o něčem něco věděl. (Byli byste velmi překvapeni, kolik dospělých neví vůbec nic o ničem!) Ten dotyčný dospělý nám povídal o tom, co uměl nejlépe a my děti jsme ho poslouchali. Pak jsme se mohli různě vyptávat a on nám také kladl otázky. Vlastně žádné pořádné zkoušení, žádné experimenty, předvádění nebo stereo záznamy.

Táta tvrdí, že tohle je ten nejlepší způsob vyučování. Že univerzita je vlastně jenom dlouhá tyč, která má na jednom konci vyučujícího a na druhém je student. Jenže táta je ve všem tak trochu romantik.

Brzo už byla nuda tak všudypřítomná, že v podstatě ani nemělo smysl pokračovat v psaní mého deníku i kdybych mohl sehnat nějaký mikrofilm, a to jsem stejně nemohl.

Spolu s tátou jsme si příležitostně večer zahráli několik partiček karet — tátovi se nějak podařilo vměstnat hrací desku i balíček karet do jeho zavazadlového limitu. Pak měl ale příliš mnoho práce s technickým plánováním, na kterém dělal pro lodní radu, a neměl tedy na karty čas. Molly navrhla, že bych ji to mohl naučit a to byl docela dobrý nápad, takže jsme to tak opravdu udělali.

Potom jsem naučil hrát i Peggy a musím říct, že hrála dost slušně, tedy na holku. Trochu mě znepokojovalo, že nejsem loajální k Anne, když se takhle věnuji Peg a její matce. Pak jsem ale dospěl k názoru, že by Anne chtěla, abych se zachoval přesně takhle. Anne vždycky vycházela přátelsky prakticky s každým.

Pořád ještě mi ale zbývalo až příliš mnoho volného času. Vždyť při jedné třetině pozemské gravitace a bez jakékoliv větší tělesné zátěže jsem nebyl schopen v noci spát déle než šest hodin. Světla byla vypnuta vždycky na osm hodin, ale nijak nás nenutili zalehnout do postele poté, co s tím měli první týden dost velké potíže. Takže jsem se jenom tak poflakoval po lodi se zhasnutými světly, obvykle společně s Hankem Jonesem, dokud na nás konečně nepřišlo spaní. Hodně jsme si povídali. Ukázalo se, že Hank není vůbec špatný kamarád, pokud se vám podaří ho udržet v patřičných mezích.

Pořád ještě jsem měl u sebe skautský kroj, ale už jsem ho měl složený ve svém prostoru pod palandou. Hank za mnou jednou ráno přišel, právě když jsem si stlal postel, a všiml si ho. "Poslyš Williame," oslovil mě, "proč to tady pořád ještě schováváš? Nech už zašlou minulost konečně plavat."

"Já ti nevím," přiznal jsem. "Třeba na Ganymédu taky budou skauti."

"No to těžko, alespoň jsem o tom nikdy neslyšel."

"A proč ne? Vždyť na Měsíci se taky skautuje."

"To ovšem nic nedokazuje," zchladil mě.

Ale takhle jsme se o tom vlastně začali bavit a Hank přitom dostal vynikající nápad. Co kdybychom se skautingem začali hned tady, ještě na Mayflower?

Tak jsme svolali schůzku. Peggy nám pomohla zprávu rozšířit mezi lidi, ona mohla díky radě mladších, a tak jsme stanovili sraz na patnáct třicet ještě toho odpoledne, hned po škole. Tedy mám na mysli patnáct třicet greenwichského, tedy času A paluby. Což znamenalo sedm třicet pro kluky z paluby B a půl hodiny před půlnocí pro lidi z Céčka. Takhle to bylo nejrozumnější. Paluba B si mohla pospíšet se snídání a stihnout sraz, pokud měl někdo zájem, a měli jsme za to, že zájemci z paluby C si kvůli srazu prostě trochu posunou večerku.

Hrál jsem na svou tahací harmoniku, zatímco zájemci proudili do jídelny, protože Hankův táta tvrdil, že hudba je ten nejlepší způsob jak trochu rozproudit schůzi, než se dostanete ke skutečnému jednání. Naše výzva říkala "všem skautům i bývalým skautům." V patnáct čtyřicet už byla místnost nacpaná takřka k prasknutí a ještě někteří postávali na chodbách, ačkoliv jsme si na to zamluvili největší jídelnu. Hank je požádal o klid a já jsem odložil harmoniku a posloužil jako dočasný zapisovatel. Pro tento účel jsem si od spojovacího důstojníka vypůjčil nahrávací aparaturu.

Hank nejprve krátce promluvil. Myslím, že až vyroste, bude se věnovat politice. Řekl, že my všichni

jsme se podíleli na výhodách, přátelství a obdivuhodných tradicích skautské organizace na Zemi a bylo by proto škoda o to všechno nyní přijít. Prohlásil, že skautská tradice je vlastně historií objevitelů a pionýrů a pro takovou tradici si vlastně nemůžeme přát lepší příležitost než možnost osídlit novou planetu. Duch Daniela Boona v podstatě vyžaduje, abychom pokračovali jako skauti.

Ani jsem do té doby netušil, že v něm něco takového je. Znělo to vážně dobře.

Pak se odmlčel a mrknutím mi předal slovo. Tak jsem povstal a oznámil jsem jim, že bychom chtěli učinit prohlášení. Pak jsem ho přečetl nahlas — původně to bylo mnohem delší, ale raději jsme to zkrátili. Stálo v něm: "Necht' je veřejně známo — my níže podepsaní, skauti i bývalí skauti mnoha jurisdikcí a v současné době cestující skvělé lodi Mayflower, zakládáme vlastní organizaci Chlapečtí skauti Ganymédu v souladu s principy a zásadami skautingu a na důkaz toho znovu potvrzujeme skautský zákon. Naším cílem je pokračovat ve skautské tradici a rozšířit stopu skautingu až ke hvězdám."

Možná to bylo dost květnaté prohlášení, ale znělo skutečně působivě. Nikdo se nesmál. Hank se opět ujal slova: "Slyšeli jste prohlášení; co si o něm myslíte? Mám pocit, že souhlasíte?"

Skutečně. Všude se ozývalo souhlasné mručení. Pak je vyzval k debatě.

Někdo namítal, že se nemůžeme nazývat Chlapečtí skauti Ganymédu, když tam ještě nejsme. Dostalo se mu ledově chladného přijetí a tak raději zmlkl. Pak někdo další poukázal na to, že Ganymédes není hvězda, takže ta část o "šíření stopy skautingu ke hvězdám" je nesmyslná.

Hank mu odpověděl, že je to spíše básnická licence a cestování na Ganymédes je určitě krok správným směrem, po kterém budou následovat další. Co třeba Star Rover III. Tohle umlčelo i jeho.

Nejhorší námitku vznesl "Milimetrový" Muntz, malý domýšlivý protiva, který už si připadal dospělý. Ten se ozval: "Pane předsedo, tohle je protiprávní setkání. Nemáte vůbec žádnou pravomoc zakládat nové skautské sdružení či jurisdikci. Jako vysoce postavený člen oddílu Devadesát šest z New Jersey se ohrazuji proti celému tomuto setkání."

Hank se ho tedy zeptal, jakou má asi podle něj oddíl Devadesát šest z New Jersey pravomoc na oběžné dráze kolem Marsu? Někdo zakřičel: "Vyhod'te ho ven!"

Hank udeřil do jídelního stolu. "Není nutné ho vyhazovat — ale, protože bratr Milimetrový se domnívá, že tohle není právoplatná schůze, není pro něj určitě správné se jí účastnit. Omlouváme jeho neúčast a vedení už ho nebude nadále brát na vědomí. Jste nyní připraveni hlasovat?"

Volby proběhly naprosto klidně a organizovaně a Hank byl jednoznačně zvolen za organizačního předsedu. Ustanovil skupinu výborů, na organizaci a plánování a pro výrobu dokladů a vymýšlení testů a spojení, a tak dále. Posledním úkolem tedy zůstávalo najít na lodi chlapy, kteří byli předtím vedoucími oddílů a komisaři a také bylo třeba ustanovit Čestnou radu. Setkání bylo přítomno asi dvanáct dospělých mužů, kteří pozorně všechno sledovali. Jeden z nich, doktor Archibald, což byl náš lodní pomocník na palubě A, nyní promluvil.

"Pane předsedo, byl jsem skautským vedoucím v Nebrasce. Rád bych dobrovolně nabídl své služby této nové organizaci."

Hank se mu podíval zpříma do očí. "Děkuji vám, pane. Vaše nabídka bude zvážena."

Doktor Archibald se zatvářil trochu překvapeně, ale Hank plynule pokračoval: "Chceme a potřebujeme a také si budeme náležitě cenit pomoci všech vás starších skautů. Spojovací výbor má za úkol sepsat jména všech, kteří jsou ochotni nám poskytnout své služby."

Bylo rozhodnuto, že budeme muset založit tři oddíly, pro každou palubu jeden, protože by jistě nebylo nejvhodnější se pravidelně scházet takhle všichni najednou. Hank vyzval všechny skauty průzkumníky, aby povstali. Bylo jich až příliš mnoho, takže poté vyzval všechny orlí skauty, aby zůstali stát. Teď už nás zbylo jenom deset.

Hank rozdělil nás orly podle palub a vyzval nás, abychom se vrhli do práce a zorganizovali si svoje oddíly. Nejlepší bude začít tím, že si vybereme staršího vedoucího hlídky. Na palubě A jsme byli jenom tři orlové: já, Hank a jeden kluk z vedlejší místnosti, kterého jsem předtím neznal, Douglas McArthur Okadžima. Doug a Hank se na mě dohodli a tak jsem zjistil, že to spadlo na mě.

Hank a já jsme původně chtěli setkání zakončit nějakým cvičením či hrou, ale nebylo tam dost místa. Tak jsem místo toho vytáhl svoji tahací harmoniku a zazpívali jsme si Skautskou stopou a následovali Zelené pahorky Země. Pak jsme znovu všichni společně složili přísahu:

"Na svou čest slibuji, že se budu ze všech sil snažit plnit své povinnosti Bohu a své planetě, a budu se udržovat tělesně fit, duševně bdělý a morálně pevný." Poté jsme naše setkání rozpustili. Nějakou dobu poté jsme měli schůzky každý den. Mezi setkáními oddílů, setkáním jednotlivých výborů, skautů průzkumníků a vedoucích hlídek jsme vlastně vůbec neměli čas se nějak nudit. Zpočátku jsme měli prostě jenom "oddíl A", "oddíl B" a "oddíl C", to podle paluby. Chtěli jsme je ale brzy nějak pojmenovat, abychom jim dodali trochu osobitého kouzla. Stejně jsem chtěl svůj oddíl nějak pojmenovat. Chystali jsme se zahájit nábor dalších členů a chtěl jsem, aby to znělo poněkud lépe než jenom strohé "Oddíl paluby A".

Někdo navrhnul "Vesmírné krysy", ale to jsme přehlasovali a někdo další přišel s nápadem jmenovat se "Mayflowerové". Tak o tomhle jsme se ani nenamáhalí hlasovat, prostě ho umlčeli.

Potom jsme ještě postupně zamítli "Poutníci", "Oddíl hlubokého vesmíru", "Star Rover" a "Nebeský oddíl". Kluk jménem John Edward Forbes-Smith najednou povstal. "Koukněte," prohlásil, "jsme rozdělení do tří oddílů podle časového pásma, které používáme, je to tak? Paluba B má kalifornský čas, paluba C filipínský a my jedeme podle greenwichského neboli anglického času. Co kdybychom si vybrali jména, která by tohle nějak naznačovala? Mohli bychom se nazvat Svatojiřský oddíl."

Bud Kelly souhlasil, že je to určitě zatím ten nejlepší nápad, ale raději by to měl být Oddíl svatého Patrika než svatojiřský oddíl. Dublin je koneckonců také v greenwichském pásu a svatý Patrik byl přece důležitější svatý.

Forbes-Smith se jenom zeptal: "A to jako odkdy?"

Bud mu odpověděl "No přece odjakživa, ty le moune —"

Tak jsme je raději oba umlčeli a shodli jsme se na tom, že nepoužijeme žádného svatého. Ale i tak měl Johnny Edwards velmi dobrý nápad. Shodli jsme se na názvu Baden-Powellův oddíl Chlapeckých skautů Ganymédu, což v sobě spojovalo náznak anglického času a nikoho se to nedotklo.

Tenhle nápad se uchytil. Kluci z paluby C si vybrali název "Aguinaldo" a paluba B svůj oddíl pojmenovala Oddíl Junipero Serry. Když jsem se dozvěděl ten poslední název trochu jsem zalitoval, že na naší palubě nemáme kalifornský čas, takže to nemůžeme použít. Ale nakonec jsem to překousnul. Koneckonců Baden-Powell je taky velice slavné jméno.

Když tak na to přijde, byla to všechno dost dobrá jména — všichni tři to byli skauti, průzkumníci a stateční muži. Dva z nich vlastně nikdy nedostali příležitost stát se skutečnými skauty v tom užším slova smyslu, tedy organizovaní, ale rozhodně to byli skauti duší i srdcem — jako Daniel Boone.

Táta tvrdí, že jméno vám toho hodně řekne.

Jakmile se doslechli o tom, co podnikáme, založili holky také svůj dívčí skauting a Peggy byla členkou oddílu Florence Nightingaleové. Nejspíš to nijak neškodilo, ale proč se vždycky holky musí po klucích opičit? Jenže my jsme měli příliš mnoho práce, než abychom se tím nějak zabývali. Museli jsme totiž přepracovat obvyklé skautské aktivity tak, aby se daly použít i v našich nových podmínkách.

Rozhodli jsme se uznat veškeré hodnosti a odznaky, kterých kluci dosáhli ve svých předchozích oddílech — tedy tím mám na mysli trvalé hodnosti, ne zastávané funkce. To, že byl někdo velitelem hlídky nebo písařem vůbec nic neznamenal, ale když jste byl na Zemi orel, tak jste jím zůstal i v Ch.S.G. Když byl někdo vlče, pak byl pořád vlče. Jestliže někdo neměl svoje záznamy — a to se týkalo asi poloviny z nich — pak jsme jeho skautskou přísahu oficiálně uznali.

Tohle bylo dost jednoduché, ale přepracovat testy a podmínky získávání odznaků nám dalo skutečně zabrat. Koneckonců nemůžete po někom chtít, aby splnil včelaření, když jsme neměli žádné včely.

(Později se ukázalo, že jsme v nákladovém prostoru měli několik rojů zmrazených ve spánku, ale ty jsme stejně nemohli použít.)

Mohli jsme ale ustanovit nový odznak v hydroponii a provádět testování přímo na lodi. Pak pro nás Ortega sestavil test na techniku vesmírných lodí a kapitán Harkness podobně zpracoval balistiku a astronavigaci. Ke konci naší cesty jsme už měli dost připravených testů, aby mohl kdokoli dosáhnout hodnosti orlího skauta, jakmile budeme mít ustavenou Čestnou radu.

To přišlo až na konec. Nějak jsem pořád nemohl pochopit, proč Hank neustále odkládá závěrečnou zprávu výboru pro spojení a kontakty, jehož hlavním úkolem bylo vybrat skautské vedení, komisaře a

podobně. Zeptal jsem se ho na to, ale jenom se zatvářil tajemně a odbyl mě tím, že prý se dočkám.

Skutečně jsem se dočkal a pochopil jeho důvody. Nakonec jsme měli společné setkání všech tří oddílů, abychom uvedli do funkcí skautské vedoucí a ustanovili Čestnou radu a další záležitosti. Od té chvíle už většinu věcí zařizovali dospělí a my jsme se vrátili k vedení svých hlídek. No jo — byla to legrace, řídit si to sami.

POTÍŽE

Když už jsme byli na cestě třiapadesát dní a k přistání na Ganymédu nám už chyběl sotva týden, kapitán Harkness postupně otočil naši loď tak, že jsme mohli vidět kam letíme — tedy mám na mysli, aby to viděli cestující, protože jeho astronavigaci to bylo úplně jedno.

Abyste tomu rozuměli, osa Mayflower byla namířena v podstatě směrem k Jupiteru a zářič směřoval zpět ke Slunci. Protože vyhlídková okna byla umístěna zhruba po devadesáti stupních po obvodu lodi, mohli jsme si sice prohlédnout oblohu takřka v celém rozsahu, ale neměli jsme výhled ani na Jupitera, ani na Slunce. Teď tedy přetočil loď tak, že jsme se jednoduše řečeno kutáleli ve směru našeho cíle. Jako když válíte sudy z kopce dolů. Takhle nám umožnil sledovat Jupitera i Slunce z kteréhokoliv okna, ačkoliv jste nikdy nemohli vidět oba tyto objekty najednou.

Jupiter už byl vidět jako drobný, zářivě oranžový disk. Někteří kluci prohlašovali, že už rozeznávají i měsíce. Musím se přiznat, že mě se to nepodařilo, alespoň ne během prvních tří dnů poté, co kapitán převrátil loď. Ale mě docela stačilo, že už byl vidět Jupiter.

Od odletu jsme neviděli Mars, protože byl v té době zrovna na opačné straně Slunce než my, tři sta miliónů mil od nás vzdálen. Viděli jsme vlastně stejné dobře známé hvězdy, jaké můžete vidět i ze Země. Ani jsme nezahlédli žádné asteroidy.

To ovšem mělo svou příčinu. Když jsme totiž opustili oběžnou dráhu ze Supra — New Yorského přístavu, kapitán Harkness nezamířil s naší Mayflower přímo do místa, kde se měl Jupiter nacházet v době našeho předpokládaného přiletu. Místo toho to vzal oklikou severně od ekliptiky, dostatečně daleko na to, abychom se asteroidovému pásu vyhnuli velkým obloukem. Dneska už skoro každý ví, že ve vesmíru asteroidy nepředstavují žádné větší nebezpečí. Pokud pilot neprovádí úmyslně nějaké šílenosti, jako třeba proletět čelně hlavící komety, je takřka nemožné, aby vás meteor zasáhl. Jsou mezi nimi opravdu velké odstupy.

Na druhou stranu je ale třeba říci, že asteroidový pás obsahuje dost velké množství vesmírného odpadu. Kdysi lodě ještě se starým typem pohonu prostě vzali na sebe to riziko a prolétali přímo skrz asteroidový pás a žádnou z nich nikdy nezasáhl žádný větší projektil. Ale kapitán Harkness, který měl v rukou takřka neomezenou moc i možnosti, se tomuto raději vyhnul a vsadil na bezpečnost. Protože jsme se pásu vyhnuli, bylo prakticky vyloučeno, aby Mayflower dostala nějaký zásah, leda tak na svatého Dyndy.

No, asi svatý Dynda zrovna slavil svátek. Byli jsme totiž zasaženi.

Bylo právě těsně po budičku podle času paluby A a já jsem stál vedle své postele a chystal jsem se ji ustlat. Měl jsem zrovna v ruce svůj skautský kroj, který jsem měl v úmyslu složit a schovat ho pod polštář. Pořád ještě jsem ho nenosil. Nikdo z ostatních totiž neměl kroj, aby v něm mohl chodit na naše skautské schůzky, tak jsem ten svůj také nepoužíval. Přesto jsem ho ale pořád opečovával a měl jsem ho uložený v posteli.

Najednou jsem uslyšel ten nejpronikavější zvuk jaký jsem kdy slyšel. Znělo to, jako kdyby těsně vedle mého ucha vystřelila puška, jako by někdo ze všech sil prásknul ocelovými dveřmi a jako kdyby nějaký obr trhal celé metry plátna, tak tohle všechno najednou v tom zvuku bylo.

Pak jsem chvíli neslyšel nic jiného než jenom mohutné zvonění v uších a byl jsem napůl omráčený. Protřepal jsem hlavu, podíval jsem se dolu a tam jsem překvapeně zíral na díru skrz naskrz pláštěm naší lodi. Byla takřka mezi mýma nohama a skoro velká jako má pěst.

Kolem byla sežehnutá izolace a přímo uprostřed té díry bylo jenom černé prázdno — pak se kolem mihla hvězda a já si bleskurychle uvědomil, že se mi otevřel pohled přímo do vesmíru.

Místností se rozléhal syčivý zvuk.

Vůbec si nepamatuji, že bych nad něčím přemýšlel. Prostě jsem jenom popadnul svůj kroj, vrhnul jsem se na podlahu a narval jsem ho do té díry. Na chvílku to už vypadalo, že ho silný podtlak svou silou vysaje úplně ven skrze otvor, ale pak se látka zasekla na místě a už se netlačila ven. Pořád jsme ale ztráceli vzduch. Myslím, že vlastně až v tom okamžiku jsem si prvně uvědomil, že nám skutečně uniká vzduch a že bychom se velice brzy mohli udusit ve vakuu.

Někde za mnou už někdo ječel a křičel z plných plic, jako kdyby ho na nože brali, a po celé místnosti se mohutně rozléhalo poplašné hučení sirén a zvonců. Byl tam takový rámus, že jsem neslyšel ani vlastní myšlenky. Vzduchotěsné dveře naší ubytovny automaticky sklouzly po kolejnicích a zapadli do zámků, takže jsme byli pevně odříznuti od okolí.

To mě tedy k smrti vyděsilo.

Je mi jasné, že se to muselo udělat. Uvědomuji si, že je lepší neprodyšně uzavřít malou část lodi a zabít lidi, kteří tam právě jsou, než dovolit smrt všech cestujících. Jenže je něco jiného, když sám jste právě v takovém odříznutém oddíle. Prostě nejsem nějaký hrdinský typ.

Neustále jsem cítil podtlak, který vcucával zátku tvořenou mým skautským krojem. V jedné části mozku se mi podařilo si připomenout, že ji v obchodě inzerovali jako "tropickou tkaninu, skvěle prodyšnou" a přál jsem si, abych měl místo toho k dispozici pevnou pogumovanou pláštěnku. Měl jsem strach se pokoušet zatlačit utěsnění hlouběji, protože jsem se bál, aby nepřeletěl skrz díru ven. To bychom tam pak jen seděli a polykali vzduchoprázdno. Klidně bych se vzdal všech svých zákusků na deset let dopředu za jednu jedinou gumovou pláštěnku, stačila by velikost mojí pěsti.

Křik předtím ustal: teď se ovšem ozval opět a to s neztenčenou intenzitou. Byl to Křikloun Edwards, který bušil do vzduchotěsných dveří a ječel: "Pusťte mě odsud! Dostaňte mě odsud!"

Přes tenhle randál jsem zaslechl hlas kapitána Harknesse, který byl zesílen nějakým megafonem. Křičel: "H — dvanáct! Podejte hlášení! H — dvanáct! Slyšíte mě?"

A přes to všechno ještě všichni křičeli jeden přes druhého. Zaburácel jsem z plných plic: "Ticho!" - a asi tak na vteřinu se opravdu rozhostilo ticho.

Peewee Brunn, jedno z mých vlčat, stál přede mnou s doširoka otevřenýma očima. "Co se stalo, Billy?" ptal se.

Tak jsem mu řekl: "Podej mi polštář, tamhle z té postele. Pohni kostrou!"

Naprázdno polknul, ale udělal přesně to, co jsem po něm chtěl. Pokračoval jsem v instruktaži: "Stáhni z něj povlak, rychle!"

Tak ho stáhnul, ačkoliv ho při tom potřhal, a podal mi ho — jenže já jsem neměl žádnou ruku volnou. Tak jsem mu řekl: "Polož mi ho na hřbety rukou."

Byl to ten nejobyčejnější typ polštáře, z měkké gumové pěny. Vytáhl jsem rychle jednu ruku, vzápětí i druhou a potom jsem si na polštář kleknul a co nejvíc jsem ho tlačil do otvoru hranami dlaní. Uprostřed se v něm udělal důlek a mě pojala hrůza, že nás to vysaje rovnou skrz ten polštář. Ale vydržel to. Křikloun už zase křičel a kapitán Harkness ještě pořád žádal někoho, kohokoliv, z oddílu H — 12, aby mu pověděl, co se tam děje. Tak jsem znovu zaječel "Ticho!" a pak jsem ještě dodal: "Vezměte si někdo na starost Křiklouna a umlčte ho!" Tenhle nápad si okamžitě získal mnoho příznivců. Asi tři se okamžitě vrhli jej vykonat. Křikloun dostal ránu ze strany do krku, potom mu někdo jednu vpálil do břicha přímo na solar a nakonec si na něj sedli. "Teď buďte všichni úplně zticha," nařídil jsem jim, "a vydržte hezky potichu. Jestli Křikloun vydá jenom hlásku, dejte mu ještě jednu." Zalapal jsem po dechu, pak jsem se pokusil zhluboka nadechnout a řekl jsem: "Tady H — dvanáct hlásíme se!"

Kapitánův hlas vzápětí odpověděl: "Jaká je tam u vás situace?"

"Máme tady díru v lodi, kapitáne, ale podařilo se nám ji ucpat."

"Jak? A jak velká je ta díra?"

Tak jsem mu to všechno popsal a tím to vlastně pro tu chvíli skončilo. Nějakou dobu jim trvalo, než se k nám propracovali, protože — jak jsem zjistil později — museli přilehlý úsek chodby zcela uzavřít pomocí vzduchotěsných dveří, což znamenalo nejprve odvést do bezpečí všechny cestující z přilehlých

dvou místností a ložnice přes chodbu. Ale nakonec se naše dveře otevřeli a v nich se objevili dva muži ve vesmírných skafandrech, kteří všechny kluky kromě mě vyhnali ven. Pak se vrátili zpátky. Jedním z nich byl pan Ortega. "Teď už můžeš vstát, chlapče," řekl mi a jeho hlas zněl dost divně a vzdáleně, jak ke mě mluvil přes helmu. Druhý muž se rychle sklonil a převzal ode mě držení polštářové ucpávky.

Pan Ortega měl pod paží velkou kovovou záplatu, která měla z jedné strany přísavné ucpávky. Byl bych rád zůstal a pozoroval, jak ji připevňuje, ale vyhnali mě taky a pak za sebou zavřeli dveře.

Po chvíli jsme se najednou cítili nějak lehce a kapitán Harkness nám oznámil, že na nějakou dobu vypnul rotaci lodě. Pan Ortega spolu s tím druhým mužem se celkem brzy znovu objevili a hned odešli dopředu do kontrolního střediska. Brzy poté spin naší lodě zcela ustal a mě se udělalo nějak špatně. Kapitán Harkness nechal vnější okruh našich reproduktorů v prostorách lodi zapnutý, takže jsme slyšeli jeho rozhovor s muži, kteří se předtím vydali spravit poškození, ale já jsem je neposlouchal. Říkám vám, že když někdo trpí beztlíznou nemocí, nic jiného pro něj neexistuje.

Pak znovu nastavili správný spin, takže už bylo všechno v pořádku a my jsme se mohli vrátit do naší noclehárny. Vypadala úplně stejně jako předtím, jenom na místě, které předtím prorazil meteorit, teď byla připevněna kovová deska.

Snídaně se podávala zpožděná o dvě hodiny a to dopoledne jsme ani neměli vyučování.

A tak jsem se už podruhé dostal na kapitánské shromáždění. Byl tam taky George, Molly a Peggy a dále ještě doktor Archibald coby skautský vedoucí naší paluby, potom všichni kluci z naší ubytovny a všichni lodní důstojníci. Zbytek osazenstva lodi byl přítomen pomocí palubního televizního okruhu. Chtěl jsem si obléct svůj skautský kroj, ale zbyly z něj jenom cáry — byl potrháný a celý pokrytý nějakým mastným slizem. Takže jsem z něj nakonec odříznul získané odznaky a hodil jsem ho do lodního spalovače odpadu.

První důstojník zakřičel: "Kapitánské shromáždění pro tresty a odměny!"

Všichni se v tu chvíli narovnali a z kajuty vyšel kapitán Harkness a postavil se proti nám. Táta mě postrčil dopředu.

OKapitán se na mě podíval. "William Lermer?" zeptal se. Odpověděl jsem: "Ano, pane."

Pokračoval: "Přečtu nyní včerejší zápis do palubního deníku. 'Jednadvacátého srpna v sedm hodin a čtyři minuty ráno standardního času byla naše loď během letu, který probíhal podle plánu ve volném pádu, zasažena malým meteoritem. Bezpečnostní přepážky zapracovaly uspokojivě a proražený oddíl, H — dvanáct, byl izolován, aniž by došlo k nějakému závažnějšímu poklesu tlaku ve zbytku lodi.

Oddíl H — dvanáct je společná ubytovna, kde se v době nehody nacházelo dvanáct chlapců. Jeden z cestujících, William J. Lermer, zhotovil z dostupných materiálů provizorní ucpávku a podařilo se mu udržet tlak dostačující k dýchatelnému prostředí do doby, než mohlo opravárenské družstvo převzít kontrolu nad situací.

Jeho bleskurychlé uvažování a okamžitý zákrok nepochybně zachránily životy všech osob v oddíle H — dvanáct."

Kapitán potom vzhlédl od stránky palubního deníku a dodal: "Ověřená kopie tohoto zápisu bude spolu s výpověďmi svědků zaslána Meziplanetárnímu červenému kříži s doporučením odpovídající odměny. Další kopie bude předána přímo tobě. Nemohu se ti odvděčit jinak než tím, že máš mou srdečnou vděčnost. Jsem si jist, že nemluví jenom za důstojníky, ale i jménem všech cestujících a obzvláště rodičů chlapců, kteří tam byli s tebou."

Odmíchl se a pak mi prstem pokynul, abych přišel k němu blíž. Potom ještě tichým hlasem, jenom pro mě, dodal: "Musím ti říct, že to byla vážně hodně dobrá práce. Zvládnul jsi to skvěle. Můžeš se cítit opravdu hrdý."

Tak jsem mu na to řekl, že podle mě to byla spíš klika.

On na to: "Možná. Ale takové štěstí obvykle potkáva ty, kdo jsou dobře připraveni mu napomoci."

Chvíli mlčel a ještě pokračoval: "Lermere, už jsi někdy uvažoval o tom, že by ses dal na vesmírný výcvik?"

Přiznal jsem, že nejspíš mě to někdy i napadlo, ale nevěnoval jsem tomu soustředěnou pozornost. Tak mi řekl: "No dobře, Lermere, kdybys to vážně chtěl zkusit, dej mi vědět. Kontaktovat mě můžeš přes

Asociaci pilotů v Luna City."

Tímhle kapitánské shromáždění skončilo a my jsme se odporoučeli, já spolu s Georgem, a Molly s Peggy šli hned za námi. Slyšel jsem, jak Peggy říká: "To je můj brácha."

A Molly ji napomenula: "Nech toho, Peggy. A neukazuj."

Peggy se podivila: "Proč ne? Vždyť je to můj brácha — nebo snad ne?"

Molly odpověděla: "Ano, ale nemusíš ho uvádět do rozpaků."

Já jsem ale žádné rozpaky necítil.

Později mě vyhledal pan Ortega a předal mi malý, černý, pokroucený kousek kovu asi tak velikosti knoflíku v kabátě. "Tohle je všechno, co z něj zbylo," pověděl mi na vysvětlenou, "ale domníval jsem se, že bys ho rád měl — vlastně abych tak řekl, je to taková náplast za zničení tvého kroje."

Poděkoval jsem mu a řekl jsem, že mě ztráta kroje zase až tak moc nermoutí. Koneckonců, vždyť pomohla zachránit i můj život. Prohlížel jsem si meteorit. "Pane Ortego, nedalo by se nějak zjistit, odkud tohle pochází?"

"Vlastně pořádne ne," pověděl mi, "ačkoliv bys ho mohl předat vědátorům, kteří by ho rozřezali na kousičky a potom ti sdělili svůj názor — kdyby ti tedy nevadilo, že ti ho dočista zničí."

Tak to jsem odmítl, raději si ho nechám takhle celý — a taky jsem to udělal. Pořád ještě ho nosím u sebe jako takový talisman. Ještě pokračoval: "Bud' je to kousek nějaké komety, nebo zbytek ze zaniklé planety. Nemůžeme přesně určit, z čeho to je, protože v těchto místech by se nemělo vyskytovat ani jedno z toho."

"Jenomže to tam stejně bylo," dodal jsem.

"Přesně jak říkáš, stejně jsme na něj narazili."

"A, pane Ortego, proč na vesmírné lodě nedávají dostatečně silný plášť, který by takovou malou kousavou věčičku dokázal zastavit?" Vzpomněl jsem si totiž, jak lodní plášť vypadal v místě, kde ho meteorit prorazil. Vypadal odpudivě tenký.

"Víš, tak za prvé tohle je vlastně takový obří meteorit, tedy ve srovnání s jinými. A za druhé — víš už něco o kosmickém záření, Bille?"

"No, myslím, že ani moc ne."

"Ale nepochybně víš, že lidské tělo je průchodné pro primární kosmickou radiaci a nijak mu to neublíží. To se týká záření, se kterým se setkáváme tady ve vesmíru. Jenže kov není pro tohle záření zcela průchodný a tak když záření prochází kovem, vyraží z něj různé částice — sekundární, terciární a další kosmické záření. Takhle to záření prochází v kaskádách a ani zdaleka není pro lidi tak bezpečné. Může způsobit mutace a tobě i tvým potomkům hodně nepříjemností. Vlastně se celá věc má takhle: člověk je ve vesmíru v největším bezpečí, když má kolem sebe kovový plášť právě tak silný, aby udržel vzduch uvnitř a ultrafialové paprsky venku."

Během několika následujících dní neměl Křikloun v naší společné místnosti mnoho chuti do povídání, takže jsem se domníval, že se třeba konečně nechal poučit a polepší se. To jsem se ovšem spletl. Narazil jsem na něj v jedné z nižších chodeb lodi, právě když široko daleko vůbec nikdo nebyl. Už jsem ho chtěl normálně obejít, ale zastoupil mi jedinou cestu. "Chtěl bych si s tebou promluvit," prohlásil.

"Tak jo," přitakal jsem. "Copak máš na srdci?"

"Ty si myslíš, že jsi docela chytrák, že jo?"

Vůbec se mi nelíbilo ani to, co řekl, ani způsob jakým to řekl. Tak jsem odpověděl: "Já si nemyslím, že jsem chytrý; já jsem chytrý." Už mě to unavovalo.

"To si tedy o sobě dost myslíš, nemáš pocit? Ty si nejspíš myslíš, že bych ti měl líbat ruce a pořád ti připomínat, jak jsem ti vděčný za záchranu života, co?"

Co na to říct? "Ale, vážně? Jestli tě trápí jenom tohle, tak to můžeš úplně klidně pustit z hlavy. Já jsem to neudělal kvůli tobě."

"To je mi úplně jasné," odpověděl, "a já ti nejsem nijak vděčný, rozumíš mi?"

"Tak mi to úplně vyhovuje," souhlasil jsem. "Ani bych nechtěl, aby mi byl zavázán takový týpek, jako jsi ty."

Ztěžka dýchal. "Tak tě už mám ale opravdu plné zuby," pronesl pomalu a důrazně. A v příští chvíli jsem jasně cítil, jak mi vrazil klouby do zubů a šel jsem k zemi.

Opatrně jsem se zvednul a snažil jsem se ho nějak překvapit. Ale nebylo mi to nic platné; znovu mě srazil na podlahu. Když už jsem se válel po zemi, pokusil jsem se ho kopnout, ale odsákal z mého dosahu.

Když mě udeřil potřetí, už jsem zůstal na zemi. Když se mi konečně rozjasnilo před očima a neviděl jsem tancující hvězdičky, byl už pryč — a mě se vůbec nepodařilo se ho dotknout. V bitkách jsem byl vždycky dost k ničemu. Vždycky ještě mluvím, když už bych měl rozdávat rány.

Odešel jsem do malého umývacího koutu a opláchl jsem si tam důkladně obličej. Tam na mě narazil Hank a hned se začal vyptávat, co jsem to u všech všudy prováděl. Namluvil jsem mu, že jsem nešikovně vrazil do dveří. Tátovi jsem řekl to samé.

Křikloun už mě od té doby nikdy neotravoval a už jsme si potom neměli vůbec co říct. Té noci jsem se dlouho převaloval na kavalci a nemohl jsem usnout. Pořád ještě jsem na to musel myslet. Nějak jsem to nemohl pochopit. Ten chlápek, co vymyslel nesmysl o tom, že "má síla se rovná síle deseti mužů, protože mám upřímné a čisté srdce" se zjevně nikdy nesetkal s Křiklounem Edwardsem. Mojí povaze tedy Křikloun vůbec nesednul, byl to mizera a já si jenom přál, abych byl předtím mohl tu díru po meteoru ucpat jeho hlavou. Zvažoval jsem mnoho možností, jak bych ho mohl nějak uzemnit, ale žádný z nich nestál za moc. Jak říká táta, někdy se zkrátka stává, že situace nemá řešení.

MĚSÍCE JUPITERA

Potom se až do doby našeho předpokládaného přiblížení k Jupiteru nestalo nic tak zajímavého. Tedy až na to, že se najednou zjistilo, že se ztratilo čtyřleté dítě. Rodiče toho dítěte prohledávali celé okolí a přes kontrolní středisko také požádali všechny na palubě, aby dávali dobrý pozor, ale ani tak se jim nepodařilo ho najít.

Takže jsme měli vynikající možnost si ověřit, jak funguje skautská organizace záchranných prací. Lodní důstojníci se nemohli vydat na důkladnou prohlídku lodí, protože tam byl všehovšudy jenom kapitán, dva dozorčí důstojníci a pan Ortega se svým zástupcem. Kapitán Harkness všem skautským vedoucím rozdál podrobné plány lodí a my jsme se vydali prošmejdít loď tak důkladně jako dítě, které se snaží v šatech najít poslední čtvrták. Našli jsme to dítě, zcela zdravé a v pořádku, snad během dvaceti minut. Vypadalo to, že se ten malý diblík vkradl do hydroponické laboratoře, když tam zalévali, a pak se tam nechal zamknout.

Za tu dobu, co tam strávil, nějak dostal žízeň a tak zkusil vypít speciální roztoky, ve kterých tam květiny udržují — vlastně se toho opravdu trochu napil. Výsledek byl přesně takový, jaký byste určitě očekávali. Nijakou vážnější zdravotní újmu to dítěti nezpůsobilo, ale lidi, tam byl tedy nepořádek!

Toho večera jsme to s tátou probírali nad partií karet. Peggy měla schůzku dívčího skautského oddílu a Molly byla taky někde venku. Takže jsme konečně jednou byli úplně sami. Obzvlášť matka dítěte spustila opravdový povyk, jako kdyby se opravdu stalo něco mimořádně vážného — prostě chci říct, co se asi tak může stát na vesmírné lodi? Ten chlapeček přece nemohl vypadnout přes palubu.

Táta řekl, že její reakce byla naprosto přirozená.

Já na to: "Podívej Georgi, nezdá se ti, že někteří z ostatních emigrantů prostě nemají v sobě to, co by měl mít dobrý kolonista?"

"Mnoo, možná."

Myslel jsem zprvu na Křiklouna, ale vlastně jsem mluvil o takových jako byla paní Tarbuttonová, která s námi nakonec vůbec neletěla, nebo ta ženská — pani Grigsbyová — co se dostala do maléru a musela umývat nádobí. A ještě dalšího chlápka jménem Saunders, který měl s lodní radou neustále potíže kvůli tomu, že se snažil žít si podle svého, divoce a svobodně, a vůbec mu nezáleželo na tom, jestli se to nějak dotýká nás ostatních. "Georgi, jak takovéhle typy mohli projít psychologickými testy?"

George přestal hloubat nad herní deskou, na chvíli se zamyslel a pak prohlásil: "Bille, ještě jsi nikdy

neslyšel o takzvaném politickém vlivu?"

Zmohl jsem se jenom na "Cože?"

"Já vím, je to dost šokující zjištění, ale už jsi dost starý na to, abys začal tenhle svět brát takový jaký je, ne jaký by měl správně být. Vezměme si čistě hypotetickou situaci: nepředpokládám, že by byla velká pravděpodobnost, že neteř státního rady neprojde přes psychotesty. No, možná se jí testy napoprvé nepodaří, ale posudková komise při odvolání dojde k jinému závěru — jestliže státní rada opravdu stojí o to, aby prošla."

Musel jsem tohle chvíličku vstřebávat. Vůbec to nebylo Georgovi podobné: on není cynický. Já ano, já jsem byl vždycky tak trochu cynik, ale George je obvykle spíš trochu naivní. "V tom případě, Georgi, vůbec nemá cenu pořádat psychotesty, jestliže takoví lidé mají možnosti, jak je obejít."

"Přímo naopak. Ty testy jsou většinou v pořádku. Pokud jde o ty, kteří je nějak obejdou, tam je to jedno. Matka příroda se o ně po čase dobře postará. Nakonec přežijí jenom lidé opravdu schopní přežít." Dokončil rozdávání karet a dodal: "Jenom počkej, co s tebou provedu v téhle partii. Nemáš žádnou šanci."

Tohle říká vždycky. Odrazil jsem ho: "Každý, kdo takhle zneužívá svého veřejného úřadu, by měl být potupně odvolán!"

George mírně odpověděl: "Jo. Ale neměl bys být zase se vším tak rychle hotov. Prostě tady jednáme s lidmi, ne s nějakými anděly."

Čtyřicátého srpna kapitán Harkness vypnul spin lodi a začal náš přibližovací manévr. Zapnul zpomalovací chod motoru na déle než čtyři hodiny a potom jsme zahájili volný pád asi ve vzdálenosti šest set tisíc mil od Jupitera, na opačné straně než kde v tu chvíli byl Ganymédes. Beztížný stav pro nás pořád ještě nebyl žádná hračka, ale tentokrát jsme na něj byli předem připraveni a kdo chtěl, mohl si nechat dát injekci. Já jsem tentokrát neprováděl žádné hlouposti a taky jsem si nechal vstřelit dávku.

Teoreticky mohla Mayflower všechno zvládnout jediným složitým manévrem tak, že by se po skončení zpomalovací fáze nacházela na oběžné dráze blízko povrchu Ganyméda. Jenže ve skutečnosti bylo mnohem výhodnější se opatrně blížit a neriskovat žádné další potíže s meteory — tedy vlastně s nepravými prstenci.

Jupiter samozřejmě nemá prstence jako je tomu u Saturnu, ale kolem jeho povrchu poletuje velké množství vesmírného odpadu podobně jako jeho měsíce. Kdyby ho tam bylo dost, byl by vidět stejně jako Saturnovy prstence. Tolik ho tam tedy zase není, ale dost na to, aby se raději každý pilot přibližoval vskutku opatrně. Tenhle pomalý přibližovací manévr nám poskytl skvělý vyhlídkový let kolem Jupitera a jeho satelitů.

Většina toho harampádí, kterému jsme se snažili vyhnout, byla soustředěna zhruba kolem Jupiterova rovníku, podobně jako u Saturnu — takže kapitán Harkness proletěl blíž přes vrcholek Jupitera, tedy přímo přes Jupiterův severní pól. Tímto způsobem jsme se vůbec nedostali do nebezpečné zóny, dokud jsme se na druhé straně nestočili dolů, abychom se přiblížili ke Ganymédu — a v té době už jsme se pohybovali vpřed dost pomalu.

Ale když jsme přelétali severní pól Jupitera, to jsme ještě nebyli zpomalení, to tedy rozhodně ne! Svištěli jsme přes třicet mil za vteřinu a byli jsme opravdu blízko, sotva nějakých třicet tisíc mil nad povrchem. Byla to docela podívaná. Jupiter má průměr devadesát tisíc mil, takže třicet tisíc je opravdu blízko — snad až příliš, než aby se člověk cítil v pohodě.

Asi dvě minuty jsem si mohl užívat nádherného výhledu na něj z jednoho vyhlídkového okna, ale pak jsem musel svoje místo přenechat někomu, kdo se ještě neřval. Tak jsem se vrátil do naší ubytovny a sledoval jsem všechno alespoň pomocí televizní obrazovky. Byl to zvláštní pohled: vždycky si Jupiter představujete s těmi rovnoběžnými pásy, které běží napříč jeho povrchem. Jenže teď jsme se na něj dívali jakoby seshora a místo pásů jsme tedy viděli kružnice. Hodně to připomínalo velký lukostřelecký terč vymalovaný oranžovou, cihlově červenou a hnědou — až na to, že ho byla polovina jakoby ukousnutá. To proto, že sluneční paprsky dopadaly jen na jednu polovinu.

Přímo na pólu byl vidět nějaký temný bod. Řekli nám, že je to místo s neustále příznivým, klidným počasím, takže tím místem se můžeme dívat přímo dolů až na povrch planety. Zkusil jsem to, ale nic jsem

neviděl. Prostě tam byla tma.

Když jsme přelétali vrcholkem, Io — tedy satelit číslo jedna — se najednou vynořil na své oběžné dráze. Io je přibližně stejně velký jako náš Měsíc a v okamžiku vynoření byl přibližně stejně daleko jako je Měsíc od Země, takže jsme ho i viděli ve velikosti Měsíce. Nejdřív jsme viděli jenom temnou oblohu, pak se najednou objevil tmavý, krvavě rudý disk a během necelých pěti minut už byl zářivě oranžový, skoro jako barva samotného Jupiteru. Prostě se tam vyloupnul, jako nějakým kouzlem.

Když jsme byli takhle blízko, pokusil jsem se vypátrat Barnardův satelit, ale nějak jsem ho prošvihnul. Je to ten malý satelit, který je od povrchu Jupiteru vzdálen sotva na vzdálenost poloměru — tak blízko, že se otočí kolem Jupitera za dvanáct hodin. Zajímal by mě, protože jsem o něm věděl, že je tam Jupiterská observatoř a základna celého projektu Jupiter.

Nejspíš jsem ale o nic nepřisel; Barnardův satelit má v průměru sotva sto padesát mil. Říká se, že člověk tam prý může málem odskočit od povrchu. Ptal jsem se na to George a on mě opravil. To tedy ne, úniková rychlost je tam pět set stop za vteřinu a kdo prý mně věšel takové bulíky na nos?

Později jsem to i našel v chytré knížce; měl naprostou pravdu. Táta je vysloveně studnice takovýchto nepotřebných informací. Zastává názor, že fakta byl měl člověk milovat už pro ně samé.

Kalisto byla za námi; míjeli jsme ji při našem přibližovacím manévru, ale rozhodně ne nijak těsně. Evropa byla dost stranou vpravo od našeho kursu, takřka odkloněna o devadesát stupňů. Také jsme ji viděli jako půlměsíc. Byla od nás vzdálena více než čtyři sta tisíc mil a nebyl to tak hezký pohled jako je ze Země na Měsíc.

Ganymédes byl takřka přímo před námi a neustále se zvětšoval — a jedna věc na něm byla dost legrační. Kalisto byla stříbřitá jako Měsíc, ale nezářila tak jasně. Io a Evropa byly jasně oranžové a zářily jako sám Jupiter. Ale Ganymédes byl úplně mdlý!

Zeptal jsem se na to George; dokázal mi na to odpovědět, stejně jako na většinu ostatních věcí. "Ganymédes býval stejně zářivý jako Io a Evropa," povídá. "Jenže tohle je způsobeno skleníkovým efektem — zachycuje teplo. Jinak bychom na něm nemohli žít."

Samozřejmě, že už jsem o tom slyšel. Skleníkový efekt byl důležitou součástí projektu vytvoření vhodné atmosféry. Když tady v roce 1985 přistála první expedice, měl Ganymédes na povrchu teplotu několik set stupňů pod nulou — to by úplně stačilo, aby tu lidstvo zamrzlo! "No jo, Georgi," namítl jsem, "jasně, že znám skleníkový efekt. Ale proč je tak temný? Vypadá to jako vnitřek tmavého pytle."

"Světlo je vlastně teplo, teplo je světlo," odpověděl. "Jaký je v tom rozdíl? Není temný na povrchu; světlo může dovnitř, ale už nemůže ven — a to je pro nás dobře."

Tak jsem zmlknul. Bylo to pro mě něco úplně nového a moc jsem tomu nerozuměl, takže jsem se rozhodl to prozatím odložit stranou a zbytečně se tím netrápit.

Kapitán Harkness loď ještě více zpomalil, když jsme se přibližovali ke Ganymédu a zatímco jsme měli zapnuté motory, dostali jsme ještě dobré jídlo. Nikdy jsem se nedokázal vytrénovat tak, abych dokázal jíst v beztlákovém stavu, dokonce ani injekce mi v tomhle nepomohla. Nakonec se Mayflower srovnal na těsné oběžné dráze kolem Ganymédu, asi tisíc mil nad povrchem. Tak jsme konečně dosáhli cíle — byli jsme tam skutečně brzy, takže jsme museli shánět někoho, kdo nás dostane dolů.

Během cesty dolů na povrch Ganymédu mě vlastně poprvé přepadl neblahý pocit, že být kolonistou není vůbec tak romantické a kouzelné, jak se mohlo zdát tam na Zemi. Místo tří lodí, které by nás dopravili dolů všechny najednou, nám poslali jenom jednu. Jmenovala se Třasavka a klidně by se bývala vešla do jednoho oddílu Bifrostu. Zvládla vzít na palubu jenom devadesát z nás na jeden let a tak musela létat opravdu hodně dlouho.

Měl jsem kliku. Musel jsem v beztlákovém stavu čekat jenom tři dny. Ale za tu dobu jsem zhubnul přes kilo.

Když už jsem tam musel čekat alespoň jsem se zapojil do práce a pomáhal jsem uklízet náklad, který Třasavka při každém letu přivezla. Pak konečně přišla řada na nás a my jsme se vmáčkli na palubu Třasavky. Byla to hrozná loď. Místo palub měla spíš jakési police — byly vzdáleny sotva čtyři stopy od sebe. Byl tam nehybný vydecháný vzduch a po posledním letu byla jen velmi nedbale uklizena. Neměli tam ani jednotlivá sedadla pro zrychlovací fázi — na palubě byla jenom jakási madla, která jsme pokryli tělo na tělo — a někdy skončila noha někomu v obličej.

Lod' pilotovala taková hodně ukřičená starší žena, které říkali "kapitán Hattie" a ta nás neustále častovala svým pokřikováním a honila nás. Dokonce nepočkala ani tu chvíli, aby se přesvědčila, že jsme všichni připoutaní.

Naštěstí to netrvalo moc dlouho. Odpálila lod' tak rychle, že jsem poprvé od testů odolnosti upadl do bezvědomí. Pak jsme padali asi dvacet minut, než znovu nahodila motory, načež jsme ztěžka přistáli s mohutným nárazem. A vzápětí už kapitán Hattie křičela: "No tak se hněte ven, vy pozemský krysy! Už jste tady."

Na Třasavce byl ve vzduchu kyslík místo směsi kyslíku s héliem, kterou používali na Mayflower. Za letu měla směs vyšší tlak pěti kilo. Ted' ho kapitán Hattie odpojila a nechala tlak klesnout na přirozený tlak povrchu Ganymédu, tedy jeden a půl. Jistě, jeden a půl kilo kyslíku k životu docela stačí, vždyť na zemi je taky tolik — zbývajících šest kilo je dusík. Ale podobně náhlý pokles tlaku vás stejně přinutí najednou lapat po dechu. Nedusíte se, ale máte přesně ten pocit.

Než jsme vystoupili, bylo nám všem už docela špatně a Peggy se ještě navíc spustila krev z nosu. Neměli tam žádný výtah; museli jsme dolů sešplhat po provazovém žebříku. A byla tam pořádná zima!

Sněžilo. Vítr kolem nás svištěl s nepříjemným skučením a mával se žebříkem — menší děti nakonec museli spustit na provaze. Na zemi byla vrstva asi dvaceti centimetrů sněhu kromě okruhu, kde jej přistávací motory Třasavky rozpustily. Moc jsem toho neviděl, protože vítr mi vháněl sníh do obličeje. Nějaký chlápek mě ale popadnul za rameno, otočil mě a zakřičel: "Postupuj dál! Pokračuj! Tímhle směrem."

Tak jsem se vydal směrem, který mi ukázal. Na okraji vypáleného kruhu byl další chlapík, který spustil tu samou písničku a já šel rozčvachtanou cestičkou, která byla vyšlapaná do sněhu. Tam jsem ve sněhu před sebou zahlédl mizet pár lidí a tak jsem se vydal za nimi. Neustále jsem poskakoval a třel jsem se, aby mi bylo aspoň trochu teplo.

Do krytu to muselo být aspoň půl míle a celou tu dobu na mrazu. Nebyli jsme na to vůbec oblečení. Než jsem se dostal dovnitř, byl jsem promrzlý až na kost a chodidla jsem měl promočená od roztátého sněhu.

Ten kryt byla vlastně velká budova podobná hangáru a nebylo tam o mnoho tepleji, protože byly doširoka otevřené dveře, ale aspoň tam nefoukal vítr se sněhem a byl to hned lepší pocit být uvnitř. Hangár byl nacpaný lidmi, z nichž někteří měli na sobě vesmírné obleky a zbytek byli Ganyméd'ané — kolonisty jste si prostě nemohli splést. Byli vousatí a někteří z nich si nechali narůst docela dlouhé vlasy. Rozhodl jsem se, že v tomhle se od nich rozhodně nakazit nedám. Budu vždycky hladce oholen, jako George.

Vydal jsem se na výzvědy a pokoušel jsem se najít George a naši společnost. Nakonec se mi to povedlo. Našel nějaký nacpaný balík čehosi, aby si na něm Molly mohla sednout a ta měla na klíně Peggy. Peggy už konečně přestala téct krev z nosu. To se mi ulevilo, ale na tváři měla zaschlé slzy smíšené s krví a špínou. Tedy byl na ni opravdu pohled.

George se tvářil zachmuřeně, přesně jako během několika prvních dnů bez svojí fajfky. Tak jsem se k nim přihnul a zvolal jsem: "Nazdárek, lidi!"

George se ohlédl, usmál se a odpověděl: "No, Bille, dobře, že už jsi tady! Jak to jde?"

"Když už se tak ptáš, mají tady docela bordel," odpověděl jsem.

Znovu se zatvářil dost nepříjemně a dodal: "No, předpokládám, že ted' už se jim tady podaří dostat situaci pod kontrolu."

Už jsme ale neměli příležitost si o tom dál pohovořit. Nedaleko nás se totiž postavil zarostlý kolonista se sněhem nalepeným na botách, strčil si prsty do pusy a zahvízdal. "Uklidněte se!" zahulákal. "Potřebuju dvanáct silných chlapů a kluků do nosičské party." Rozhlédl se kolem a hned začal ukazovat: "Ty — a ty — a tebe taky vezmu —"

George byl devátý a na mě vyšla desítka.

Molly začala protestovat. Myslím, že kdyby byla zticha, možná by se tomu vyhnul. Místo toho ale řekl: "Ne, Molly, nejspíš bych jim měl pomoci. Tak jdeme, Bille."

Tak jsme znovu vylezli ven do toho nečasu.

Venku na nás čekalo terénní nákladní auto a tak jsme se do něj nacpali. Pak nás vestoje odvezli zpět k místu přistání rakety. Táta se postaral o to, že mě poslali nahoru do Třasavky, abych nebyl vystaven nepřízní počasí, a tak jsem dostal další přiděl nevybíravého slovníku kapitána Hattie. Nebyli jsme schopni pracovat tak rychle, aby byla i ona spokojená. Ale konečně se nám podařilo vyložit veškerá naše zavazadla. Než se mi podařilo vystoupit z lodi, bylo už všechno naloženo ve voze. Mrzli jsme ještě celou cestu zpátky.

Jenže Molly a Peggy nebyly tam, kde jsme je předtím nechali čekat. Velká hala byla nyní takřka prázdná a řekli nám, abychom si skrze spojovací dveře přešli do vedlejší budovy. Jasně jsem viděl, jak je George našťavaný, že je Molly pryč.

Ve vedlejší budově byly na čelní zdi velké nápisy se šipkami. MUŽI A CHLAPCI — DOPRAVA a ŽENY A DÍVKY — DOLEVA. George bez zaváhání zamířil doleva. Ušel asi tak deset kroků, než ho zastavila přísně se tvářící žena oblečená jako kolonistka v teplé kombinéze. "Musíte zpátky, na opačnou stranu," nařídila mu nesmlouvavě. "Tahle cesta vede do ženské ložnice."

"Ano, já vím," souhlasil táta, "ale já chci najít svou ženu."

"Můžete se po ní podívat během večere."

"Jenže já ji chci vidět teď hned."

"Nemám žádné prostředky k tomu, abych teď mohl dát někoho hledat. Budete si muset počkat."

"Ale -"

Za námi se mezitím shromáždilo několik žen a ty teď procházely kolem a mizely ve dveřích. Táta najednou zahlédl jednu z naší paluby na Mayflower.

"Paní Archibaldová!"

Otočila se. "Á — pane Lermere. Jak se máte?"

"Paní Archibaldová," neodpověděl jí táta, "mohla byste prosím najít Molly a říct jí, že tu na ni čekám?"

"No jistě, ráda se o to pokusím, pane Lermere."

"Díky, paní Archibaldová, tisícere díky!"

"Nemáte vůbec zač." Odešla a nám nezbylo nic než čekat, přičemž jsme zcela ignorovali onu upjatou přísnou ženu. Nakonec se Molly skutečně objevila, ovšem bez Peggy. Nejspíš byste si řekli, že ji táta neviděl alespoň měsíc.

"Nevěděla jsem, co mám dělat, drahý," omlouvala se. "Řekli nám, že máme jít sem a zdálo se mi lepší, že budu moct Peggy schovat někam, kde bude klid. Věděla jsem, že nás najdete."

"A kde je Peggy teď?"

"Uložila jsem ji do postele."

Vrátili jsme se zpátky do hlavní haly. Byl tam velký stůl, za kterým seděl nějaký muž. Nad jeho hlavou visel velký nápis: IMIGRAČNÍ URAĐ — INFORMACE. Byla tam docela fronta, ale stejně jsme se zařadili na konec.

"Jak je Peggy?" zajímal se táta.

"Obávám se, že docela nasydla."

"Doufám — " začal táta. "Doufám, že — Hepčii!"

"A ty koukám taky," řekla trochu vyčítavě Molly.

"Já jsem nenasydnu," protestoval táta a otíral si oči. "Tohle byl jenom reflex."

"Aháá — " pokývla Molly hlavou.

Fronta se vinula kolem nízko položeného balkónu. Přes zábradlí se nahýbali dva kluci, tak zhruba v mém věku nebo o něco starší, a prohlíželi si nás. Byli to místní kolonisté a jeden z nich se pokoušel vypěstovat plnovous, ale vypadalo to dost legračně.

Jeden z nich se otočil k druhému a řekl mu: "Rafě, vidíš to, co nám sem v poslední době posílají?"

Druhý na to: "Jo, je to dost smutný."

První ukázal palcem přímo na mě a pokračoval. "Koukni se kupříkladu na tohohle — to je bezpochyby nějaký umělecký týpek."

Druhý se na mě chvíli přemýšlivě díval. "Je vůbec živý?"

"Copak na tom záleží?" doplnil ho ten první.

Otočil jsem se k nim zády, čemuž se oba zasmáli. Nesnáším takové protivy.

ZASLÍBENÁ ZEMĚ

Pan Saunders stál ve frontě před námi. Hrozně se rozčiloval, jaké je počasí. Prohlásil, že je nepřipustné vystavovat lidi nepohodě takovým způsobem. Byl s námi sice v pracovní skupině, ale moc toho nedělal.

Muž za přepážkou pokýval hlavou. "Koloniální komise určila datum vašeho příjezdu, nás se na nic neptali. Těžko můžete očekávat, že pozdržíme kvůli vašemu pohodlíčku příchod zimy."

"Někdo by se o tom šlendriánu měl dozvědět!"

"To jistě," pokýval hlavou muž za přepážkou a podal mu formulář. "Další, prosím." Podíval se na otce a řekl: "Co pro vás mohu, občane, udělat?"

Otec mu v klidu vysvětlil, že by chtěl, aby mohla rodina zůstat pohromadě. Muž zavrtěl hlavou. "Lituju. Další, prosím."

Ale otec se jen tak nechtěl dát. "Nemůžete přece rozdělit manžele. Nejsme ani otroci, ani kriminálníci, ani zvířata. Imigrační úřad má přece vůči nám nějakou zodpovědnost."

Muž se tvářil znuděně. "Tohle je největší skupina osadníků, jakou jsme tu doposud měli. Snažili jsme se o vás postarat, jak to šlo nejlépe. Tohle je výspa civilizace, žádný Astor."

"Já přece nežádám nic víc než trochu prostoru pro mou rodinu, tak jak to popisovaly příručky vydávané komisí pro přistěhovalectví."

"Občane, uvědomte si, že tyhle příručky se tisknou na Zemi. Buďte trochu trpělivý a uvidíte, že o vás bude postaráno."

"Zítra?"

"Ne, zítra ne. Možná za pár dnů, nebo spíš týdnů."

Otec vybuchl. "Několik týdnů! Zapomeňte na to! To si radši postavím venku nějaké iglú, než bych se smířil s takovým zacházením."

"Na to máte jistě právo," pokrčil rameny muž. Podal otci nějaký list papíru. "Jestli si chcete stěžovat, tak vyplňte tohle."

Otec si vzal papír a já na něj pohlédl. Byl to tištěný formulář, který byl adresovaný Koloniálnímu ministerstvu, sídlícímu ovšem na Zemi! Muž pokračoval: "Můžete mi to kdykoliv vrátit a já se postarám, aby to bylo odesláno s poštou na Mayfloweru."

Otec na papír zíral, zavrtěl hlavou, několikrát nevěřícně zafíkal a potom ustoupil stranou. Molly šla za ním a uklidňovala ho. "Georgi! No tak Georgi. Nerozčiluj se. Však to nějak přezijeme."

Otec se snažil ovládnout. "Samozřejmě, že ano, lásko. Jenom mě dostala zvrácenost toho systému. Všechny stížnosti se odesílají na ústředí, které je odsud vzdáleno nějaké půl miliardy mil."

Několik příštích dnů nebylo pro George nejjednodušší. Peggy bylo hůř. Molly si o ní dělala velké starosti a otec byl zoufalý. Stále přemýšlel, jak někde rozvířit, jak se tady věci mají.

Upřímně řečeno, já se špatně neměl. Spát v noclehárně mi nevadilo. Já bych zaspal i konec světa. A jídlo splňovalo všechno, co nám slibovali.

Jen si to představte: Ke snídani jsme měli kukuřičný koláč se sirupem a skutečným máslem, malé párečky, opravdovou šunku, jahody se šlehačkou tak hustou, že jsem si to ani neuměl představit, mléka, co jste dokázali vypít, rajčatovou šťávu, meloun a vaječ, kolik se vám zachtělo.

Byla tam velká cukřenka plná cukru, jen na slánce byl malý nápis: NEPLÝTVEJTE ZBYTEČNĚ SOLÍ.

Nebyla tam káva, ale nevšiml jsem si, jestli si o ni George řekl. Nebyly tam ještě jiné věci, ale toho jsem si nejdřív ani nevšiml. Nebylo tam ovoce, které roste na stromech, jako jsou jablka nebo hrušky. Ale komu by chyběla jablka, když je všude spousta jahod, ananasů a melounů? Nebyly tam taky lískové a vlašské ořechy, ale bylo tam spousta buráků.

Cokoliv, co bylo z pšeničné mouky tam bylo luxusem, ale v první chvíli jsem to ani nepostřehl.

Jen si to představte. Oběd sestával ze dvou druhů vydatných polévek, sýrového suflé, smaženého

kuřete a hovězí pečené se zelím, ovesné krupice se sirupem, vajec au gratin, malých cibulek a okurčiček, pečených nadívaných brambor, sladkého bramborového překvapení nebo pečených irských brambor posypaných čekankou, zelný salát se zakysanou šlehačkou, ananas s tvarohem a hlávkovým salátem. Potom byla pepermintová zmrzlina, různé koláče, vychlazený šlehaný žloutek, ostružinová zmrzlina a tři druhy pudingu. Nemohu je přesně popsat, protože desertům jsem moc nedal. Snažil jsem se ochutnat od všeho. Vzal jsem si od všeho trochu, a když došlo na deserty, už jsem neměl místo. Řekl bych, že jsem se docela přejedl.

Kuchyně tam nebyla nijak přepychová, spíš připomínala skautský tábor, ale jídlo bylo dobré a poctivé. I jinak mi to tam připomínalo prázdninový tábor s jeho frontami na jídlo, stoly bez ubrusů a ubrousků. A samozřejmě bylo nutno umýt talíře. Nebylo možné je jen tak vyhodit nebo spálit. Byly přivezeny až ze Země a jejich doprava stála něco uranu.

První den odpočítali prvních a posledních padesát děcek a poslali je umývat nádoby. Další den změnili pořadí a vzali prostřední skupinu. Já měl to štěstí, že mě dostali pokaždé.

K první večeři byla houbová polévka, pečená šunka, grilovaný krocan, teplý chléb s máslem, tlačenka, chřest politý krémem, bramborová kaše se šťávou, špenát a vajíčka natvrdo, smažený sýr, ovesný pudink, hrachová a mrkvová kaše, hlávkový salát a další tři druhy salátu. Na závěr byl mražený vaječný krém, rozinkový pudink se šťávou, hroznové víno a jahody posypané cukrem.

Navíc jste se mohli kdykoliv zastavit v kuchyni a dát si něco na zub.

První tři dny jsem se moc ven nehrnul. Sněžilo a ačkoliv jsme byli ve sluneční fázi, slunce moc vidět nebylo. A ještě méně Jupiter. Navíc tam bylo částečné zatmění. Rozhodně tam byla pěkná kosa a my neměli zimní oblečení.

Jednou mě poslali, abych dojel s traktorem do města pro zásoby. Moc jsem toho z města neviděl — i když Leda pro člověka, který vyrůstal v Diegu, moc městsky nepůsobí — ale viděl jsem několik hydroponických farem. Přesně řečeno byly tři. Velké hangáry, pojmenované po tom, co produkovaly. "Oahu", "Královské údolí" a "Iowa". Nebylo na tom nic zvláštního, připomínalo to zahradičení ve skleníku, ale nemohl jsem tam moc okounět, protože mne prudké výboje světla, co používaly k růstu rostlin, bodaly do očí.

Zaujaly mne tropické rostliny, co pěstovali na "Oahu", protože ty jsem ještě moc neznal. Všiml jsem si, že většina rostlin byla označena cedulkami "M-G" a jenom pár cedulkou "N.P." Zeptal jsem se jednoho ze zahradníků a ten mi vysvětlil, že "M-G" znamená "mutace Ganymédes", zatímco "N.P." znamená "normální pozemská".

Až později jsem zjistil, že téměř všechno, co rostlo na Ganymédu, bylo speciálně zmutováno, aby obstálo ve zdejších drsných podmínkách.

O kus dál byly další hangáry označené jménem "Texas" a tam jsem viděl skutečné krávy. Bylo to velmi zajímavé. Věděli jste, že kráva pohybuje sem a tam dolní čelistí? A ať už jste slyšeli cokoli, kráva nemá speciální vemeno na smetanu.

Nechtělo se mi odejít, ale "Texas" smrděl skoro jako naše kosmická loď, Jenom kousek odsud bylo tržiště Ledy, kde byly soustředěny pod jednou střechou všechny možné krámky i velké obchody.

Napadlo mne, že bych mohl něco přinést Peggy, když je nemocná a tak jsem se trochu rozhlédl kolem. Zažil jsem pořádný šok. To vám byly ceny!

Kdybych si na tom tržišti měl koupit, co jsem si přivezl v povoleném zavazadle vážícím padesát osm liber, to by mě stálo pěkných pár tisíc kreditů. Nekecám! Všechno, co bylo dovezeno ze Země, tam bylo přišemně drahé. Obyčejná tuba krému na holení stála dvě stě osmdesát kreditů.

Byly tam i nějaké věci vyrobené přímo na Ganymédu. Většinou to byla ruční výroba. Ty byly taky pěkně drahé, ale zdaleka ne tak drahé jako dovoz ze Země.

Pěkně rychle jsem odtamtud vypadl. Zdálo se mi, že jediné, co je na Ganymédu levné, je jídlo.

Řidič traktoru se zajímal, kde jsem byl, zatímco se nakládalo. Řekl jsem mu to popravdě. "Měl jsem tě nechat jít nazpět po svých," zavrčel. Nenapadla mne žádná vhodná odpověď a tak jsem mlčel.

Potom už nenechali zimu dlouho vládnout. Zapnuli naplno tepelné čerpadlo, obloha se vyčistila a bylo

překrásně. Prvně jsem spatřil nebe nad Ganymédem těsně po rozbřesku další sluneční fáze. Tepelné čerpadlo sice barvilo oblohu do zelenkava, ale záře Jupiteru ji zcela přehlušila. Objevil se sytě oranžový a obrovský. Velký a krásný. Nikdy mne neomrzelo pozorovat Jupiter!

Měsíc v úplňku je pěkně velký, co říkáte? Jupiter je z Ganyméda šestnáctkrát nebo sedmnáctkrát širší než Měsíc a zabírá tak dvěstěpadesátkrát větší plochu oblohy. Visí tam na obloze a vy se jenom podivujete, co ho tam drží.

Poprvé jsem ho viděl, když byl asi v poloviční fázi dorůstání a neuměl jsem si představit, že by mohl být ještě krásnější. Jenže, jak se slunce sunulo po obloze, byl druhý den Jupiter ještě krásnější. V polovině sluneční fáze jsme se samozřejmě dostali do zatmění. Jupiter byl na obloze jako rudý, zářící prsten. Nejjasnější ve chvíli, kdy bylo slunce přesně za ním.

Ale nejlepší to bylo během tmavé fáze.

Asi bych vám měl vysvětlit, jak ty fáze vůbec probíhají. Vím z vlastní zkušenosti, že jsem to sám nechápal, dokud jsem se tam nedostal. Ganymédes je tak malá planeta a tak blízko své rodičovské planetě, že je s ní velmi pevně svázaná, jak už měsíce bývají. Jednou stranou je vždy natočen k Jupiteru, takže ten se na obloze vlastně vůbec nehýbá. Slunce se pohybuje, ostatní Jupiterovy měsíce se pohybují, hvězdy se pohybují — ale ne starý Jove. Ten tam prostě visí.

Ganymédu to trvá jeden pozemský týden, aby oběhl Jupiter, takže jsme měli tři a půl dne světla a tři a půl dne tmu. Podle ganymédského času je doba oběhu přesně jeden týden. Čtyřicet ganymédských hodin je jedna sedmina periody. Tohle uspořádání způsobuje, že je minuta na Ganymédu asi o vteřinu delší než minuta na Zemi, ale koho by to trápilo? Možná vědce, ale ti stejně měli hodiny, ukazující oba časy.

Na Ganymédu probíhá týden následovně: Slunce vychází každý týden v neděli o půlnoci. Když se v pondělí ráno probudíte, je slunce těsně nad východním obzorem a Jupiter je v poloviční fázi. Slunce pak postupně postupuje výš na obloze a v úterý zhruba kolem večere se skryje za Jupiterem a na Ganymédu je zatmění. Zatmění trvá zhruba od jedné hodiny do maximálně tří a půl hodiny. Ukážou se hvězdy a Jupiter vypadá jako zářící prstenec. Pak se zase slunce objeví.

Ve čtvrtek v poledne slunce zapadne a začne fáze tmy. Ta je ze všeho nejlepší. Můžete pozorovat Jupiter v plné kráse se všemi barvami a také je lépe vidět ostatní měsíce. Mohou být takřka kdekoliv v nepřeborném množství kombinací.

Jupiter se svými satelity je jakási miniatura sluneční soustavy. A na Ganymédu máte místa v první řadě na téhle podívané. Na obloze se stále něco děje a jsou to zajímavé věci. Vedle deseti "historických" satelitů ve velikostech od Ganyméda až po Jay-deset nebo Nicholson-alfa, což jsou koule kamení a ledu o průměru nějakých patnáct mil, je tu asi tucet útvarů velkých jenom pár mil, ale dost velkých na to, aby se jim dalo říkat měsíce. A jenom nebesa vědí, kolik je tu ještě menších tělísek. Někdy se tihle prckové dostanou k Jupiteru natolik blízko, že je možno spatřit jejich disky. Většinou mají velmi excentrické oběžné dráhy. Na obloze se stále pohybují podezřelá světélka asi jako planety při pohledu ze Země.

Io, Evropa a Kalisto jsou vždycky disky. Když se Evropa pohybuje mezi Jupiterem a Ganymédem, je na obloze velká asi jako měsíc ze Země. Ve skutečnosti je opravdu asi stejně velká jako Měsíc a ve chvíli průletu je vzdálená nějakých čtyři sta tisíc kilometrů.

Potom se otočí a směřuje ke své nejvzdálenější pozici, kdy je vzdálená přes milion a půl kilometrů. V té době je za ní na obloze necelá čtvrtina. Io vykonává obdobný proces, ale nikdy není tak veliký.

Když Io a Evropa prolétají mezi Jupiterem a Ganymédem, můžete je pozorovat na vlastní oči. Oba měsíce se pohybují uvnitř oběžné dráhy Ganyméda, takže se nikdy příliš nevzdalují od Jupiteru. Io je přilepen k Jupiteru na oběžné dráze, která je jenom několiknásobkem průměru Velkého chlapce a Evropa se může vzdálit tak o šedesát stupňů. Kalisto je vzdálenější než Ganymédes a pohybuje se po celé obloze.

Je to podívaná, která se člověku nikdy neokouká. Zemská obloha je proti tomu pouhý odvar.

V sobotu, kolem šesté hodiny ranní bývá Jupiter v plné fázi a to stojí za to si přivstat. Nejenom že je to jedna z nejúchvatnějších podívaných, jakou jsem kdy viděl, ale také je to čas, kdy je obrácené zatmění, takže můžete pozorovat stín Ganyméda, jak se pohybuje po povrchu Jupitera. Tím získáte lepší představu, jak je Jupiter ohromný. Sledujete stín celé vaší planety a ten není nic víc, než jenom piha na

povrchu velkého bratra.

Jupiter má obvod kolem rovníku nějakých sto padesát tisíc kilometrů a asi sto třicet pět tisíc kilometrů od pólu k pólu. Ganymédes má ztěžl nějakých pět tisíc kilometrů.

Několik dnů po plné fázi začat Jupiter ubývat a v neděli o půlnoci byl zase v polovině, vyšlo slunce a začalo zase období světla. Musím přiznat, že tam byla jedna záležitost, která mne velmi překvapila. Očekával jsem, že tam bude slabé světlo, ale byl jsem příjemně překvapen. Jupiter je přece jenom pořádně vzdálen od slunce. Proti Zemi tam dopadá sedmadvacetina slunečního záření. Myslel jsem si, že tam bude stále spíš šero nebo příšeří.

Ale nebylo tomu tak. Měl jsem pocit, že je tam stejně světlo jako na Zemi.

George tvrdí, že je to optická iluze způsobená tím, jak funguje lidské oko. To totiž prostě izoluje přebytké světlo, které nepotřebuje. Jasně pouštní světlo na Zemi může být silné jako deset tisíc svíček a světlo na Ganymédu představuje nějakých čtyři sta svíček. Ale opravdu dobré umělé světlo je nějakých pětadvacet svíček a "dobře osvětlená místnost" je zřídka tak jasná.

Jaký je v tom rozdíl, když máte naplnit kýbl vodou, jestli máte k dispozici jezero nebo potok? Sluneční svit na Ganymédu byl stále silnější, než vyžadovalo lidské oko, takže tam bylo stejně světla jako na Zemi. Ovšem všiml jsem si, že se tam člověk nikdy nespálil.

"NÁDENÍCI"

Když jsme byli na Ganymédu asi týden, sehnal nám George samostatné ubytování, což byla situace, o které si většina imigrantů mohla nechat jen zdát. Ovšem jemu moc nevyhovovala. Nevyhovovala ani Molly a nakonec nevyhovovala ani mně.

Potíž byla v tom, že aby dostal to ubytování, musel vzít místo technika, což byla práce pro koloniální vládu. A to ovšem znamenalo, že bude příliš vázán, než aby se mohl starat o zemědělskou půdu. Ovšem získal tím ubytování v soukromí — jestli chcete říkat dvěma buňkám o pěti metrech čtverečních domov.

Věc se měla následovně: Kolonie byla v zásadě rozdělena na farmáře a městské obyvatelstvo. Lidé z města pracovali pro vládu a bydleli ve vládních budovách, kromě těch pár výjimek, co měli soukromé obchody. Mezi městské patřili zástupci vládní agentury, pilotka kapitán Hattie, hydroponičtí technici, zaměstnanci nemocnice, technici z elektrárny a tepelného čerpadla, zaměstnanci místní pobočky Projektu Jupiter a všichni ostatní, co nefarmářili. Ale většina kolonistů byli farmáři a to měl v úmyslu i George. Jako většina ostatních se sem vydal za příslibem volné půdy a za možností pěstovat vlastní plodiny.

Volné půdy tady bylo dost. Vlastně celá planeta. Ale postavit tam dům a založit farmu, to bylo něco jiného.

Zkusím vám vysvětlit, jak to chodilo: Kolonista přilétá ze Země a s celou svojí rodinou přistává v Ledě. Koloniální vláda mu po příjezdu poskytne byt ve městě, pomůže mu vybrat půdu, kterou chce obhospodařovat a pomůže mu tam postavit dům. Vláda ho i s jeho rodinou živí jeden pozemský rok — to znamená dva ganymédské roky — a kolonista zatím zkultivuje pár akrů půdy. Potom nastává deset let, kdy je potřeba splatit vládě dluh. To probíhá tak, že kolonista zkultivuje alespoň dvacet akrů pro vládu a pro sebe může získat tolik půdy, kolik je schopen připravit pro vládu během deseti let. Po pěti pozemských letech vlastní kolonista malou farmu, která je bez dluhů. Potom si může zažádat o další půdu nebo začít obchodovat, prostě může, co chce. Své dluhy už splatil.

Koloniální vláda měla velké vydání, když začínala celý projekt s atmosférou a vůbec, aby udělala planetu obyvatelnou. Půda, kterou jí postupně obdělali kolonisté, byla splátkou za jejich investice. Jednou přijde den, kdy bude mít koloniální vláda tisíce akrů dobré farmářské půdy na Ganymédu a bude ji moci prodávat budoucím kolonistům ze Země. Když se budete chtít vystěhovat ze Země, budete za to muset pořádně zaplatit. Lidé jako my si to už nebudou moci dovolit.

Až nastane doba, kdy bude Ganymédes uzavřen pro přistěhovalectví, Kalisto už bude mít atmosféru, budou se tam moci stěhovat průkopníci a všechno začne znovu. Tomu říkají bankéři, že kapitál dělá další kapitál.

Ve skutečnosti to ovšem fungovalo trochu jinak: Když jsme přistáli, bylo na Ganymédu pouze třicet tisíc lidí a ti byli schopni přijmout zhruba pět set přistěhovalců ročně. Což bylo množství, které mohly přivést kosmické lodě staršího typu. Je potřeba si uvědomit, že těmhle lodím trvala zpáteční cesta pět let, takže jich bylo zapotřebí celá flotila.

Potom byl ovšem Star Rover II přejmenován na Mayflower a stal se majetkem koloniální vlády, která na něj umístila šest tisíc lidí najednou. Byli jsme tam vítáni asi jako neočekávaná návštěva.

Kolonisté věděli celý pozemský rok, že přiletíme, ale nebyli schopni proti tomu protestovat. Zatímco pozemské vysílače jsou schopny poslat zprávu na Ganymédes kdykoliv, kromě okamžiku, kdy v cestě překáží slunce, nejlepší vysílačka z kolonie mohla odpovídat pouze přes Mars, a to ještě v době, když byl Mars v nejbližším postavení k Jupiteru — což v té době zrovna nebyl.

Musím přiznat, že pro nás dělali, co mohli. Měli jsme dostatek jídla a také místo na spaní. Přijímací stanice imigrantů byla vybavena provizorními buňkami, v nichž jsme byli ubytováni. Stejným způsobem upravili radnici a ještě v ní pro nás vybudovali provizorní modlitebnu a kuchyň. Byli jsme chráněni před nepohodou a dobře živeni, i když jsme tam byli natlačeni stejně jako na Mayfloweru.

Možná se divíte, že nebyli schopni za rok pro nás připravit pořádné bydlení. My jsme se taky divili, navíc jsme to ubytování potřebovali a tak jsme byli pořádně zklamaní.

Ale oni nám nepostavili dům, protože nemohli. Než tam dorazili pozemšťané, byl Ganymédes jenom skála a led. Jistě, to ví každý, ale umí si to každý představit? Já si to teda představit neuměl.

Nebylo tam prostě nic. Žádné dřevo, žádné hřebíky, žádné dráty, žádné sklo, žádné trubky. Prostě nic. První kolonisté v Americe si stavěli sruby z klád. Tady žádné klády nebyly.

Velké hydroponické hangáry, přijímací stanice a pár dalších veřejných budov bylo postaveno z materiálu dovezeného sedm set padesát miliónů kilometrů ze Země. Zbytek Ledy a všechny farmy byly postaveny na místě z tvrdého kamene. Udělali pro nás to nejlepší, co jim síly dovozovaly.

Akorát že my to nedokázali ocenit.

Samozřejmě, že jsme si nemohli stěžovat. Nakonec George nás upozornil na to, že první kalifornští osadníci hladověli, nikdy nevěděl, co se stalo s kolonií na Roanoku a účastníci prvních dvou expedic na Venuši zemřeli do posledního muže. My jsme byli v bezpečí.

Ať už to teď bylo jakékoliv, a i když jsme museli nějakou dobu vydržet v těch provizorních podmínkách, bylo tu spousta volné půdy, která čekala na nás.

Ovšem při bližším ohledání to vypadalo, že si na ní budeme muset chvíli počkat. A právě proto George opustil svůj sen a vzal tu práci technika pro vládu. Nejbližší půda vhodná pro farmaření byla patnáct kilometrů od města. Najít dost půdy pro šest tisíc lidí znamenalo, že většina z nich bude muset jít nějakých třicet nebo až třiadvacet kilometrů. Řeknete si, co je to třicet kilometrů? Pár minut v metru nebo malý skok v helikoptéře. Ale šli jste někdy někam pěšky třicet kilometrů? A potom šli zase zpět?

Nebylo nemožné usídlit šest tisíc lidí tak daleko od města, ale bylo to pořádně těžké a taky nesmírně pomalé. První pionýři pronikali do nových oblastí vyzbrojeni jenom puškou a sekerou. Osadník už je následoval s vozem plným nábytku a farmářského náčiní. Pro ně třicet kilometrů neznamenovalo skoro nic.

Ovšem oni nebyli na Ganymédu.

Kolonie měla dva transportní traktory a další přivezl Mayflower. To byla všechna dopravní technika na planetě. Nebyla určena jenom pro přesídlení šesti tisíc nových osadníků, ale měla sloužit i třiceti tisícům lidí, co už na ní byli před námi.

Vysvětlili nám to během velké schůze, které se zúčastnily hlavy rodin. Já jsem tam samozřejmě neměl co pohledávat, ale proklouzl jsem dovnitř a pak už mne odtamtud nikdo nemohl dostat. Byl tam hlavní ekolog planety i její šéfinženýr a celé schůzi předsedal předseda rady kolonistů. Jejich návrh zněl následovně:

Co Ganymédes skutečně potřeboval, nebyli farmáři ale dělníci. Potřeboval prospektory, horníky, dělníky do drtiček a hutí a strojíren. Prostě potřebovali všechno, co je spojené s dobýváním rud a jejich zušlechťením na kovy, které si nemohli dovézt ze Země. Chtěli, abychom vykonávali tyto práce a za to nám slíbili, že těm, co to přijmou, poskytnou slušnou obživu. Ale nebylo to jenom na rok, ale na neurčitou dobu — což znamená klidně navždy.

A pro ty, kdo trvali na svém a chtěli farmařit, měli jedinou nabídku... pomoz si, jak umíš. Kvůli

nedostatku potřebné techniky mohlo trvat klidně tři roky, než se dotyčný přistěhovelec dostane k prvnímu akru půdy.

Někdo v prvních řadách povstal a zaječel: "Byli jsme podvedeni!"

Panu Tolleyimu, předsedovi schůze, trvalo dost dlouho, než je uklidnil. Když se konečně situace utišila natolik, že mohl hovořit, řekl asi toto: "Možná jsme byli podvedeni, možná nebyli. To je věcí názoru. Jsem ochoten připustit, že podmínky zde nejsou přesně takové, jak vám je líčili na Zemi. Ve skutečnosti..."

Někdo zase zaječel: "To je od vás hezké!" Ovšem ten hlas byl plný sarkasmu.

Pan Tolley vypadal dotčeně. "Podívejte se, přátelé, buď tady bude pořádek, nebo tu schůzi rozpustím."

Uklidnili se a on mohl pokračovat. Většina místních farmářů si zabrala víc půdy, než dokáže obdělávat. Bude jim dobrá každá ruka k dílu. Pro každého z nově příchozích tu byla práce, která by ho zaměstnala a naučila ho farmaření ve zdejších podmínkách. Zároveň by jemu i jeho rodině poskytla obživu, než by na něj přišla řada s vybudováním vlastní farmy.

Asi si umíte představit ten chlad, jaký zavanul mezi shromážděnými, když jim došla slova pana Tolleyiho. Museli se cítit jako Jákob, když pracoval sedm let a pak mu řekli, že má pracovat dalších sedm let, aby získal dívku, kterou opravdu chtěl. I já to tak cítil, i když se už George rozhodl vzít tu práci technika.

"Pane předsedo!" ozval se nějaký muž.

"Ano? Jak se jmenujete?"

"Jmenuju se Saunders. Nevím jak ostatní, ale já jsem farmář. A vždycky jsem byl. Ale všimněte si, že jsem řekl farmář ne nádeník. Nepřišel jsem sem proto, abych tu poslouchal nějakého šéfa. Klidně nám nabízejte takovou práci, ale já si stojím za svými právy."

Ozval se potlesk a okamžitě nastal šum mnoha hlasů, který zvolna utichl. Pan Tolley pohlédl na mluvčího a řekl: "Na to máte samozřejmě právo, pane Saundersi."

"Co? To jsem opravdu rád, že se mnou souhlasíte, pane předsedo. Takže abychom neztráceli čas s podobnými nesmysly, chci vědět dvě věci: Který kousek půdy si mohu zabrat a kdy dostanu nějakou techniku, abych se do toho mohl pustit?"

Pan Tolley odpověděl: "První otázku si můžete probrat s pozemkovou kanceláří. Co se týče druhé otázky, slyšel jste šéfinženýra, že předpokládaná průměrná doba, kdy se na vás dostane technika je jedenadvacet měsíců."

"To je příliš dlouhá doba."

"To máte pravdu, pane Saundersi."

"A co s tím hodláte dělat?"

Pan Tolley pokrčil rameny a rozhodil ruce v bezmocném gestu. "Já nejsem kouzelník. Poslal jsem po Mayfloweru urgentní zprávu, aby při příští cestě přivezla místo kolonistů techniku. Když nás poslechnou, mohli by nám ulehčit situaci někdy příští zimu. Ale viděli jste sami — a byli jste toho všichni svědky — že koloniální vláda dělá rozhodnutí bez ohledu na naše doporučení. První let Mayfloweru měl být s nákladem a vy jste měli přijít na řadu až potom."

Saunders o tom přemýšlel. "Říkáte příští zimu, jo? To je nějakých pět měsíců. To mohu počkat. Myslím, že jsem rozumný člověk. Ale nebudu nádeníkem, to je vyloučeno."

"Já jsem neřekl, že můžete začít farmařit za pět měsíců, pane Saundersi. Může to trvat jedenadvacet měsíců nebo déle."

"To není možné!"

"Uvidíte sám. Teď stojíte tváří v tvář faktům a ne nějaké teorii. Jestli budete muset čekat a nebudete pracovat pro jiného farmáře, jak chcete uživit sebe a svou rodinu?"

Pan Saunders se zakřenil a rozhlédl se kolem sebe. "Proč by nás, pane předsedo, nemohla živit vláda, než vyřeší tenhle problém? Já znám svoje práva."

Předseda se na něj díval a tvářil se, jako by zrovna kousnul do jablka a uvnitř byl pan Saunders. "Nenecháme vaše děti hladovět," řekl pomalu, "ale co se týče vás, vy můžete žvýkat kamení. Když nebudete pracovat, nebudete jíst."

Saunders vybuchnul spravedlivým hněvem: "To nemůžete udělat! Budu žalovat vládu a budu žalovat vás jako zákonného zástupce vlády. Nemůžete..."

"Ticho!" promluvil pan Tolley tiše ale důrazně k nám všem. "Řekněme si to tedy na rovinu. Možná jste se sem vydali na základě nějakých na růžovo natřených slibů a jste celkem oprávněně zklamáni. Ale máte smlouvu s koloniální vládou, která sídlí na Zemi. Nemáte žádnou smlouvu s radou na Ganymédu, již jsem já předsedou a obyvatelé Ganymédu vám nic nedluží. Snažíme se vám pomoci v rámci normální lidské slušnosti. Když se vám nelíbí, co vám navrhuje, neházejte vinu na mne, já za to nejsem zodpovědný. Vyříd'te si to se zástupcem imigračního úřadu. Ten je tady od toho. Schůze je ukončena."

Ale imigrační úředník tam nebyl. Ten se té schůze nezúčastnil.

VČELKY A NULY

Takže nás podvedli. To bylo stejně jasné jako to, že nám nikdo nepomůže. Někteří imigranti navštívili zástupce koloniální vlády, ale nijak si tím nepomohli. Rezignoval na všechny pokusy plnit nemožné pokyny, které dostával z hlavní kanceláře vzdálené osm set milionů kilometrů od Ganyméda. Prohlásil, že se okamžitě, jak to bude možné, vrací domů.

To jim dodalo. Když se on může vrátit domů, mohou oni přece také. Mayflower byla přece stále na orbitu nad námi a čekala na náklad. Mnoho lidí žádalo o možnost vrátit se zpět.

Kapitán Harkness to ovšem rázně odmítl. Prohlásil, že nemá žádné pověření, aby je bral s sebou zpět a riskoval jejich cestu přes polovinu sluneční soustavy. Takže se zase vrátili k vládnímu úředníkovi a jejich protesty byly hlasitější než jindy.

Konečně se do toho vložil pan Tolley a jeho rada. Ganymédes nepotřebuje žádné fňukálky a slabochy. Jestliže vláda odmítne vzít zpátky ty, co se cítí podvedeni a chtějí se vrátit, nebude další lodi povoleno vůbec přistát. Vládní zmocněnec dal kapitánovi Harknessovi písemné záruky na jejich zpáteční cestu.

Naše rodinná rada se kvůli tomu sešla v Peggyině nemocničním pokoji. Musela se uskutečnit tam, protože tam doktoři udržovali pozemský atmosférický tlak.

Vrátit se nebo zůstat? To byla otázka. Otec byl sám na vážkách. Na Zemi aspoň pracoval sám na sebe, tady byl pouhým zaměstnancem. Kdyby opustil svou práci a vrhnul se na farmaření, znamenalo by to asi pracovat aspoň dva nebo tři ganymédské roky pro někoho jiného, než by mohl začít pomýšlet na vlastní hospodářství.

Ale skutečný problém představovala Peggy. Navzdory tomu, že na Zemi prošla všemi zdravotními testy, neaklimatizovala se dosud na zdejší nízký tlak. "Tohle musíme vyřešit," řekl George Molly. "Musíme Peggy vrátit do podmínek, na které je zvyklá."

Molly se na něj pozorně zahleděla. Jeho tvář byla protažená skoro jako moje ruka. "Georgi, tobě se nazpět nechce, že ne?"

"To není důležité, Molly. Zdraví dětí je nejdůležitější." Pak pohlédl na mne. "Tebe to k ničemu nezavazuje, Bille. Jsi dost velký, aby ses rozhodl sám. Když budeš chtít zůstat, jsem si jist, že to nějak zařídíme."

Hned jsem neodpověděl. Celé mě to trochu štvalo. Nejenom, jak se dala naše rodina dohromady, ale také proto, že už jsem se skamarádil s pár děckama na Ganymédu. Navíc jsem se nějak necítil ve své kůži. To dělal ten natlakovaný pokoj. Už jsem si zvykl na nízký tlak a líbilo se mi to. V Peggyině pokoji, kde byl pozemský tlak, jsem se cítil, jako bych plaval v teplé polévce. Sotva jsem mohl dýchat. "Mám pocit, že se mi moc nazpět nechce," prohlásil jsem konečně.

Peggy seděla na posteli a sledovala hovor s vyvalenýma očima, takže připomínala malého lemura. Najednou vyhrkla: "Já taky nechci zpátky."

Molly jí stiskla ruku, ale nepodívala se na ni. "Georgi," řekla. "Moc jsem o tom přemýšlela. Víím, že se ti nechce zpět. Ani Billovi. Ale my přece nemusíme všichni zpět. Můžeme..."

"To je vyloučeno, Molly," skočil jí do řeči rozhodným hlasem otec. "Nevzal jsem si tě proto, abych se teď s tebou rozešel. Jestli se vrátíš ty, vrátím se i já."

"To jsem nemyslela. Peggy se může vrátit s O'Farrellovými, pak by jí převzala moje sestra a postarala se o ní. Stejně mi nabízela, že se o Peggy postará, když jsem se rozhodla, že odjedu. Určitě to tak půjde zařídit." Při těch slovech se na Peggy nedívala.

"Ale Molly!" oponoval otec.

"Ne, Georgi," odpověděla Molly. "Já o tom opravdu hodně přemýšlela. Mám pocit, že mám povinnosti v první řadě vůči tobě. To přece neznamená, že se Peggy nedostane ta nejlepší péče. Vždyť moje sestra Phoebe jí bude velice dobrou matkou a..."

Jakoby až teď chytla Peggy dech. "Nechci žít s tetou Phoebe!" zaječela a začala plakat.

"Takhle to nepůjde, Molly," vzdychl George.

"Georgi," namítla Molly, "ani ne před pěti minutami jsi říkal, že tu necháš Billa samotného, když si to bude přát."

"Ale Bill už je skoro dospělý mužský."

"Není dost starý na to, aby tu žil sám. A já taky nechci nechat Peggy samotnou. Phoebe jí dá mateřskou péči a lásku. Ne, Georgi, kdyby ženské utekly při prvních potížích domů, tak by všichni pionýři vymřeli. Peggy se musí vrátit, ale já zůstanu zde."

Peggy přestala vzlykat aspoň na tak dlouho, abychom rozuměli, jak říká: "Já nechci zpátky! Já jsem taky pionýr... není to tak, Bille?"

"Jasně," přitakal jsem a stiskl jí ruku. Pevně ji uchopila.

Nevím, proč pak ze mě vyletělo to, co jsem řekl. Boží vědí, že ten spratek byl jenom pro zlost těmi svými věčnými otázkami a přesvědčením, že může dělat všechno co já. Ale slyšel jsem sám sebe, jak říkám: "Neboj, Peggy. Když poletíš zpátky ty, poletím i já."

Otec na mne ostře pohlédl a pak se otočil k Peggy. "Bill se ukvapil, Peggy. Nesmíš ho brát doslova."

Peggy na mne pohlédla s otázkou v očích. "Myslel jsi to tak, Bille, že?"

Už mě to sice mrzelo, ale přesto jsem řekl: "Samozřejmě, Peggy."

Peggy se otočila k otci: "Vidíš? Ale na tom nezáleží. Nepojedeme zpátky. Nikdo. Prosím, tatínku, mně už bude dobře, slibuju. Zlepšuje se to každý den."

Samozřejmě se to zlepšovalo, ale v tom tlakovém pokoji. Seděl jsem tam, potil se, a přál si, abych byl držel hubu.

Po chvíli se ozvala Molly: "Tak já nevím. Co si o tom myslíš, Georgi?"

"Hmmm."

"Hm, napadlo mne, že bych mohl natlakovat jeden pokoj v našich buňkách. Snad bych něco sehnal v dílně."

Peggy se najednou úplně rozbrečela. "Chceš říct, že mě dostaneš z nemocnice?"

"Musíme věřit zlatíčko, že to táta zvládne."

Molly stále vypadala dost pochybovačně. "To ovšem není odpověď na náš problém, Georgi."

"Možná ne." Otec vstal a narovnal se. "Jednu věc už ale vím jistě. Buď tu zůstaneme všichni, nebo se všichni vrátíme. Lernerové zůstanou pohromadě. To je na beton."

Farmaření nebylo jedinou věcí, ve které jsme nebyli zcela informováni. Na Ganymédu — přestože ta informace na Zem nepronikla — bylo skautské hnutí. Poté, co Mayflower přistála, neměli jsme žádné schůzky, protože každý měl svých starostí dost a neměl na to ani pomyšlení. Organizovaný skauting je legrace, ale někdy na to prostě není čas.

Nekonaly se ani žádné schůzky skupin z Ledy, protože k nim používaly velkou zasedačku v radnici, ze které teď ovšem byla naše modlitebna. Myslím, že to jejich vztah k nám nijak nezlepšilo.

Jednou jsem míjel nějakého chlapce a všiml jsem si na jeho hrudi neumělé nášivky. Byla sice domácí výroby a nevalné kvality, ale přesto jsem ji poznal. "Hej!" zavolal jsem na něj.

Zastavil se. "Jaképak hey? To voláš na mě?"

"No... ano. Ty jsi skaut, vid'?"

"No jasně."

"Já taky. Jmenuju se Bill Lerner." Podal jsem mu ruku ke skautskému pozdravu.

Opětoval můj stisk. "Já jsem Sergej Roskov." Pozorně se na mně podíval. "Ty jsi jeden z těch nových, co?"

"Přiletěl jsem s Mayflower," přiznal jsem.

"To jsem taky myslel. Nic ve zlém, já se taky narodil na Zemi. Takže ty jsi doma býval skautem. To je dobře. Stav se někdy na naší schůzce a my tě zapíšeme."

"Já jsem stále skaut," namítl jsem.

"Cože? Aha... pochopil jsem to, jednou skautem, navždy skautem. No, stejně se stav a uděláme to oficiálně."

Ted' byla chvíle, kdy jsem měl radši držet jazyk za zuby, ale to bych nebyl já. Až se ozve trouba pekelná, já budu stále řečnit, místo abych poslouchal. "Já jsem oficiálně skaut. Jsem vedoucí hlídky ve skupině Baden-Powell."

"Cože? To jsi trochu daleko od své skupiny, což?"

Tak jsem mu vyličil, jak se věci mají. Poslouchal mě pozorně a když jsem skončil, tak řekl: "A to máte, chlapci, kuráž si říkat "Skauti z Ganyméda"? Co nám ještě chcete sebrat? Už máte naše shromaždiště, možná budete chtít i naše postele, ne?"

"Co tím chceš říct?"

"Nic." Zdálo se, že přemýšlí. "Jenom takové přátelské varování, Bille."

"Co?"

"Tady je pouze jeden vedoucí hlídky, a na toho se zrovna díváš. Neudělej zbytečnou chybu. Ale stejně přijďte na naši schůzku," dodal. "Jste vítáni. Vždycky jsme rádi, když se nám hlásí nováčkové."

Vrátil jsem se do přijímací stanice, vyhledal Hanka Jonese a řekl mu, co se stalo. Uznale na mne pohlédl. "Williame, chlapče," řekl. "Dovol, abych ti potřásl rukou. Na to musí být talent, aby člověk pokazil, co se dá tak rychle. To není jen tak."

"Myslíš, že jsem to opravdu pokazil?"

"Snad ne. Poohlédneme se po doktorovi Archibaldovi a pouvažujeme, co se s tím dá dělat."

Náš skupinový vedoucí tam zrovna někoho měl, takže jsme museli počkat, až dokončil vyšetření a pacient vyšel ven. Potom jsme vstoupili dovnitř. "Jste oba nemocní, nebo hledáte kupón na zlatou cihlu?"

"Doku," začal jsem, "zmýlili jsme se. Na Ganymédu už skauti jsou."

"To já vím," odpověděl.

"Cože?" vyhrkl jsem.

"Pan Ginsberg, pan Bruhn a já jsme vyjednali s místními skautskými vedoucími, jak začlenit naše skautské oddíly do mateřské organizace. Je to trochu komplikované, protože skautů z Mayfloweru je vlastně víc než těch místních. Ale oni mají vlastní pravidla a i práva, to je jasné."

"Ach," vydechl jsem překvapeně.

"Budeme mít v nejbližších dnech další schůzku, kde se dojednájí závazná pravidla."

Přemýšlel jsem o tom, a pak se rozhodl, že mu řeknu, co se mi stalo.

Poslouchal a nic neříkal. Nakonec jsem sám dodal: "Hank má pocit, že jsem to celé zkomplikoval. Co myslíš ty, Doku?"

"Hmmm," poškrábal se na bradě. "Nu, doufám, že se mýlí. Ale mám pocit, že mohu prohlásit, že jsi celé věci moc nepomohl."

Nevěděl jsem, co na to říct.

"Nedívej se na to ale nijak tragicky," uklidňoval mne. "Však se to spraví. Běžte a nemyslete na to. Asi to nebude hrát žádnou roli."

Ale hrálo to roli. Dok a ostatní se snažili, aby naše oddíly byly uznány jako řádně ustavené jednotky se všemi patřičnými hodnotami. Ale Sergej kolem toho dělal takový humbuk, že všichni řádní skauti z Ganyméda spustili povyk, že nejsme nic jiného než banda zelenáčů bez ohledu na to, co jsme byli na zemi. Naše místo mělo být úplně dole. Měli jsme začít od píky a prokázat ve zkouškách, jak jsme dobří.

Nakonec vznikl kompromis. Jak říká George, vždycky je všechno otázka kompromisu. Hodnosti měly zůstat zachovány, ovšem po určité zkušební lhůtě. Jeden ganymédský rok měl být zkušební. Naše oddíly měly být zachovány beze změn. S jedinou výjimkou:

Všichni vedoucí hlídek měli být rekrutováni z původních ganymédských skautů, kteří k nám měli přijít z lidských oddílů. Musel jsem uznat, že je v tom jistá spravedlnost. Jak bych já mohl být vedoucím hlídky na Ganymédu? Vždyť jsem byl tak zelený, že jsem nerozeznal severozápad od včerejšího dne. Ale

problém nastal, když ostatní chlapci, kteří už byli veliteli jednotlivých hlídek, zjistili, že jsem to nadrobil já. Hank si o tom se mnou promluvil. "Billy, chlapče," řekl. "Je ti jasné, že jsi teď oblíbený jako veš na tancovačce?"

"Koho to zajímá?" vzdoroval jsem.

"Tebe by mělo. Teď je načase, aby správný chlap ukázal auto da fě."

"Co je sakra auto da fě?"

"V tomto případě to znamená, že by ses měl nechat zapsat do oddílů Ledy."

"Zbláznil ses? Vždyť víš, co si ti kluci o nás myslí a zvláště pak o mně. Budu rád, když z toho vyvážnu živý."

"Což pouze ukazuje, jak málo toho víš o lidské povaze. Samozřejmě, že to pro tebe bude nějaký čas tvrdé, ale je to nejrychlejší způsob, jak získat nazpět respekt."

"Hanku, ty jsi opravdu trouba. V tom oddíle budu skutečný bažant, a ještě k tomu jaký!"

"V tom je právě ten fůr," pokračoval Hank klidně. "Všichni jsme tady zelenáči... akorát že se to v našich oddílech tak neprojeví. Když tam zůstaneme, budeme zelenáči na pěkně dlouhou dobu. Ale když se necháme zapsat do zdejších oddílů, budeme s klukama, kteří se tu vyznají a mohou nás něco naučit."

"Řekl jsi necháme?"

"Řekl jsem necháme."

"Teď jsem to pochopil. Ty se chceš dostat k nim a mně tady hraješ to divadýlko, abys tam měl společnost. To je tedy mazané!"

On se jenom zašklebil a vůbec se ho to nedotklo. "Starý dobrý Bill! Bouchni ho párkrát pořádně do hlavy a on ledacos pochopí. Však nebude tak zle, Bille. Přesně za čtyři měsíce a devět dní nebudeme zelenáči, ale budou z nás mazáci."

"Jak to víš tak přesně?"

"Protože to je datum dalšího přiletu Mayflower. Jakmile přiletí, tak bude plný nových zelenáčů."

"Aha!"

Prostě jsme to tak skutečně udělali a bylo to skutečně tvrdé, zvláště pro mě... jako tu noc, kdy si usmysleli, že ze sebe dělám velkého hrdinu. Někdy trouba jim musel vyslepičit tu historku s meteoritem. Ale celkem se ta buzerace dala snést a Sergej jim to zarazil vždycky, když na to přišel. Za nějaký čas je to přestalo bavit.

Sergej byl celou dobu tak zatraceně nad věcí, že jsem měl chuť ho nakopnout.

Už mi stály v cestě jenom dvě zkoušky, abych dosáhl svých hodností, jaké jsem měl u Orlů. Jedna z nich byla agronomie a tou druhou ekologie. Samozřejmě na ganymédský způsob. Obě byly velmi složité a bylo potřeba se na ně pořádně připravit. Nakonec, pokud jste chtěli na Ganymédu přežít, museli jste je dobře ovládat.

Ekologie je nejsložitější obor, s jakým jsme se kdy setkal. Když jsem to řekl Georgovi, poznamenal, že politika je možná ještě horší. Ale při bližším zamyšlení mne napadlo, jestli politika není jeden z aspektů ekologie. Slovník praví, že ekologie je "věda o vztahu živých organismů k okolnímu prostředí". To vám moc neříká, co? Je to asi jako definice, že hurikán je pohyb vzduchu.

S ekologií je ten problém, že nikdy nevíte, kde začít, protože všechno souvisí se vším a navzájem se ovlivňuje. Neočekávaný mráz v Texasu může ovlivnit cenu snídaně na Aljašce a ta ovlivní úlovek lososů, což zase může ovlivnit něco úplně jiného. Nebo si vezměte historický příklad známý z knih: Anglické kolonie potřebovaly velké množství mladých mužů, takže v Anglii zůstalo mnoho starých panen, staré pany většinou chovají kočky, kočky chytají myši a myši ničí hnízda čmeláků, kteří jsou potřební pro opylení jetele. Jetel žere hovězí dobytek, kterým se krmí vojáci v anglických koloniích, kam odešli mladí mužové, následkem čehož byla Anglie plná starých panen.

Nezní to moc vědecky, co? Chci tím jenom naznačit, že máte příliš mnoho proměnných a nemáte vždycky dostatek údajů, které byste do těch proměnných dosadili. George tvrdí, že když nemůžete něco přesně změřit a zapsat v číslech, tak to není žádná "věda" a že on zůstane věrný technice.

Ale některé aspekty užité ekologie na Ganymédu byly vidět doslova na každém kroku. Například brouci: Na Ganymédu jste za žádných okolností nesměli šlápnout na brouka. Když zde přistáli první lidé, žádný hmyz tu samozřejmě nebyl. Všechn hmyz je tu proto, že to tak bylo plánováno a že k tomu dal

hlavní ekolog svolení. Ten chtěl, aby hmyz zůstal tam, kde je a dělal to, co hmyz má dělat. Pěkně tloustnout a plodit další hmyzí pokolení.

Samozřejmě, že skauti nejsou takoví, aby šlápli na každého brouka nebo jiný hmyz, co vidí — snad s výjimkou černé vdovy — ale když musíte dávat pozor, kam šlápnete, abyste na sebe nepřivodili hněv, to je jiná. Když se vám totiž povede nějakého zástupce hmyzí říše zašlápnout, je vám naznačeno, že bez vás se tady klidně obejdou, ale hmyz je velmi potřebný.

Nebo si vezměte takové obyčejné červy. Já věděl, že se můžou hodit a proto jsem si je také koupil, než jsem se vydal na cestu. Farmář se bez červů prostě neobejde.

Vypěstovat hmyz na nějaké planetě není tak snadné, jak se může zdát. Noe měl daleko menší problémy se svými spárovanými zvířaty, protože když voda ustoupila, měl k dispozici celou planetu plnou krmiva. Ganymédes není Země. Jen si představte takové včely. My jsme na Mayflowerem přivezli včely, ale na Ganymédu jsme je ani náhodou nevypustili. Pěkně všechny zůstaly na farmě jménem Oahu a ještě nějakou dobu tam zůstanou. Včely potřebují jetel nebo něco velmi podobného. Rádi bychom pěstovali jetel na Ganymédu hlavně proto, že váže vzdušný dusík a obohacuje pak půdu. Dosud jsme ho ale pěstovat nemohli, protože tam žádný dusík, který by se mohl vázat, nebyl, nebo alespoň ne v dostatečném množství.

Ale to už jsem trochu předběhl mé vyprávění. To už nás přivádí k technické stránce ekologie. Než jsme sem přišli, byl Ganymédes kus skály a ledu, studený, jak má taková ledová koule být. Kolem nebyla žádná atmosféra, co by stála za řeč — jenom stopy čpavku a metanu. Ze všeho nejdřív se zde musela vytvořit atmosféra, ve které by mohl člověk dýchat.

Materiál pro ní tu byl — led. Stačí dodat dostatek energie a rozložit molekuly vody na vodík a kyslík. Vodík přirozeně stoupá vzhůru a kyslík sedí na povrchu, takže ho můžete dýchat. Tak už to jde nějakých padesát let.

Máte představu, kolik je potřeba energie na to, abyste na planetě velikosti Ganyméda získali tři tlakové libry kyslíku na celém povrchu?

Tlakové tři libry kyslíku na čtvereční palec představuje ve skutečnosti hmotnostně devět liber, protože na Ganymédu je vlastně proti Zemi třetinová gravitace. To znamená, že musíte začít s devíti librami ledu na každý čtvereční palec Ganyméda. A ten led, se kterým musíte začít, je zatraceně studený. Má nějakých minus dvě stě stupňů.

Nejdřív ho tedy musíte ohřát na bod mrazu, potom ho rozpustit a potom rozložit molekulu vody na kyslík a vodík. A to ne v nějakých laboratorních podmínkách pomocí elektrolýzy, ale pořádně extrémní teplotou v konvertoru. Výsledkem jsou tři tlakové libry směsi kyslíku a vodíku na čtvereční palec. Není to výbušná směs, protože lehčí vodík okamžitě stoupá vzhůru a hraniční vrstva je příliš blízko vakua, než aby se vzněla.

Ale k tomu je potřeba energie... a to pořádná porce energie. 65 000 britských tepelných jednotek na každý čtvereční palec povrchu, nebo chcete-li na každých devět liber ledu. Teď si představte, že Ganymédes je malá planeta, ale má dobrých 135 000 000 000 000 000 čtverečních palců povrchu. Ty násobíte 65 000 britskými tepelnými jednotkami na každý čtvereční palec, převed'te britské tepelné jednotky na ergy a dostanete závratných:

92 500 000 000 000 000 000 000 000 000 ergů. Devadesát dva a půl milionu miliardy kvadrilionů ergů! To je tak úžasné číslo, že jsem si ho zapsal do deníku a ukázal ho Georgovi.

Nebyl nijak okouzlen a prohlásil, že všechna čísla mají svou hodnotu a nikdo kromě hlupáka není okouzlen dlouhou řadou nul. Přinutil mne, abych si uvědomil, co to číslo znamená v termínech hmotnostní energie za použití staré dobré rovnice $E = mc^2$, protože k vytvoření atmosféry na Ganymédu byly použity hmotnostně energetické konvertory.

Podle Einsteinova zákona se jeden gram hmoty rovná 9×10^{20} ergů, takže to dlouhé číslo s mnoha nulami vlastně představuje $1,13 \times 10^{11}$ gramů energie čili 113 200 tun. Většinou byl na energii přeměněn led. Ten samý, ze kterého pak byla vytvořena atmosféra. I když zřejmě tam zahučel sem tam i nějaký kus skaliska. Hmotnostní konvertor sežere všechno.

Řekněme, že by to byl led. To je množství, které je možné si představit jako krychli o délce strany zhruba padesát metrů. To už si dovedu představit.

Ukázal jsem své výpočty Georgovi a ten zase nebyl nijak překvapen. Prohlásil, že je to dobré k tomu, abych si uměl představit jednotlivá čísla a pochopil, že znamenají to samé a mají obě stejnou váhu.

Nepodléhejte dojmů, že celá atmosféra Ganymédu byla vytvořena z ledové krychle o straně padesát metrů. To byla jenom hmota, která musela být přeměněna v energii, aby byl nastartován celý proces. Množství ledu, které bylo přeměněno v kyslík a vodík, by pokrylo celou planetu vrstvou silnou asi šest metrů — asi jako ledová čepice, co pokrývala Grónsko.

George prohlásil, že to vše dokazuje, že na Ganymédu muselo být hodně ledu a že kdybychom neměli hmotnostní konvertory, byla by kolonizace Ganymédu nemožná. Někdy mám pocit, že technici jsou tak soustředěni na fakta, že jim unikají taje a krásy života jako takového.

S třemi tlakovými librami kyslíku na Ganymédu a tepelným čerpadlem, které to místo oteplovalo natolik, že kolonistům nemrzla krev v žilách, se dalo pohybovat bez skafandrů a nebylo potřeba setrvávat v tlakových komorách. Atmosférický projekt se ale nezastavil. Naopak musel pokračovat, protože před ním ležely ještě další úkoly. Za prvé měl Ganymédes nízkou druhou kosmickou rychlost — necelé tři kilometry za sekundu ve srovnání s pozemskými 7 km/s — což znamenalo, že by nová atmosféra nepřetržitě unikala do okolního prostředí. To se týkalo zvláště vodíku a za nějakých milion let by se úplně ztratila. Druhým problémem byla nepřítomnost dusíku.

Dusík k dýchání vlastně nepotřebujeme, takže o něm většinou nijak zvlášť nepřemýšlíme. Ale potřebujeme dusík pro vytváření bílkovin, to znamená svalů. Většina rostlin si ho bere z půdy. Některé rostliny jako jetel, vojtěška nebo fazole ho berou ze vzduchu a dodávají ho do půdy. Půda na Ganymédu byla na dusík bohatá. Však také původní chud'oučká atmosféra byla tvořena částečně čpavkem, ale jednou přijde den, kdy budeme muset všechny dusík vrátit tam, odkud jsme si ho vzali. Takže se teď atmosférický projekt věnoval výrobě dusíku.

To nebylo tak snadné jako rozložení vody. Musel se kvůli tomu proměnit stabilní izotop kyslíku ^{16}O v stabilní izotop dusíku ^{14}N , což byla tak energeticky náročná operace, že byla dlouho považována za neproveditelnou byť jen teoreticky. Ve fyzice pro střední školy jsme žádné nukleotidy nepřebírali, takže jsem se ani o žádné rovnice nepokoušel. Ale bylo skutečností, že při dostatečně silném hmotnostně-energetickém konvertoru to bylo proveditelné a pak by měl Ganymédes dostatek vzdušného dusíku, až by se vyčerpal dusík z půdy.

S oxidem uhličitým žádný problém nebyl. Na Ganymédu byl vedle normálního ledu i suchý led, takže se oxid uhličitý vypařoval do atmosféry dlouho předtím, než na Ganymédes přišli první osadníci.

Ovšem i když máte kyslík, oxid uhličitý a kus země, neznamená to, že můžete začít farmařit. Ta zem byla mrtvá. Mrtvá jak Kryštof Kolumbus. Pustá skála, úplně sterilní. Nebyla tam ani stopa po známkách života — ten tam prostě nikdy nebyl. Od mrtvé země k bohaté, teplé, černé půdě, ve které jsou bakterie a červi, je ještě pořádně daleko. Není snadné získat půdu, ze které by mohlo růst obilí.

To byl úkol pro osadníky, aby vytvořili takovou úrodnou půdu.

Ale vidíte, co všechno to ovšem obnáší. Jetel, včely, dusík, kosmickou rychlost, množství energie, rovnováhu mezi rostlinami a zvířaty, zákony o plynech, zákony o záměně prvků, meteorologii — v matematicky přesné ekologii musíte prostě myslet opravdu na všechno a to ještě ve velkém předstihu. Ekologie je velmi zrádný obor v tom, že to, co se vám zdá jako minoritní záležitost, může rozhodit celý systém, respektive jeho rovnováhu. Každý slyšel o anglických vrabcích. Známý je také příklad australských králíků, kteří málem sežrali celý kontinent. A o karibských lemurech, kteří zabili kuřata, která měli chránit. I o afrických plžích, kteří takřka zdecimovali tichomořské pobřeží, než byli objeveni paraziti, kteří je dokázali vyhubit.

Můžete na Ganyméda přivést ten nejneškodnější užitečný hmyz, strom nebo zvíře, ale když opomenete přivést také jeho přirozeného nepřítele, za pár let si budete vyčítat, že jste radši nepřivezli dýmějový mor.

Ale to měl na starosti hlavní ekolog. Farmářova starost byla agronomie — získat půdu a pak na ní něco pěstovat.

To ovšem nebylo nijak snadné. Bylo zapotřebí všechny druhy hornin rozpuštěné z ledu rozdrtit na malé kousky, jejich vrchní vrstvu dále drtit až na písek a několik nejvrchnějších centimetrů doslova rozmělnit na moučku. K té potom byla přidána trocha půdy z matičky Země se vším, co měla obsahovat. Rozhodně to nebylo snadné a konečná fáze byla piplačka, která vyžadovala péči jako malé dítě.

Ale bylo to zajímavé. Takřka jsem zapomněl na můj prvotní důvod — a to načerpat vědomosti k úspěšnému vykonání testu — a doslova hltal jednotlivá stádia příprav. Většinu času ve světelné fázi jsem strávil pozorováním.

Když jsem se vrátil zpět, zjistil jsem, že mne už George sháněl. "Kde jsi, u všech rohatých, byl?" spustil na mne.

"Ale, potuloval jsem se trochu kolem," odpověděl jsem, "a díval se, jak si počínají farmáři."

Chtěl vědět, kde jsem spal a co jsem jedl. "Bille, to je moc hezké, že se věnuješ přípravě ke složení zkoušek, ale to ještě neznamená, že z tebe bude nějaký tulák," zlobil se. "Možná jsem tě poslední dobou trochu zanedbával. To mne mrzí." Na chvíli se zarazil a přemýšlel. "Myslím, že by bylo nejlepší, kdybys tu začal chodit do školy. Asi ti to moc nedá, ale furt lepší, než aby ses tady jen tak bezcílně potuloval."

"Georgi?"

"Jo, to bude asi nejlepší."

"To už jsi se úplně vzdal té představy, že budeme farmařit?"

Otec vypadal trochu ustaraně. "To je těžká otázka, Bille. Stále bych si přál, abychom farmařili, ale když je Peggy nemocná... to je těžké rozhodnutí. Ale naše jméno je stále v klobouku. Budu se muset před losováním rozhodnout."

"Otče, já se už rozhodl."

"Cože?"

"Ty se budeš držet své práce a starat se o Molly a Peggy. Já pro nás vybuduju farmu."

JOHNNY JADÉRKO

Losování naší skupiny přišlo na řadu o tri týdny později. Hned den nato jsme se s Georgem šli podívat na místo, které jsme dostali. Bylo to západně od města ještě za Kneiperovým hřebenem. Byla to pro mě nová země, protože já své výpravy prováděl směrem východním za elektrárnou, kde byla situována většina přidělených pozemků.

Minuli jsme několik farem — některé byly velmi pěkné, zelené a svěží — několik akrů již obdělávané půdy a ještě mnohem více akrů půdy připravené pro obdělávání. Nějakým prazvláštním způsobem mi to připomnělo Illinois, ale něco mi tam stále chybělo. Konečně mi došlo, co to bylo. Nebyly tam žádné stromy.

I beze stromů to byla krásná země. Napravo od nás, přesně na severu, bylo úpatí Velkých Skalnatých hor. Nějakých dvacet třicet mil před námi se vypínaly jejich zasněžené vrcholy. Po levé straně se od jihu vinula Laguna Serenidad, ke které zde bylo mnohem blíže než z Ledy. Byli jsme několik stovek metrů nad jezerem. Byl sice jasný den, ale přesto jsem nebyl schopen s jistotou určit, kde jsou jeho břehy.

Byla to skutečně kouzelná scenérie. Otec to cítil zcela jistě také. Šel vedle mě a pohvizdoval si "Zaslíbenou zemi". Já měl hudební nadání spíše po Anne.

Přestal pískat a otočil se ke mně. "Bille, já ti závidím."

"Však budeme pohromadě, otče," ujistil jsem ho. "Já budu jenom trochu předsunutá hlídka." Pak jsem chvíli přemýšlel a pokračoval: "Georgi, víš co bude první rostlina, co budu pěstovat, jen co vypěstuju něco k jídlu? Nechám si přivést nějaká semínka a začnu pěstovat tabák."

"Ale ne, synu!"

"Proč ne?" Věděl jsem, že ho to zaujalo, protože mne oslovil "synu". "Určitě to dokážu."

"Já vím, že je to zatím jenom nápad, ale já myslím, že bychom se nejdříve měli držet toho, co budeme nejvíce potřebovat. A do doby, než si to budeme moci dovolit, tak zapomenu, jak se vůbec zapaluje dýmka. Upřímně ti říkám, že mi to vůbec nechybí."

Pokračovali jsme dál beze slov, ale vím, že jsme oba cítili to samé. a že nám bylo dobře. Cesta zničehonic končila. Otec se zastavil, sáhl do kapsy a vytáhl náčrtek mapy. "Musí to být někde tady."

Na náčrtku bylo vidět, kde končí silnice. Pak pokračovala jenom přerušovaná čára, která naznačovala, kde by jednou měla silnice pokračovat. Naše farma měla ležet u ní. Měla ležet na nejbližším rohu asi

jeden a půl míle odsud u dosud neexistující silnice. Podle té mapy jedna strana našeho pozemku — nebo spíš toho, co se jím mělo stát — běžela severně podél cesty asi čtvrt míle k úpatí hor. V mapě to bylo označeno jako "Pozemek 117-H-2" a u toho bylo razítko hlavního inženýra.

Otec zíral. Bylo tam všude plno kusů lávy, z nichž některé mi sahaly až po bradu a tvrdé byly jako zima v Maine. "Bille," zeptal se otec, "jak jsi dobrý indián?"

"Řekl bych, že docela dobrý."

"Pokusíme se držet přímý směr na západ a odkrokovat si vzdálenost."

Cožpak o to. Nápad to byl dobrý, ale bylo takřka nemožné ho uskutečnit. Drápali jsme se po lávě, klouzali z ní a museli dělat menší zacházky. Láva sice vypadá měkce, ale opravdu tomu tak není. Otec uklouzl a téměř upadl. Já zjistil, že nejsem schopen vzdálenost odkrokovat. Ovšem najednou jsme byli z lávového pole pryč a dostali jsme se do oblasti balvanů. Byly to volné kusy, z nichž některé byly velké jako dům a jiné zase nebyly větší než moje pěst. Byly to balvany, které se uvolnily z tajícího ledu, když se tvořila Laguna Serenidad.

George prohlásil, že Ganymédes musel mít velmi bouřlivou minulost plnou par a vulkánů.

Po tom balvanovém poli se sice šlo trochu snadněji, ale bylo takřka nemožné držet přímou linii. Po chvíli otec zastavil. "Bille," oslovil mne, "máš tušení, kde jsme?"

"Ne," přiznal jsem, "ale určitě jsme nijak moc nezabloudili. Když půjdeme kousek nazpět východním směrem, měli bychom se dostat k našemu pozemku."

"Možná jsme docela blízko."

"Počkej chvíli." Před námi byl opravdu velký balvan. Našel jsem na něj možnou cestu a podařilo se mi vydrápat se nahoru. Tam jsem se rozhlédl. "Vidím cestu," oznámil jsem otci. "Jsme trochu severně od místa, kde jsme chtěli být. Možná jsme taky trochu dál." Snažil jsem si zapamatovat to místo a slezl jsem dolů.

Šli jsme chvíli na jih a pak zamířili na východ. Po chvíli jsem řekl: "Zdá se, že jsme to minuli. Asi nejsem zrovna dobrý indián."

Otec byl v tu chvíli kousek přede mnou. "Co to říkáš? A co je potom tohle?" Stál u malé mohyly, na jejímž vršku ležel placatý kámen. Na něm bylo napsáno: "117-H-2, jihovýchodní roh".

Už jsme byli dobrou půlhodinku na našem území. Ten velký balvan, na který jsem lezl, byl jeho součástí.

Sedli jsme si na vyvýšené kameny a rozhlíželi se kolem. Ani jeden z nás nic neřekl, ale oba jsme mysleli na totéž. Jestli tohle byla farma, tak já jsem byl svůj vlastní dědeček.

Po chvíli otec něco zahuhlal. "Co jsi říkal?" zeptal jsem se.

"Golgota," zopakoval nahlas. "Tohleto je Golgota. Země lebek." Zíral přímo před sebe.

Podíval jsem se jeho směrem. Před ním ležel kámen, na němž byl postaven další. Ten skutečně ve slunečních paprscích vypadal jako lebka. A ještě k tomu ta lebka zírala na nás.

Bylo tam takové ticho, že jsem snad slyšel růst vlasy. To místo mne deprimovalo. Dal bych nevím co za to, kdybych slyšel nějaký zvuk nebo zahlédl nějaký pohyb. Cokoliv, třeba ještěrku za skalou. Byl bych jí snad políbil.

Ovšem žádná ještěrka tam nikdy nebyla a ani nemohla být.

Otec se mne tiše zeptal: "Bille, jsi si jist, že se s tím chceš porvat?"

"Samozřejmě jsem si jist."

"Víš dobře, že to není nutné. Kdyby ses chtěl vrátit na Zem a přihlásit se třeba na Massachusettský Technologický Institut, mohl bych ti to zařídit."

Možná si myslel, že kdybych se vrátil, tak by byla Peggy ochotná se vrátit se mnou. Možná jsem měl něco podobného říct, ale já to neudělal. Místo toho jsem řekl: "Ty se vracíš?"

"Ne."

"Ani já ne." V tu chvíli to byla čirá tvrdohlavost. Musel jsem si přiznat, že tahle "farma" rozhodně neoplývá mlékem a strdím. Skutečnost vypadala dost neutěšeně. Na takovém místě by se neusadil nikdo kromě nějakého bláznivého poustevníka.

"Ještě si to, Bille, rozmysli."

"Já si to už rozmyslel."

Seděli jsme tam dál, nic jsme neříkali, jenom se oddávali dlouhým myšlenkám. Najednou jsme málem vyskočili metr nad zem, protože na nás někdo zahalekal. Před chvilíčkou jsem si přál, abych slyšel nějaký zvuk, a teď, když se to stalo, mě málem klepla pepka.

Oba jsme vyskočili a otec začal: "Co to, sakra...?" Já se rozhlížel kolem. Přicházel k nám veliký mužský. Navzdory své velikosti se pohyboval na kamení rychle a obratně jako horská koza a v nízké gravitaci se takřka vznášel. Když se přiblížil, uvědomil jsem si, že jsem ho už viděl. Byl v Síni slávy a jmenoval se Schultz.

Otec na něj zamával a přichozí k nám v mžiku dorazil. Byl dobře o půl hlavy vyšší než táta a váhově by vydal za nás oba. Hrudník měl širší než já ramena a břicho ještě větší. Měl zrzavé, kudrnaté vlasy a vousy mu splývaly na hrud' jako měděné dráty. "Vítejte, občané," zahřměl nám v ústrety. "Jmenuji se Johann Schultz."

Otec nás představil a pak došlo na potřásání rukou. Moje se v té jeho takřka ztratila. Pozorně se na mne zahleděl a pak prohlásil: "Tebe už jsem viděl, Bille."

Přikývl jsem a upřesnil, že to bylo na skautské schůzi. Přikývl a dodal: "Ty jsi vedoucí hlídky, že?" "To bývalo," přiznal jsem. "A zase bude," prohlásil, jako by to byla jistá věc. Pak se otočil k otci. "Jedno Kinder vás zahlédlo, jak jdete po cestě a Mama mě poslala, abych vás našel a přivedl na čaj a její dobré koláče."

Otec opáčil, že je to milé, ale že nechceme obtěžovat. Zdálo se, že ho pan Schultz neslyšel. Otec mu vysvětloval, co tu děláme a ukázal mu na mapě, kde by měl být náš pozemek. Pak ukázal na značku na kameru. Pan Schultz čtyřikrát nebo pětkrát pokýval souhlasně hlavou a pak prohlásil: "Takže to budeme sousedi. To je dobře, opravdu dobře!" Pak se otočil k otci a dodal: "Sousedí mi říkají Johnne nebo Johnny." Otec prozradil, že se jmenuje George a od té doby z nich byli starí přátelé.

Pan Schultz si stoupl ke značce a pak se zahleděl na západ a na sever k horám. Pak vylezl na velký balvan, odkud byl lepší rozhled a zase se rozhlížel po okolí. My vylezli za ním.

Ukázal směrem na západ od nás. "Postavte si dům blízko u cesty, ale ne přímo na ní. Nejdřív se pusťte do půdy tady a až příští rok postupujte směrem k horám." Pohlédl na mě a dodal: "Co ty na to?"

Souhlasně jsem přikyvoval. "Je to dobrá půda," prohlásil. "Uděláš z toho dobrou farmu, Bille." Slezl dolů, zvedl nějaký kámen a rozdrtil ho v pěsti. "Dobrá země," přikyvoval spokojeně.

Položil kousky zpět na zem a narovnal se. "Mama už na nás čeká."

Mama už na nás opravdu čekala a její představa o kousku koláče nám připomínala vítání dávno ztraceného syna. Ovšem než jsme se dostali do domu, museli jsme zastavit a obdivovat Strom.

Byl to skutečný strom, jabloň, a rostl uprostřed krásného trávníku před domem. Na dvou z jeho větví dozrávaly plody. Zastavil jsem u něj a zíral.

"To je krása, co, Bille?" prohlásil pan Schultz a já obdivně přikyvoval.

"Ano." pokračoval, "tohle je nejkrásnější strom na Ganymédu", a víš proč? Protože je to jediný strom na Ganymédu." Hlasitě se spokojeně zasmál a šťouchnul mě do žeber, jako bych řekl něco vtipného. Ta žebra mě bolela ještě týden.

Pak vysvětloval otci všechno, co musel podniknout, jak hluboko kopat, kolik země připravit, aby ten strom mohl takhle vyrůst. Otec se ho zeptal, proč ten strom plodí jenom na jedné straně. "Příští rok opylujeme druhou stranu," odpověděl, "a pak budeme mít Stark Delicious a Rome Beuties. Letos máme Rhode Island Greenings a Winesapy." Sáhl po jednom jablku, utrl ho a podal mi ho. "Tady máš jedno Winesapské, Bille."

Poděkoval jsem a zakousl se do něj. Nepamatuju se, kdy jsem naposled jedl něco tak dobrého.

Pak jsme vešli do domu a setkali se s Mamou Schultz a čtyřmi nebo pěti malými Schultzaty. Byly jako stupínky od nejmenšího, co si hrál na podlaze, až po dívku zhruba mého věku i vzrůstu. Jmenovala se Gretchen a její vlasy měly přesně stejnou barvu jako vlasy jejího otce. Rozdíl byl v tom, že je měla dlouhé a spletené do copů. Chlapci byli blondáci včetně toho, co jsem poznal později.

Nejvíce místa v domě zabíral velký obývací pokoj s velkým jídelním stolem uprostřed. Byl vytesán z jednoho kusu skály a měl na šíř zhruba metr a půl a na délku nějaké čtyři metry. Podpíraly ho tři kamenné pilíře. Ještě že byl tak bytelný, napadlo mne, když jsem viděl, jak na něj Mama Schultz nakládá.

Po obou stranách byly dlouhé kamenné lavice a v obou čelech stály skutečné židle, vyrobené z železných obručí potažených kůží.

Mama Schultz se usmívala, potřásala rukama a přinutila otce, aby usedl do její židle. Prohlásila přitom, že ona si stejně moc nesesedne. Potom se vrátila k vaření, zatímco nám Gretchen nalévala čaj.

Na konci místnosti byla kuchyň, uprostřed které byl vybudován velký kamenný krb. Měl všechny atributy praktického krbu — a také jím byl, ačkoliv — jak jsem zjistil později — v něm samozřejmě nikdy nic nehořelo. Byla to prostě jen ventilační šachta, ale Papá Schultz chtěl krb, tak měl krb. Mama Schultz měla troubu zabudovanou v boku krbu. Krb byl obložen něčím, co vypadalo jako holandské dlaždice, ačkoliv jsem tomu nechtěl věřit. Říkal jsem si, kdo by sem tahal ze Země něco tak neužitečného, jako jsou zdobené dlaždice. Papá Schultz viděl, na co se dívám, a řekl: "Moje malá Kathy opravdu pěkně maluje, co?" Jedna z dívek zrudla a spěšně opustila místnost.

Okousal jsem jablko až na velmi malý ohryzek a rozhlížel jsem se, kam bych ho mohl odložit, když mi ho Papá Schultz vzal z ruky. "Dej mi to, Bille."

Podal jsem mu ho. Vytáhl nůž a velmi opatrně vyndal jádérka. Jedno z dětí mu přineslo papírovou obálku, do které Papá Schultz jádérka vložil a obálku zalepil. Pak mi jí podal. "Vem si to, Bille," řekl. "Já mám jen jednu jablkoň, ale ty jich budeš mít osm!"

Byl jsem poněkud překvapen, ale poděkoval jsem mu. Papá Schultz pokračoval: "Na tom místě, kde postavíš dům, je skutečně dobrá půda, takže když pečlivě připravíš vrstvu po vrstvě, získáš prostor, kde ti vyrostou celá řada stromů. Budou to potomci mého stromu."

Opatrně jsem strčil obálku do kapsy. Za chvíli jsme již všichni seděli kolem stolu a před námi ležela celá hostina skládající se ze smažených kuřat, bramborové kaše, rajčatového salátu a dalších věcí. Mama Schultz seděla vedle mne a stále mě nutila do dalšího jídla se slovy, že jím málo, to je pak těžké udržet tělo i ducha v dobré kondici. Zcela jsem s ní nesouhlasil.

Po jídle jsem se dal do hovoru s dětmi, zatímco George a Papá Schultz probírali své záležitosti. Čtyři z chlapců jsem znal, protože byli skauti. Pátý chlapec, Johann Junior — říkali mu Yo — byl starší než já, už mu bylo skoro dvacet a pracoval ve městě jako technik. Ti další se jmenovali Hugo a Petr, patřili mezi Lvíčata, a potom Sam a Vic, který byl stejně jako já skaut průzkumník. Dvě menší děvčata se jmenovala Kathy a Anna. Sice vypadala jako dvojčata, ale ve skutečnosti nebyla, a potom už známá Gretchen. Všichni mluvili najednou.

Po nějakém čase mě otec zavolal k nim. "Bille, asi víš, že několik měsíců nebudeš mít šanci získat drtič kamene."

"Ano, to vím," přikývl jsem poněkud zmaten.

"Co budeš mezitím dělat?"

"No, ještě přesně nevím. Budu muset nastudovat, co budu muset udělat."

"Hmmm... Pan Schultz byl tak laskav a nabídl nám, že by tě vzal zatím k nim na farmu. Co tomu říkáš?"

MOJE VLASTNÍ PŮDA

Papá Schultz sice potřeboval pomocníka asi jako já čtvrté ucho, ale to mi nebránilo v tom, abych se k nim nastěhoval. V té rodině úplně každý pracoval. Mohli jste vsadit jed na to, že i to nejmenší dítě začne umývat nádobí, jakmile se přestane batolit na podlaze. Všichni stále pracovali, ale přesto jste měli pocit, že se jim to líbí. Když děti nepracovaly, dělaly si úkoly a připravovaly se do školy. Pro chlapce to byl trest, když museli zůstat doma místo na poli a dohánět učení.

Mama Schultz poslouchala jejich přípravu při vaření. Někdy poslouchala věci, o kterých, myslím, neměla ani páru, ale Papá Schultz to kontroloval, takže to nemohl nikdo odfláknout.

Co se týče mne, tak já se učil všechno o prasatech. A krávacích. A kuřatech. Jak se starat o úrodnou půdu, aby dávala ještě více úrodné půdy. Původní "úrodná půda" byla samozřejmě přivezena ze Země a obsahovala v koncentrovaném množství všechny složky, které má taková výživná půda obsahovat, například bakterie.

Byla toho spousta, co se bylo potřeba učit. Jen si vezměte takové krávy. Spousta lidí co potkáte, ani neví, která ruka je pravá a tak vás ani nenapadne, že se o takové věci může starat kráva. Ale přesto to krávy zajímá. Přesvědčil jsem se o tom, když jsem se jednou pokoušel podojit krávu z levé strany.

Všechno na farmě se přitom odehrávalo ve velmi primitivních podmínkách jako na nějaké čínské farmě. Nejběžnější transportní technikou bylo kolečko.

Naučil jsem si považovat kolečka poté, co jsem jednou na tržišti viděl, kolik stojí.

Nedostatek modernější techniky nebyl způsoben nedostatkem energie — anténa na střeše farmy byla schopna přijmout takové množství energie, kolik bylo potřeba — ale tím, že žádná technika nebyla. Jediné motorové zařízení v kolonii patřilo celé kolonii a bylo to zařízení, které bylo naprosto nezbytné pro její chod. Bez drtiče kamenů a zařízení pro tepelné čerpadlo a samotnou elektrárnu se prostě kolonie nedokázala obejít.

George mi celou situaci vysvětlil následujícím způsobem: Každý let, co sem byl vypraven ze Země, měl být rozumným kompromisem mezi lidmi a nákladem. A zatímco kolonisté vždy požadovali více techniky a méně imigrantů, koloniální agentura se vždy naopak snažila poslat co nejvíc lidí s minimem nákladu.

"Agentura má samozřejmě pravdu," pokračoval, "protože když budeme mít lidi, budeme mít i techniku — sami si jí uděláme. Až budeš mít svou rodinu, Bille, tak noví přistěhovalci dorazí s prázdnýma rukama a my je vybavíme vším potřebným. Od plastových talířů až po polní mechanizmy."

"Jestli budou čekat, až budu mít rodinu," zahučel jsem, "tak si ještě počkají. Zatím se mi zdá, že svobodný mládenec má větší možnost rozletu."

Otec se jenom ušklíbl, jako bych řekl něco, o čem nemám příliš ponětí. Šel jsem do města, abych zašel s ním a s Molly a Peggy na večeři. Od té doby, co jsem se přestěhoval na farmu k Schultzovým, jsem je už moc nevidal. Molly učila ve škole, Peggy za mnou na farmu nemohla a otec byl velmi zaměstnaný ataky hodně zapálený do projektu s oxidy hliníku v továrně asi dvacet mil východně od města. Byl v tom projektu až po uši a vykládal nadšeně, že budeme mít hliníkové plechy snad už příští ganymédský rok.

Upřímně řečeno, budovat farmu nebylo na Ganymédu zas až tak těžké. Velkým pomocníkem byla nižší gravitace, takže se člověk moc nenadřel se svým tělem. Měl jsem nějakých sedmdesát kilogramů — až tak mě Mama Schultz vykrmila — takže jsem vlastně i s botama a oblečením vážil nějakých pětadvacet kilo. I naložené kolečko vážilo nějak podobně.

Ale skutečné usnadnění práce spočívalo v něčem, co by vás ani ve snu nenapadlo.

Nebyl tam plevel.

Nebyl tam vůbec žádný plevel, protože jsme velice úzkostlivě dbali na to, aby se tam žádný nedostal. Jakmile byla půda připravena, bylo pěstování obilí velmi snadné. Prostě jste zasadili semeno a potom museli rychle uhnout, aby vás klas nepíchnul do oka.

Ne že bychom nepracovali. Kolem farmy bylo vždycky plno práce, i když jste se nemuseli trápit s plevelem. Lehké kolečko znamenalo výhodu v tom, že jsme na něj mohli naložit třikrát víc. Ale užili jsme i spoustu legrace. Nikdy jsem nepotkal rodinu, kde by se tak rádi smáli.

Vzal jsem s sebou na farmu svojí tahací harmoniku a po večeři na ní hrával. Všichni jsme zpívali. Ovšem když se přidal svým burácivým hlasem i Papá Schultz, nám ostatním nezbyvalo, než se dohadovat, kterou že to zanotoval. Prostě jsme s tím užili spoustu legrace.

Když se Gretchen přestala stydět, ukázalo se, že je pěkná potvora, ale já věděl, jak na ní. Vždycky jsem jí naštvál, když jsem předstíral, že jí chytly vlasy a někdy se dokonce hnal s vědrem vody, abych je uhasil.

Konečně přišel čas, kdy se měl obecní drtič kamene vydat na moje pole a mě skoro mrzelo, že už je to tady. Tak se mi u Schultzových líbilo. Ale fakt je, že už jsem se toho dost naučil — i když stále jsem nevěděl ani zdaleka všechno — a tak byl čas začít hospodařit samostatně.

Připravili jsme s otcem naše pozemky pro drtič tím, že jsme odstřelili dynamitem ty největší balvany. Drtič byl schopen poradit si hladce se vším do velikosti sudu. Naštěstí je dynamit levný — spotřebovali jsme ho skutečně pozhnaně. Základní surovinou pro výrobu dynamitu je nitroglycerin, který jsme naštěstí nemuseli dovážet ze Země. Glycerin se získává ze zvířecího tuku a kyselina dusičná je vedlejší produkt při atmosférickém projektu.

Otec se mnou strávil dva víkendy tím, že jsme z obrovských balvanů dělali balvany trochu rozumnější a

potom usoudil, že jsem schopen si poradit s střelným prachem sám a nechal to na mně. Na vzdálené straně našeho pozemku tekla z hor malý potůček z tajícího sněhu, tak jsme mu udělali nové koryto, aby vedl k místu, kde bude stát náš dům. Pak jsme postavili malou přehradu z kamení, aby zatím zůstal v dostatečné vzdálenosti. Jeden menší kopeček jsme odstřelili úplně a kusy z něj padaly až někam k jezeru. Já sám málem přišel o život, když jsem trochu podcenil, kam až mohou takové šutry doletět.

Byla to snadná práce a byla při ní spousta legrace. Od techniků jsem si půjčil velkou tlakovou vrtačku, kterou jsem mohl vrtat díry hluboké šest metrů stejně snadno, jako když krájíte máslo horkým nožem. Do takové d'oury nasypete prach, zasypete kamením, zapálíte doutnák a potom utíkáte, jak nejrychleji můžete pryč.

Největší legraci jsem si ale užil, když jsem odpaloval ten kámen, co vypadal jako skřítek. Dal jsem si na něm záležet a to jste měli vidět, jak koukal.

Při přípravě našich polností dynamitem jsme také měli návštěvu. Zrovna jsme se chystali k obědu, když se objevil pan Saunders, kterému George říkal "Jednočlenný samozvaný výbor". Pozvali jsme ho, aby si vzal s námi, protože on si s sebou přinesl pouze chuť k jídlu.

Postupně si stěžoval na kdecu. Otec se snažil změnit téma hovoru a zeptal se ho, jak mu jde práce s dynamitem. Saunders prohlásil, že to jde hrozně pomalu. "Vy byste měl mít drtič hned po nás, že?" zeptal se otec.

Saunders přikývl a požádal nás, jestli bychom mu nepůjčili nějaký prach, že mu dochází. Otec mu ho slíbil. I když to pro něj znamenalo další cestu z města po celodenní práci. Saunders ovšem pokračoval: "Já jsem nad tím přemýšlel, pane Lermere, a zdá se mi, že s námi pěkně ořou."

"Proč si to myslíte?" zeptal se otec.

"To je zcela jasné!" rozhorlil se Saunders. "Například tady s tím dynamitem. To by přece neměli dělat farmáři, ale nějaké vycvičené mužstvo, které by nám poskytla vláda. Vždyť je to stejně součástí smlouvy. My jsme měli dostat připravenou půdu."

Otec mírně přitakal, že by to bylo jistě hezké, ale kde by vláda vzala tolik školených týmů pro patnáct set nových farem.

"Jen ať je vláda najme!" odpověděl pan Saunders. "Ať je třeba kvůli tomu přivezou ze Země. Podívejte se, pane Lermere, vy jste z kanceláře hlavního inženýra, vy byste o nás ostatních mohl ztratit slůvko."

George vzal vrtačku a chystal se připravit další odpal. Přitom klidně poznamenal: "Mám pocit, že jste na špatné adrese, pane Saundersi. Já pracuji v úplně jiném oddělení."

Měl jsem pocit, že pan Saunders pochopil, že tudy cesta nevede, tak začal o něčem jiném. "Ještě jedna věc mě zaráží. Díval jsem se tady na tu půdu. teda na to, čemu říkají "půda", a musím říct, že je to zase podvod." Kopl do kusu kamene, co mu ležel u nohy. "Tehle materiál se k ničemu nehodí. Na tom nic nevypěstujete."

"Samozřejmě že ne," souhlasil otec. "Nejdřív z toho musíte půdu připravit."

"O tom právě mluvím," pokračoval Saunders. "Musíte mít půdu, dobrou, černou, bohatou půdu. Však nám to tvrdí, jak ji máme metr po metru získávat. Strkat do toho všemožný odpad, pěstovat červy a já nevím co ještě."

"Vy znáte nějakou lepší cestu?"

"To si pište, že jo! Zrovna jsem se k tomu chtěl dostat. My se tady s tím plahočíme a ta banda byrokratů, co jakživo nic nevypěstovala, nám bude předepisovat, jak získat pracně pár centimetrů mizerné půdy, zatímco miliony kubíků té nejbohatší černozemě leží ladem."

Otec na něj ostře pohlédl. "Kde?"

"No kde? Přece v deltě Mississippi. Tam jde černozem do hloubky snad stovek metrů!"

Oba jsme na něj nevěřícně zírali, ale on to myslel smrtelně vážně. "Přesně to potřebujeme, určitou tloušťku pořádné půdy. Když tady rozprostřeme na ta skaliska aspoň půl metru úrodné zemské půdy, tak bude mít smysl tady farmařit, jinak je to jenom, ztráta času."

Otec si dal s odpovědí trochu načas. "Zamyslel jste se někdy nad tím, kolik by to stálo?"

Pan Saunders na tohle nereagoval. "To není náš problém. My se na to musíme dívat z druhé strany. Vláda snad chce, abychom se tady usadili, ne? Tak bychom se měli dát dohromady a požadovat po nich, na co máme nárok. Pak bychom to dostali." Vítězoslavně se ušklíbl.

George se nadechl, že něco řekne, ale pak si to rozmyslel. Rozhrábl nohou prach, pak se narovnal a poškrábal se ve vousech. "Poslyšte, občane," řekl, "nevidíte, že máme práci? Chystám se odpálit tuhle nálož a radím vám, abyste ustoupil do bezpečí."

"Cože?" zajíkl se Saunders. "Jak je silná? Jak mám jít daleko?"

Kdyby se pořádně díval, tak by věděl, jak je nálož silná a jak daleko je potřeba poodejít. "Asi tak míli a půl nebo radši dvě," poradil mu otec. "A radši se už držte stranou."

Saunders na něj pohlédl, něco nerudně zahučel a odkráčel. Zapálili jsme doutnák a odpálili nálož.

Když jsme chystali další nálož, viděl jsem, jak se Georgovi pohybují rty. Po chvíli řekl: "Když budu počítat, že krychlová stopa mazlavého bláta váží nějakých padesát kilogramů, tak by jeden celý náklad Mayfloweru připadl na jednu farmu podle přání pana Saunderse. To by znamenalo, že by sem Mayflower vozil pro nás všechny bahno nějakých tisíc ganymédských nebo pět set pozemských let — ovšem nesměl by vozit už nic jiného."

"Zapomněl jsi na Potaženej náklad'ák," zasmál jsem se.

George se taky zašklebil. "To je pravda. S tím bychom to mohli zkrátit na nějakých dvě stě padesát let a to by se mezitím mohly narodit i nějaké děti!" Zamračil se a dodal: "Bille, jak je možné, že se normálně rostlý, dospělý muž nenaučí základům aritmetiky?" Nedokázal jsem na to odpovědět, což on ani nepředpokládal a tak pokračoval: "Radši budeme pokračovat v naší práci. Obávám se, že budeme muset používat i nadále náš nepřiliš efektivní způsob, i když se to panu Saundersovi nelíbí."

To ráno, kdy se měl u nás objevit drtič, jsem na něj čekal na konci cesty. Konečně přisupěl rychlostí třicet kilometrů v hodině. Zabíral celou cestu. Když dorazil na kraj lávového pole, zastavil. Zamával jsem na strojníka a on mi zamával zpátky. Potom stroj několikrát zabafal, pomalu se vydal vpřed a dal se do lávy.

Láva pro něj nepředstavovala vůbec žádnou překážku. Louskal ji jako buráky. Obrovité, ocelové rydlo rozrušovalo povrch a posílalo kamennou masu dál. Vibrační pila pod přídíl odřezávala kusy stejně snadno jako hospodyňka odřezává krajíce z bochníku. Masivní dopravník posunoval lávu do obrovitých čelistí drtiče.

Řidič měl pak možnost buď pouštět drť mezi zadní pásy nebo ji odhazovat stranou. Ted' jí odhazoval stranou a nechával za sebou hladce seřezaný povrch a tak vznikala dobrá cesta. Sice trochu prašná, ale pár dešťů to srovná.

Stroj vydával ohromný rámus, ale zdálo se, že to strojníkovi nevadí. Naopak jsem měl pocit, jako by se mu to líbilo. Foukal příznivý vánek, který foukal prach stranou, takže ani neměl plně nasazenou ochrannou masku a bylo vidět jeho spokojený úsměv.

Kolem poledního se dostal na naše pozemky a tam zastavil. Něco málo jsme spolu pojedli a on se pak dal do přípravy mojí farmy. Zatím do pěti akrů — zbytek bude muset chvíli počkat. Byl jsem rád, že na mě přišla řada o několik měsíců dřív, než určoval původní plán. Mayflower totiž při druhé cestě přivezla další tři drtiče a velmi málo imigrantů. Vlastně pouze tolik, aby nahradili ty, co se rozhodli vrátit. Byl to jistý kompromis, na kterém se dohodla městská rada a koloniální vláda.

Randál ještě zesílil, když se drtič po lávě pustil do tvrdé skály. Pro mě to byla ovšem rajska hudba a podívaná, která se neomrzí. Každé sousto drtiče byl další kus půdy pro mne. Na večeri dorazil druhý řidič spolu s otcem. Ten se sice musel vrátit do města, ale chvíli se mnou pozoroval, jak se mění divoká scenerie před očima. Já zůstal a fascinovaně přihlížel tomu divadlu. Kolem půlnoci jsem poodešel na místo, které nemělo být zatím upraveno, našel si velký balvan, který mi trochu stínil proti slunci a natáhl se ke krátkému schrupnutí.

Probudil mne náhradní řidič, který se mnou lehce zatřásl se slovy: "Vstávej, chlapče, máš tady farmu."

Vstal jsem, protíral si oči a mžoural kolem. Pět akrů s vrstevnicemi připravenými pro odvodňovací kanálky a malou vyvýšeninou, určenou pro dům, leželo přede mnou. Měl jsem farmu.

Dalším logickým krokem byla stavba domu, ale podle plánu jsem počítal s tím, že příští týden využiju přeživkavce. Tak se tady říkalo zmenšenině drtiče, který dodělal práci svého velkého bratra. Místo antény pro příjem energie měl vlastní baterii, byl takřka blbuvzdorný a mohl ho používat skoro každý. V porovnání s drtičem působil skoro jako dětská hračka. V kolonii jich bylo asi čtyřicet.

Drtič po sobě zanechal volné valouny velké asi jako pěst, z nichž některé byly několik decimetrů

hluboko. Přezvýkavec měl vepředu namontovanou vidlici — lépe řečeno výměnnou soustavu různých velkých vidlic. Největší vidlice byla schopna se zabořit do hloubky přes půl metru a byla schopna vytáhnout tyto velké valouny a přezvýkavec je potom rozdrtil na oblázky velikosti vlašského ořechu.

Když jste probrali pole touto hrubou vidlicí, opakoval se celý proces se střední vidlicí a jinak nastavenou drticí soustavou. Tentokrát bylo možno se dostat do hloubky třiceti centimetrů a výsledkem byl štěrk. Totéž se opakovalo s jemnější středně velkou vidlicí a nakonec s jemnou vidlicí, která zpracovala svrchních patnáct až dvacet centimetrů půdy na kamennou moučku, jemnou jako nejjemnější hlína. Sice to byla ještě stále mrtvá hmota, ale už ji stálo za to kultivovat.

Bylo nutno postupovat centimetr po centimetru. Aby člověk přezvýkavce skutečně využil, bylo potřeba ho držet vchodu celých čtyřadvacet hodin denně, než vám ho zase odeberou. První den jsem pracoval bez přestávky a obědval jsem v sedle stroje. Po večeři mě vystřídal táta a pak z města dorazil Hank, abychom se vystřídali přes noc. Byla to naštěstí pondělní noc, takže byla světlá fáze.

Papá Schultz mě našel druhý den odpoledne, jak klimbám nad řízením, a poslal mne do domu, abych se trochu vyspal. Od té chvíle byl vždycky někdo ze Schultzových nablízku, abych si mohl nějakých čtyři pět hodin odpočinout. Nevím, jak bychom bez Schultzových s tátou přečkali tmavou fázi toho týdne.

Ale pomohli nám, a tak v době, kdy jsem musel přezvýkavce předat dál, měl jsem zpracovány takřka tři a půl akru půdy, které mohly být zkultivovány humusem.

Blížila se zima a já měl největší touhu postavit dům a trávit již zimu v něm. To bych se ovšem musel rozkrájet. Potřeboval jsem totiž svou půdu něčím osít, jinak hrozilo nebezpečí, že mi ji jarní obleva odplaví. Krátký ganymédský rok je celkem dobrá věc, protože zimy na Zemi jsou skutečně až příliš dlouhé. Je ovšem pravda, že se člověk musí pořádně otáčet.

Papá Schultz mi radil, abych tam zasázel travu. Upravená tráva roste i ve sterilní půdě zhruba stejným způsobem jako rostou některé rostliny v hydroponickém roztoku. Kořeny by udržely mou půdu pohromadě, i kdyby zima zahubila samotné rostliny. A navíc byla naděje, že by kořeny mohly rozšířit blahodárné bakterie z rozhozeného humusu.

Říkám sice humus, ale je to vlastně dobrá pozemská černoze plná bakterií, hub a malých červíků. Chybějí tam žízály, které tam musíte sami dodat. Ovšem je jasné, že nestačí prostě vzít kus úrodné půdy na Zemi a poslat ji na Ganymédes. V každém kusu hlíny je sice spousta věcí, které můžete využít pro získávání půdy, ale zrovna tak jsou tam stovky věcí, které tam mít nechcete. Například zárodky tetanu. Nebo viry různých rostlinných chorob a dalších choroboplodných zárodků a spor. Většina z nich je tak malá, že nejsou prostým okem viditelné a některé není možné ani odfiltrovat.

Proto vědci ještě na Zemi vzali čisté kultury od všech bakterií a pečlivě je namnožili. Zrovna tak vypěstovali v laboratorních podmínkách červy, houby a všechno, co potřebovali, a vše ostatní v půdě zahubili. Použili radiaci, vysokou teplotu a provedli testy na sterilitu. Pak vzali namnožené užitečné organismy a vložili je do sterilní půdy. Tak vznikla původní "prst", přivezená ze Země. Na Ganymédu byla rozdělena na šest dílů, ty byly dále pečlivě pěstovány, pak zase rozděleny a tak stále dokola. Dalo by se říct, že ve sto kilogramech ušlechtilé půdy byl asi tak jeden kilogram té původní ze Země.

Stále se velmi dbalo na to, aby se zabránilo "nežádoucí invazi, jak říkali ekologové. Bylo potřeba zamezit importování všeho nežádoucího. Možná jsem se zapomněl zmínit o tom, že během naší cesty byly všechny naše věci včetně oděvů pečlivě sterilizovány a my sami podstoupili pořádnou očistnou lázeň, než jsme se zase mohli obléknout. Byla to jediná pořádná koupel za celé dva měsíce, ale ještě dlouho potom jsem byl cítit nemocní.

Traktor přitáhl valník plný úrodné půdy, do které jsem měl zasít svou budoucí úrodu, a tak jsem se brzo ráno vytratil od Schultzových, abych mu šel v ústřety. Je několik názorů, jak nejlépe využít počáteční plnohodnotnou půdu. Někteří osadníci jí prostě rozhodí po celém pozemku a doufají, že se vše nějak ujme. Jiní jí rozdělí do menších kupiček, které vrství asi tak metr od sebe... to je asi bezpečnější, ale také zdoluhavější. Sice jsem se tomu dost věnoval, ale stejně jsem nebyl plně rozhodnut, který styl mám upřednostnit. Stále jsem o tom přemýšlel, když jsem si všiml, že se ke mně po cestě blíží několik postav.

Byla to řada šesti mužů, kteří před sebou tlačili kolečka. Když se přiblížili, poznal jsem, že to byli všichni mužští od Schultzů. Vydal jsem se jim v ústřety.

Všechna kolečka byla naplněna hnojem a všechna byla určena mně.

Papá Schultz to přede mnou schovával jako velké překvapení. Vůbec jsem nevěděl, co říct. Konečně jsem ze sebe dostal: "Jejda, Papá Schultzi, já nevím, jak vám to budu moct vrátit."

Zamračeně na mne pohlédl a řekl: "Kdo tady mluví o vracení, když jsme ten kompost ještě ani nedali z ruky?" Pak nařídil chlapcům, aby vysypali obsah koleček na fůry úrodné půdy a začal kompost pečlivě vidlemi do ní míchat asi stejně opatrně, jako když Mama Schultz šlehá vaječný bílek.

Vzal si to všechno na povel, a já už nemusel přemýšlet, který způsob je nejlepší. Podle jeho názoru — a můžete se vsadit, že jsem se s ním nepřel — to, co jsme měli k dispozici, stačilo asi tak najeden akr. A jeho metoda spočívala v tom, že úrodnou půdu míchal s mrtvou zemí. Nezvolil ovšem jeden celistvý akr. Rozdělil ho do sedmi pruhů dlouhých několik set metrů a vzdálených od sebe nějakých deset metrů. Každý z nás vzal své kolečko — šest Schultzů a já — a rozváželi jsme směs podél označených čar.

Když jsme cenný náklad rozvezli, označili jsme mohylami, kudy vedly původní čáry a pak od nich zahrabali cenný náklad zhruba dva metry na obě strany. Kolem poledního se objevila Mama Schultz s Gretchen s obědem, tak jsme si udělali zaslouženou pauzu.

Po obědě se musel Yo vrátit do města, ale to už byl se svým dílem skoro hotov. Papá skončil práci na svém a pomohl Hugovi a Petrovi, kteří byli ještě příliš malí, aby stačili na své díly. Já dodělal práci na svém kousku a mohl se pustit do toho, co nechal Yo. Na sklonku dne se objevil táta, který počítal s tím, že přiloží ruku k dílu — protože byla světlá fáze, bylo dobře vidět, tak se dalo dělat, dokud jste vydrželi — ale už tam nebylo co dělat. Táta taky nevěděl, jak jim poděkovat.

Rád bych řekl, že bychom to zvládli i bez Schultzů a měli farmu tak jako tak, ovšem jist si být nemohu. Průkopníci prostě potřebují dobré sousedy.

Další týden jsem vozil umělé nitráty z koloniálního skladu a rozhazoval ho do mezer mezi jednotlivými řádky. Nebyly sice tak dobré jako úrodná půda ze Země, ale taky nebyly zdaleka tak drahé.

Potom jsem zasal trávu. Dělal jsem to ručně — přesně jak je psáno v bibli — a pak vše pečlivě uhrabal. Zase se objevil ten starý bručoun Saunders. Sem tam se ukázal, ale nikdy, když byl v doslechu táta. Myslím, že se cítil osamělý. Jeho rodina zůstávala stále ve městě a on tábořil na kamenné plošince, kterou si k tomu účelu připravil. Mám pocit, že farmu nebudoval — teda určitě ne běžným způsobem. Bylo mi záhadou, co tam vlastně dělá. Nějak mi to nedávalo smysl.

"Nazdar," pozdravil mě a dál se věnoval své práci.

Chvilí mne pozoroval, tvářil se nakysle a pak pravil: "Tebe to stále drží, mládenče, co? Jen aby ses na tom neztrhal..."

Řekl jsem mu, že se zatím žádná krev, pot a slzy nekoná. Pak jsem poznamenal, že on snad taky buduje farmu.

Odfíkl si. "To ani náhodou!"

"Tak co teda děláte?"

"Kupuju si zpáteční lístek."

"Cože?"

"Jediné, co tady můžeš prodat, je připravená půda. Dostanu je na jejich vlastní pravidla. Přenechám ten pozemek nějakému jinému troubovi a pak se já i moje rodina vrátí na naši milovanou matičku Zemi. A ty, jestli nejsi úplný hlupák, bys měl udělat to samé. Tady z toho přece nikdy neuděláš farmu. To je holý nesmysl."

Už mě to unavovalo, ale nechtěl jsem na něj být nějak neslušný. "No, nevím," poznamenal jsem. "Jen se podívejte na pana Schultze. Ten tady má dobrou farmu."

Saunders si zase odfíkl. "To máš na mysli Johnnyho Jadérka, co?"

"Mluvím o panu Johannu Schultzovi."

"Vždyť říkám — Johnny Jadérko. Tak mu říkají ve městě. Je to blázen. Víš, co udělal? Dal mi několik jablečných zrněk a tvářil se, jako kdyby mi dával poklad krále Šalamouna."

"A nedával?" zeptal jsem se a přestal pracovat.

Saunders si odplívl na zem mezi nás. "Vždyť je to šašek."

Zpřímá jsem na něj pohlédl. "Pane Saundersi, stojíte na mém pozemku. Je to moje vlastnictví. Dávám vám dvě minuty na to, abyste odsud vypadl a už na můj pozemek nikdy nevstupoval!"

Stáhl se zpět a řekl: "Hej! Dávej pozor na to, co děláš s tím rýčem!"

"Jděte!"

A on skutečně šel.

S domem byl trochu problém. Na Ganymédu bylo stále znatelné malé chvění. Odborně se tomu říká "isostacie", což není žádná věc, ale znamená to "stejný tlak". Je to vlastně věda o vyrovnávání hor a moří a gravitace celé planety. Mám pocit, že to je způsobeno gravitací planety. Něco jako příliv a odliv, i když to moc neseď, protože na Ganymédu žádný příliv a odliv není. Slunce je příliš daleko a Ganymédes je k Jupiteru natočen stále stejnou stranou. No ano, samozřejmě můžete zjistit slabý příliv a odliv v Laguně Serenidad, když je Evropa v nejbližší pozici ke Ganymédu a dokonce i slaboučký vliv Kalista a Io, ale v žádném případě to není příliv a odliv, jaký známe třeba v Pacifiku.

Myslím, že je to zamrzlé příbojové pnutí. Pan Hooker, hlavní meteorolog, to vysvětluje tak, že Ganymédes byl blízko k Jupiteru, když se ochladil a stratil rotaci, takže je v samotné planetě příbojová výduť — určitý druh fosilní příbojové dutiny. Měsíc ji má také.

Potom jsme přišli my, rozpustili ledový příkrov a dali na Ganymédu vzniknout atmosféře. Tím se změnila všude tlaky a porušila se tlaková rovnováha. Teď se musí isostatická rovnováha znovu nastavit a obnovit. Výsledkem toho je neustále drobné chvění.

Já jsem kluk z Kalifornie a chtěl jsem dům odolný proti zemětřesení. Schultzovi měli takový dům a já to považoval za velmi dobrý nápad, i když tam nebylo nikdy tak silné zemětřesení, aby porazilo člověka, natož aby kvůli němu spadl dům. Na druhou stranu je třeba přiznat, že se tím většina kolonistů netrápila. Asi hlavně proto, že je poměrně těžké postavit z kamene dům skutečně odolný proti zemětřesení.

A co je horší — je to taky pěkně drahé. Základní seznam, který má osadník zaručen ve své imigrační smlouvě, zahrnuje motyku, rýč, lopatu, kolečko, ruční kultivátor a několik dalších předmětů, ale jakmile začnete farmařit, zjistíte, že musíte na trh a pořídit si další nástroje. Já jsem zpracoval akr a půl a už jsem byl v dluzích, a to jsem ještě s domem vůbec nezačal.

Jako obvykle jsme museli udělat kompromis. Jeden pokoj musel být odolný proti zemětřesení, protože to měl být pokoj s vyšším tlakem pro Peggy. Sice se její zdravotní stav stále zlepšoval, ale ještě nebyla schopna se delší dobu pohybovat v atmosféře s nižším tlakem. Jakmile se rodina přestěhuje na farmu, její pokoj bude muset být vzduchotěsný s tlakovým zámkem a dalším zařízením, což vyžaduje peníze.

Než jsem se pustil do domu, snažil jsem se získat další dva akry. Otec se všemožně snažil, ale byl dost rázně odmítnut. To celé rozhodování ještě víc ovlivnilo. Museli jsme začít s málem a doufat, že za čas něco přistavíme. Teď jsme tam měli obývací pokoj třikrát čtyři, kde jsem měl spát já, malou ložnici pro Georga a Molly a potom pokoj pro Peggy. Všechno, s výjimkou Peggyina pokoje, bylo postaveno z opracovaného kamene.

Nic moc, co? A co je na tom? Abe Lincoln toho neměl v začátku víc.

Začal jsem s řezáním kamene hned, jak jsem měl zaseto. Vibrační pila pracuje na stejném principu jako sbíječka, ale místo kulatých děr řeze do kamene rovné čáry široké asi jako vlas Jakmile ji zapnete, musíte být velmi opatrní, abyste tam nestrčili prst nebo něco jiného, na čem vám záleží. Ale ohromně to usnadňuje řezání kamene. Podle smlouvy máte nárok na prvních čtyřicet osm hodin zapůjčení zdarma a dalších osmačtyřicet hodin za zlevněný tarif. Já si vše pečlivě promyslel a připravil, abych to stihl za první dva dny zdarma, protože jsem nechtěl nasekat dluhy hned na začátku. Měl jsem totiž v pácu něco lepšího, i když to přicházelo v úvahu až příští jaro. A to něco bylo umělé osvětlení polí. Papá Schultz ho na svých polích měl a zdvojnásobovalo mu výnosy. Pozemské rostliny prostě nejsou zvyklé na tři a půl dne tmy. Ale když je během tmavé fáze osvětlené, fotosyntéza pokračuje a úroda vás příjemně překvapí. Ale na to jsem si ještě musel počkat.

Dům vlastně postavila hlídka — mám na mysli hlídku, jejímž jsem byl členem — Auslendry. Nejdřív jsem byl hrozně překvapen, ale teď už vím, že to překvapení nebylo na místě, protože nikdo nedokáže postavit dům sám. Sám jsem se už podílel na stavbě šesti domů... Tím se nechci chlubit — někde jsem se to naučit musel.

Ale hlídka se objevila ještě dřív, než jsem jim vůbec stihl dát vědět, že se chystám stavět dům.

Připochodovali pod vedením Sergeje po cestě až k místu, kde měl stát dům a tam je Sergej zastavil.

"Bille, splnil jsi všechny svoje skautské závazky?" Jeho hlas zněl našťavaně.

"Sám víš dobře, že ano," odpověděl jsem.

"Tak zasluhuješ pomoc. A nesnaž se nám v tom zabránit," najednou se rozesmál a já se cítil hrozně zahanbeně. Otočil se k hlídce a zaječel: "Ke stavbě domu připravit! Dejte se do díla!"

Najednou jsem si připadal jako v nějaké televizní komedii, kde všechno probíhá ve zrychleném tempu. Snad nikdy jsem neviděl nikoho takhle pracovat. Řeknu vám jedno: skauta nedělá skautský kroj. Nikdo z nás ho ani neměl. Nemohli jsme si dovolit zvláštní oděv jenom kvůli skautům.

Kromě Auslendra tam byli ještě Vic Schultz a Hank Jones, kteří patřili k oddílu Tvrdá skála, a Doug Okajiwa, který ani nebyl z našeho oddílu, ale stále byl s Baden-Powell. Musím se přiznat, že mě to zahřálo u srdce. V poslední době jsem chlapce moc nevidal. Během světelné fáze jsem se snažil co nejvíc udělat, a během tmavé fáze je devítimilový pochod do města záležitostí, kterou si dvakrát rozmyslíte.

Cítil jsem se dost provinile, když mi došlo, že zatímco já na ně skoro zapomněl, oni na mne nezapomněli. Rozhodl jsem se, že musím chodit na schůzky, ať budu unaven jakkoliv. A taky jsem se rozhodl využít první možné šance k získání těch dvou velitelských pásek, jak to jen bude možné.

To mi taky připomnělo ještě jeden dloužek, který jsem měl... a to Křiklouna Edwarda. Ale prostě si nemůžete vzít den volna, abyste někoho naháněli, když budete farmu. Navíc celkem nehrálo roli, jestli to vyřídím teď nebo o něco později.

Chvíli po skautech se objevil táta s dvěma kolegy z práce a vzali si na starost stavbu a utěsnění Peggyina pokoje. Skutečnost, že se objevili skoro současně, mi vnukla myšlenku, že za tím vším byl táta, což také přiznal. Ovšem s tím, že Sergej už dlouho nabízel pomoc. Pak navíc přišel táta s nápadem, že by bylo na čase pozvat k nám sousedy.

Vzal jsem si ho stranou. "Jak si, u všech rohatých, myslíš, že je všechny nakrmíme?" zeptal jsem se. Měl jsem přítom na zřeteli, že sedlák, jehož dům byl zrovna postaven, musí všechny pohostit.

"Neměj obavy," usmál se. Vůbec mě tím neuklidnil.

"Žádný strachy," opakoval. V tu chvíli jsem naprosto přesně poznal, proč se nemusím obávat. Objevila se totiž Molly. Mama Schultz. Gretchen. Sergejova sestra Maruška a další dvě dívky — kamarádky Peggy. Všechny dohromady přinesly tolik dobrot, že byste to na Zemi jen tak neviděli. Byl z toho prvotřídní piknik a Sergej měl co dělat, aby je po obědě zase dostal do práce.

Teoreticky mohla jídlo připravit Molly u Schultzových, ale já znal Mamu Schultz a taky — čistě mezi námi - jsem věděl, jaká je Molly kuchařka.

Molly mi přinesla vzkaz od Peggy. "Nejdražší Billy! Prosím, přijď večer do města, abys mi mohl všechno vyprávět. Pěkně prosím!" Řekl jsem Molly, že rád přijdu.

V šest večer byla střecha konečně na svém místě, a my měli dům. Sice ještě neměl dveře... ty byly stále ještě někde na tržišti. A nebyl tam zaveden proud, což mohlo ještě nějaký týden trvat. Ale měli jsme dům, který nás mohl ochránit před deštěm. A měli jsme také chlív, i když jsme neměli žádnou krávu.

PROČ JSME PŘIŠLI?

Podle mého plánu jsme se přestěhovali do domu první jarní den.

Gretchen mi přišla pomoci, aby bylo všechno připraveno. Navrhnul jsem, že bychom mohli říct i Marušce, protože jsem měl pocit, že s tím bude plno práce. Gretchen se na mne upřeně podívala, ale pak jenom řekla: "Jak myslíš." Měl jsem pocit, že jí to urazilo, tak jsem Marušce neřekl. Ženský jsou někdy legrační. Ať je to ale jakkoliv, Gretchen je zdatný pracant.

Já jsem přespával v domě i při jeho stavbě ještě před tím, než technici přidělali na střechu anténu a zapojili elektrinu pro osvětlení a topení, ale i to stihli ještě před příchodem zimy a já strávil překrásné měsíce. Připravoval jsem všechno v domě a taky jsem sklídl velkou úrodu ledu na léto. Led — a byly ho tuny — jsem umístil v průrvě kousek od domu, kde jsem chtěl uchovávat jabloně, jakmile nějaké získám. Led tam bude udržovat chlad do doby, než se vzmužu na pořádný chladný sklep.

První měsíce, co se rodina nastěhovala, byly ty nejšťastnější, co si pamatuju. Byli jsme zase spolu a to bylo dobře. Táta stále trávil většinu tmavé fáze ve městě, kde pracoval nyní na částečný úvazek. Pracoval

ze dvou důvodů. Jednak ho ten projekt opravdu zajímal a taky chtěl co nejdřív splatit naše dluhy. Během světelné fáze jsme pracovali takřka bez oddychu bok po boku.

Zdálo se, že se Molly funkce hospodyně zalíbila. Zaučoval jsem ji ve vaření a ona se učila skutečně rychle. Na Ganymédu je vaření umění. Většina potravin se musí vařit pod tlakem a dokonce se tak musí i péct. Voda tam vře při nějakých šedesáti stupních. Vařící vodu můžete setřít prstem — pokud ho tam ovšem nenecháte příliš dlouho. Pak se Molly začala učit u Mamy Schultz, což mi ani v nejmenším nevadilo, protože Mama Schultz byla skutečný umělec. Z Molly mohla vyrůst dobrá kuchařka.

Peg sice musela stále žít v jejím pokoji, ale my doufali, že se brzo její stav zlepši natolik, aby mohla ven. Měla tam tlak čtyři kila, napůl kyslík a napůl dusík. Většinou jsme tam jedli. Mně sice stále nedělal ten hustý vzduch moc dobře, ale za to, že jsme byli pohromadě, mi to stálo. Po nějaké době jsem si na to zvykl natolik, že mi změna tlaku vůbec nevadila.

Peggy mohla taky ven. Přivezli jsme jí z města krytá nosítka se skořepinou — za které jsme pěkně zaplatili — a táta je dokázal naplnit vzduchem ze starého skafandru, vyřazeného po skončení jednoho ze starších projektů. Peggy si vlezla do nosítek, zavřela za sebou skořepinu, táta ji natlakoval a my ji pak vynesli ven. Tam si mohla užívat sluníčka, dívat se na hory a jezero a sledovat tátu a mne, jak pracujeme na poli. Skořepina byla z průhledné umělé hmoty, která nefiltrovala ultrafialové světlo a to jí dělalo dobře.

Byla malá a drobná, takže nám nedalo vůbec žádnou práci ji nosit, byť i v nosítkách. Při světlé fázi strávila hodně času venku.

Farmařit jsme začali s kohoutem a patnácti slípkami a s párem králíků. Docela brzo jsme tak už měli i vlastní maso. Peggy jsme ovšem nechali žít v domnění, že máme maso od Schultzů, aby se zbytečně netrápila představou, že musíme zabít nějaké zvíře. Od Schultzů jsem pro Peg nosil skoro každý den čerstvé mléko, ale někdy uprostřed léta se mi naskytla výhodná koupě dvouleté krávy. Peg ji pojmenovala Mabel a velmi ji mrzelo, že se o ní sama nemůže starat.

Měli jsme stále plno práce, takže jsem neměl čas získat své skautské frčky. Dokonce jsem i dost flákal své předsevzetí, že se budu zúčastňovat skautských schůzek. Prostě jsme toho měli moc. Například jsme vybudovali rybník. Laguna Serenidad sice již byla infikována planktonem a dalšími rostlinami, ale stále tam nebyly žádné ryby. A i když se tam časem nějaké objeví, bude ještě hodně dlouho trvat, než tam bude povoleno jejich chytání. Tak jsme si založili zahradní rybníček čínského stylu i s rybami.

Stále jsme se taky museli točit kolem polí. Moje první zatravnění se uchytilo a začalo se klubat, takže jsme usoudili, že bude čas vysadit žížaly a červy. Táta chtěl poslat vzorek půdy do města na analýzu, ale Papá Schultz ho zarazil. Nabral do hrsti naší půdy, rozdrtil jí v ruce, pozorně se na ní zahleděl, čuchnul k ní a pak jí i ochutnal. Pak pokynul, abych začal s těmi žížalami. Poslechl jsem ho a udělal jsem dobře. Čas od času jsem kontroloval, jak se jim daří a zdálo se, že dobře.

Jakmile začala tráva růst, bylo okamžitě rozpoznatelné, kde jsou obdélníky, do nichž jsme zamíchali původní humus. Bylo sice vidět, že se pruhy rozšiřují, ale velmi, velmi pomalu. Měl jsem před sebou ještě hodně práce, než se obdélníky spojí a začnou prorůstat. Teprve potom jsme mohli začít uvažovat o zapůjčení přezvýkavce, abychom připravili další akr a půl a mohli na něj použít náš vlastní humus k oživení dalšího kusu půdy. Teprve potom bylo možno pomýšlet na nějaké další akry půdy. Ale to se teď zdálo být v nedohlednu.

Zasadili jsme mrkev, salát, zelí, kapustu i růžičkovou kapustu, brambory a brokolici. Mezi řádky zeleniny jsme zasadili i kukuřici. Rád bych osel i nějaký akr obilím, ale to nemělo cenu, když jsme měli tak málo půdy. Nedaleko domu jsme vyhradili malé políčko, kde jsme začali pěstovat rajčata a nějaké luštěniny. Byly to rostliny, které potřebovaly opylení a toho se musela ujmout Molly se štětečkem. Byla to hrozná piplačka. Doufali jsme, že se jednou té role ujmou skutečné včely, ale to bylo zatím ve hvězdách (cha, cha). Entomologové a biologové by jistě dali kdovíco, kdyby se jim už podařilo vyšlechtit druh, který by mohli vypustit ven. Na Ganymedu byla třetinová gravitace proti té pozemské, atmosférický tlak byl pětinnový a to činilo létání pro včely velmi obtížné.

Nebo jsou včely prostě trochu konzervativní.

Myslím, že jsem byl opravdu nesmírně šťastný. Nebo jsem byl tak unavený a zaměstnaný, že jsem neměl čas myslet na to, že bych mohl být nešťastný. Tak to šlo stále dokola až do zimy.

Tu první zimu jsem měl pocit že to bude příjemný, odpočinkový čas. Kromě nějakého sběru ledu, starostí o Mabel, králíky a drůbež nebylo moc co dělat. Byl jsem po celé sezóně tak zničený, že jsem to opravdu uvítal. Myslím, že Molly byla zrovna tak zničená, i když si nijak nestěžovala. Nebyla zvyklá na život na farmě jako Mama Schultz.

Například jí uvnitř chyběl vodovod. Já se sice snažil jí nosit vodu, aby jí měla včas. Někdy jsem musel prosekát led nebo rozpustit sníh, ale nestačilo to plně pokrýt její potřebu. Navíc se přitom dost nanosilo do domu. Ale jak říkám, nikdy si nahlas nestěžovala.

Táta si taky ani slůvkem nepostěžoval, ale kolem úst se mu dělaly hluboké vrásky, které se tam pevně usadily. Myslím, že to bylo hlavně kvůli Peggy.

Když jsme jí přestěhovali na farmu, bylo vidět, že je na sebe hrdá. Postupně jsme snižovali tlak v místnosti a ona nás ujišťovala, že je všechno v pořádku a přemlouvala nás, abychom ji vzali ven bez krytých nosítek. Jednou jsme to po poradě s doktorem Archibaldem zkusili a dokonce se to obešlo bez krvácení z nosu, ale přeci jenom bylo nutné ji po deseti minutách vrátit zpátky do domu.

Po pravdě řečeno se její stav nelepšil. Nebylo to jen tím tlakem. Bylo v tom ještě něco jiného. Peggy sem nepatřila a nemohla se zde vyvíjet. Už jste někdy slyšeli o rostlině, která na novém místě neroste? Tohle bylo něco podobného.

Peggy prostě patřila na Zem.

Myslím, že jsme netrpěli žádným výrazným nedostatkem, ale je přece jenom rozdíl mezi bohatým farmářem — jako byl Papá Schultz — který má v chlévě plno krav, ve sklepě mu visí šunka a má k dispozici naprosto všechny moderní vymoženosti včetně tekoucí vody a mezi chudým — jako jsme byli my — který se modlí za každý čtvereční metr půdy a je po uši v dluhích. Mám pocit, že to první zimu na nás trochu doléhalo.

Jednou jsme ve čtvrtek po obědě seděli všichni v Peggyině pokoji. Zrovna začínala tmavá fáze a táta se chystal vyrazit do města. Vždycky jsme se s ním neradi loučili. Molly pletla a Peg s tátou hráli piškvorky. Já vzal tahací harmoniku a vyloudil prvních pár tónů. Myslím, že jsme byli v tu chvíli všichni v takové rozjímavé náladě. Ani nevím, jak mě to napadlo, ale po chvíli jsem zjistil, že hraju Zelené pahorky pozemské, což už jsem pěkně dlouho nehrál.

Zrovna jsem se pěkně fortissimo dostal k pasáži "Zase na cestě, synové Země, daleko ve svých řvoucích tryskách", když mě napadlo, že tryskáče už jsou pěkně dlouho úplně tiché stroje. Přemýšlel jsem o tom a dostal se k poslední sloce, kde se hraje pěkně piánko: "Všichni se modlíme, aby nastal okamžik, kdy bezpečně přistaneme na planetě: co zrodila nás."

Rozhlédl jsem se kolem a viděl, jak se Molly koulejí po tvářích slzy jako hrachy.

Nejraději bych se nakopal. Odložil jsem harmoniku stranou, aniž bych vlastně pořádně dohrál, a ona se mi za to odvděčila pořádným zapištěním. Vstal jsem a chystal se vyjít ven. Táta se zeptal: "Co se děje, Bille?"

Zahuhlal jsem něco v tom smyslu, že se ještě musím podívat na Mabel.

Vyšel jsem z pokoje, navlékl se do teplého a vyšel opravdu ven, i když jsem tam nic nepotřeboval. Venku nasněžilo a už byla pořádná tma, i když slunce zapadlo teprve před pár hodinami. Sice přestalo sněžit, ale na obloze ještě byly mraky, takže Jupiter nebyl vidět.

Mraky na západě se trochu roztrhaly a já zahlédl sluneční paprsky. Oči si po chvíli zvykly na temnotu a já začal vnímat scénérii kolem sebe. Viděl jsem zasněžené hory s vrcholky mizícími v mracích, jezero — vlastně jen zasněženou ledovou plochu a balvany, které ohraničovaly náš pozemek a vrhaly dlouhé stíny. Ta scénérie přesně odpovídala rozpoložení mé duše. Bylo to místo, kam byl člověk poslán, aby tam prožil dlouhý, hříšný život.

Snažil jsem se dopátrat, proč musím být zrovna na takovém místě.

Mraky na západě se trochu posunuly a já zahlédl osamělou, zelenou, zářící hvězdu. Skláněla se k horizontu přesně v místě, kde zapadlo slunce.

Byla to Země.

Nemám tušení, jak dlouho jsem tam stál. Někdo mi položil ruku na rameno a já vyskočil metr do výšky. Byl to táta, připravený na devítimílový pochod sněhem a temnotou.

"Co se děje, synu?" zeptal se.

Chtěl jsem něco říct, ale místo toho jsem se jenom zakuckal. Konečně se mi podařilo vykottat: "Proč jsme sem vlastně přišli, táto?"

"Hmmmm... chtěl jsi sem, ne? Pamatuješ?"

"Já vím," připustil jsem.

"Hlavní důvod je ale jasný. Přišli jsme sem proto, abychom uchránili tvoje vnoučata od hladovění. Země je přelidněná, synu."

Pohlédl jsem znovu na Zemi. Konečně jsem řekl: "Udělal jsem takový malý objev. Život je něco víc než jenom tři jídla denně. Samozřejmě, že tady dokážeme vypěstovat úrodu... nakonec by člověk dokázal vypěstovat vlasy i na kulečnickové kouli. Nevím ale, jestli tady poskytneme vnoučatům něco jiného... pro ně to nebude žádný med. Myslím, že jsem schopen rozpoznat, když udělám chybu."

"Mýlíš se, Bille. Tvým dětem se tady bude líbit. Stejně jako se Eskymákům líbí tam, kde žijí."

"To pochybuju."

"Nezapomeň, že předkové Eskymáků nebyli žádní Eskymáci. Byli to přistěhovalci jako my. Když pošleš děti zpátky na Zem, třeba do školy, bude se jim stýskat po Ganymédovi. Budou Zem nenávidět. Budou tam hrozně těžcí, nebude se jim pozdávat tamní atmosféra, budou trpět pozemským klimatem. Nebudou jako ostatní lidé."

"Hmmmm... podívej, Georgi... ale popravdě. Tobě se tady líbí? Jsi rád, že jsme tady?"

Táta dlouho mlčel a dával si s odpovědí načas. Pak konečně řekl: "Mám strach o Peggy, Bille."

"Jo... to vím. Ale co se týče tebe... a mámy?"

"O Molly strach nemám. Ženské mají svoje dny, na to si zvykneš." Pak potřásl hlavou a dodal: "Už jdu pozdě. Jdi zpátky a řekni Molly, ať ti udělá hrnek čaje. Pak se taky mrkni na králíky. Mám pocit, že už zase čeká mladé, tak abychom o ně nepřišli." Pak mě poplácal po rameni a vyrazil na cestu. Díval jsem se za ním, dokud mi nezmizel z dohledu, a pak jsem zamířil do domu.

ZÁKRYT PLANET

Najednou přišlo jaro a všechno bylo v pořádku.

Dokonce ani zima se nezdála tak špatná, když už bylo po ní. Zimu jsme potřebovali. Promrzání bylo potřebné pro půdu a to už nehovořím o tom, že některé rostliny by bez chladného období vůbec nerodily plody. Koneckonců každý nějak přežije čtyři týdny ošklivého počasí.

Táta na jaře opustil práci ve městě, aby se mohl se mnou naplno věnovat polním pracím. Pronajal jsem si elektrický vozík a snažil se rozšířit záhony s úrodnou půdou. Pak nás taky čekala ohromná práce připravit jámy pro sazenice jabloní. Zasadil jsem semínka hned, jak mi je Papá Schultz dal. Pěstoval jsem je vevnitř. Nejdřív u Schultzů, a potom jsem je přenesl k nám na farmu. Šest z nich už bylo skoro půlmetr vysokých.

Chtěl jsem je dát ven. Možná je budu muset dát zase příští zimu dovnitř, ale za pokus to stálo. Táta mým pokusům s jabloněmi fandil. Ani ne tak kvůli ovoci, jako spíš kvůli dřevu. Dřevo se někomu může zdát jako staromódní materiál, ale zkuste se bez něj obejít.

Mám pocit, že George měl někde ve skrytu duše sen o horách pokrytých na úbočích vysokými borovicemi a jedlemi... snad jednou, za dlouho.

A tak jsme vykopali dlouhou a hlubokou jámu, kterou jsme naplnili prvotřídní zemí a většinou našeho zimního kompostu. Bylo tam místa na dvacet stromků a my tam dali našich šest sirotečků. Přišel i Papá Schultz a požehnal jim.

Pak zašel do domu, aby pozdravil Peggy. Skoro zaplnil její malý pokoj. Táta říkával, že když Papá Schultz vejde k Peggy do pokoje, vždycky tam okamžitě poklesne tlak.

Později jsem zjistil, že táta mluví s Papá Schultzem v obývacím pokoji. Táta mě zavolał, abych se k nim přidal. "Bille," zeptal se mne. Jak by se ti líbilo, kdyby tady bylo okno?" Ukázal na volnou zeď.

Já překvapeně zíral. "Cože? A jak by sme tady dokázali udržet teplo?"

"Já mluvím o opravdovém okně. Se sklem."

"Ach!" To jsem úplně vyvalil oči a až po chvíli jsem o tom začal skutečně uvažovat. Nikdy v životě jsem nebydlel v bytě, který by měl okna. Vždycky jsme bydleli v bytových jednotkách bez oken. Samozřejmě jsem na Zemi viděl okna. ale ta byla vždycky na starých venkovských staveních. Na Ganymédu žádná okna nebyla a mě vůbec nenapadlo, že by tu nějaká mohla být.

"Papá Schultz má v plánu si doma jedno udělat a mě napadlo, že by to nemuselo být špatné, sedět vevnitř a dívat se ve světelné fázi večer oknem na jezero a hory."

"Aby byl dům skutečným domovem, potřebuješ krb a okno," prohlásil Papá Schultz. "Teď, když umíme vyrobit sklo, můžeme si snad dopřát i nějaký ten výhled."

Táta přikývl. "Po tři sta let mělo lidstvo pěkná skleněná okna. Pak se zavřelo do klimatizovaných děr a místo z okna koukalo na přiblblé televizní bedýnky. To už by člověk mohl být klidně na Měsíci."

Byl to podivný nápad, ale mě připadal čím dál lepší. Věděl jsem, že ve městě vyrábějí sklo. George mi říkal, že výroba skla je jedním z nejstarších řemesel — pokud ne vůbec nejstarším — a také jedním z nejjednodušších. Já ovšem o skle vždycky uvažoval jako o surovině vhodné na lásky nebo nádoby a ne na okenní tabulky. Na tržišti už prodávali skleněné džbány za desetinu ceny dovezeného zboží.

Dívat se z okna — to byl dobrý nápad. Jedno okno bychom mohli dát na jih a dívat se na jezero, a druhé na sever a vidět tak na hory. Možná by šlo dát jedno i do střechy a já bych pak z postele viděl starý Jupiter.

Nech toho, Williame, okřikl jsem se. Příště bys chtěl postavit celý dům ze skla. Když Papá Schultz odešel, řekl jsem tátovi: "Podívej, to s tím oknem je opravdu dobrý nápad. Zvlášť by se to hodilo v Peggyině pokoji, ale otázka je, jestli si to můžeme dovolit."

"Já myslím, že ano," odpověděl.

"Chci vědět, jestli si to můžeme dovolit, aniž bys musel zase chodit pracovat do města? Ty jsi schopen se upracovat k smrti. A já myslím, že to nemáme zapotřebí. Farma by nás měla uživit."

Přikývl. "Zrovna jsem o tom chtěl s tebou promluvit. Rozhodl jsem se, že skončím s prací ve městě, Bille. S výjimkou těch lekcí, co vedu v sobotu."

"Ty si musíš nechat?"

"Jde spíš o to, že mě začalo bavit učit někoho technické obory. A co se týče toho skla, tak se neboj. Dostaneme ho zadarmo. Je to část mojí odměny za to, co jsem pro ně udělal. Jako to kuře, co našlo zrnko. Teď bychom se ale měli dát do práce, ve tři by mělo začít pršet."

Zhruba za tři týdny se na obloze objevily všechny měsíce. To se skoro nikdy nepříhoda, aby byly Ganymédes, Kalisto, Io i Evropa pěkně seřazené do řady na jedné straně Jupitera. Sice se dostávaly zhruba do lajny jednou za sedm set dva dny, ale tohle rozhodně nebyl běžný úkaz. Jejich periody se liší od dvou dní, co má Io, až po dva týdny u Kalista. Navíc jejich orbity mají různé středy a navíc ještě neleží ve stejné ploše.

Z toho jasně vidíte, že opravdová řada je něco extrovního, co se sotva může přihodit.

Navíc bylo v řadě s nimi i Slunce a Jupiter byl v plné fázi. Pan Hooker, hlavní meteorolog, oznámil, že podle výpočtů se takhle přesná řada objeví až za nějakých dvě stě tisíc let. Asi si dovedete představit, jak jsme se na to divadlo těšili. Vědci z Projektu Jupiter se na to chystali se vši parádou a měli připravena různá měření.

To, že bude Jupiter v plné fázi, neznamenal jenom, že šesté nebeské těleso — Slunce — bude v lajně s ostatními, ale znamenalo to taky, že to dobře uvidíme. Stíny Kalista a Ganyméda budou ve středu Jupitera přesně ve chvíli, kdy se tam dostanou Io a Evropa.

Plná fáze je v sobotu v šest ráno. Všichni jsme byli na nohou v půl páté a od pěti jsme už hlídkovali venku. S Georgem jsme vynesli ven i Peggy v jejích krytých nosítkách. Všechno jsme pěkně stihli.

Byla krásná, jasná letní noc a starý Jupiter nám zářil nad hlavami jako hořící balón. Io zrovna něžně políbil jeho východní okraj. Říkává se tomu "první kontakt". Evropa už byla na vnitřní straně východního okraje, takže jsem musel pořádně zaostřit abych ji viděl. Když měsíc není v plné fázi, lze ho poměrně snadno sledovat, ale při plné fázi mají tendenci splývat s okolím. Naštěstí jsou Io i Evropa o trochu jasnější.

Už uvnitř — ale stále ještě ve východní části Jupitera — byly stíny Ganyméda a Kalista. Těžko bych je od sebe rozeznal, kdybych nevěděl, že ten víc na východ musel být Ganymédes. Byly to prostě dvě malé

černé tečky. Tři tisíce mil jsou nic proti osmdesáti devíti tisícům mil, co má na šířku Jupiter.

Io se zdál být trochu větší než oba stíny a Evropa vypadala asi z poloviny tak velká, jako vypadá Měsíc ze Země.

Cítili jsme slabé otřesy, ale nebylo to nic, co by nás znervózňovalo. Na to už jsme byli zvyklí. Mezitím Io "políbil" Evropu. Od té chvíle až do konce představení se Io pohyboval těsně vedle nebo za Evropou.

Sledovali jsme pohyb po tváři Jupitera. Měsíce se pohybovaly docela rychle, naopak stíny docela pomalu. Když jsme byli venku asi půl hodiny, oba stíny se dotkly a začaly se spojovat. Io se zasunul z poloviny pod Evropu a vypadal jako její nádor. Byly napůl vycentrované a stíny se blížily.

Přesně v šest hodin ho Evropa zcela zakrývala a dotkla se stínu, který také splynul v jeden. Za čtyři nebo pět minut se stín vyšplhal na vršek Evropy a byly v jedné přímce — a já věděl, že jsem svědkem nejsenzačnějšího divadla v mém životě, jaké se mi už nikdy nenaskytne. Slunce, Jupiter a čtyři jeho největší měsíce byly srovnány v jedné přímce.

Zhluboka jsem vydechl. Ani nevím, jak dlouho jsem zadržoval dech.

"Ježkovy voči!" To bylo jediné, na co jsem se zmohl.

"Obecně vzato s tebou souhlasím, Bille," prohlásil otec. "Molly, neměli bychom odnést Peggy dovnitř? Mám strach, aby jí nebyla zima."

"Ano," souhlasila Molly. "Mně teda zima je docela určitě."

"Já se zajdu podívat k jezeru," prohlásil jsem. Samozřejmě jsem očekával, že bude nejvyšší možný příliv. Protože bylo jezero příliš malé, aby byl příliv příliš patrný, udělal jsem si den předtím čáru ve výši hladiny a doufal, že budu schopen zaznamenat rozdíl.

"Dej pozor, aby ses ve tmě neztratil," volal za mnou táta. Neodpověděl jsem. Takové naivní rady nezasluhovaly odpověď.

Minul jsem cestu a byl asi čtvrt míle za ní, když to udeřilo.

Rozplácl jsem se na zem jak dlouhý tak široký. Byly to nejsilnější otřesy, jaké jsem kdy zažil. Zažil jsem silné otřesy v Kalifornii, ale ty se tomu ani zdaleka nevyrovnaly. Ležel jsem nějakou dobu tváří k zemi a zatínal nehty do skály, abych se udržel.

Vlnění jako na moři pokračovalo stále dokola. Navíc je doprovázelo podivné hluboké hřmění, mnohem hlubší než hrom a daleko hrůzostrašnější.

Do boku mne udeřil valící se kámen. Vyškrábal jsem se na nohy a snažil se udržet ve vzpřímené poloze. Povrch se stále chvěl a hřmění pokračovalo. Zamířil jsem k domu. Běžel jsem — no spíše to připomínalo tanec na ledové kře. Dvakrát jsem spadl a zase se vztyčil.

V přední části domu zela díra. Střecha spadla a trčela v podivném úhlu k obloze. "Georgi!" ječel jsem. "Molly! Kde jste?"

George mne zaslechl a vztyčil se. Byl na druhé straně domu a já ho zahlédl přes pobořenou střechu. Nic neřikal. Běžel jsem k němu. "Jste v pořádku?" křičel jsem.

"Pomoz mi dostat Molly ven..." chrčel.

Později jsem se dozvěděl, že šel s Molly a Peggy dovnitř, pomohl Peggy ven z nosítek, zavedl ji do jejího pokoje a potom vyšel zase ven, zatímco Molly chystala snídani. Otřesy ho zastihly, když se vracel z chléva. Neměli jsme ale čas na dlouhé řeči. Holýma rukama jsme rvali kamenné desky, které předtím na sebe skládali čtyři skauti. George přitom stále křičel: "Molly! Molly! Kde jsi?"

Ležela na zemi vedle kamenné pracovní desky, která zadržela střechu. Nadzdvihli jsme ji a táta ji vytáhl ven. "Molly! Molly! Miláčku!" snažil se George překřičet hřmění.

Otevřela oči. "Georgi!"

"Jsi v pořádku?"

"Co se stalo?"

"Zemětřesení. Jsi v pořádku? Nejsi zraněná?"

Posadila se a tvář se jí stáhla bolestí. "Já myslím... Georgi! Kde je Peggy? Najděte Peggy!"

Peggyin pokoj stále držel díky pečlivé stavbě pohromadě, i když se zbytek domu zřítíl. George navrhl, abychom nejdříve dostali Molly ven a potom odstranili kamenné desky, které nám bránily v přístupu do Peggyina pokoje. Vnější dveře vypadly z rámu a otevřely se. Uvnitř byla tma, ale když jsem se tlakem snažil otevřít vnitřní dveře, nepodařilo se mi to. "Nemůžu to otevřít," řekl jsem tátovi. "Potřebuju světlo."

"Asi to stále drží tlakem vzduchu. Zkus zavolat Peggy ven. Dáme ji do nosítek a natlakujeme je."

"Potřebuju světlo," opakoval jsem.

"Já nemám světlo."

"Neměl jsi ho s sebou?" Já ho s sebou měl. Vždycky jsme s sebou nosili louče, když jsme šli v tmavé fázi ven. Ale já ji upustil, když mě srazily otřesy na zem. Vůbec jsem netušil kde mohla být.

Táta se na chvíli zamyslel a potom přešel přes hromadu desek. Za okamžik byl zpět. "Našel jsem ji kousek odsud. Musela mi vypadnout někde u chléva." Posvítíl na vnitřní dveře a snažili jsme se posoudit situaci.

"Vypadá to špatně," shrnul tiše táta. "Je tam asi dekomprese."

Nahoře byla mezi veřejemi a dveřmi díra, kam by šlo strčit prsty. Rozhodně nedržely tlakem. Byly vzpříčené.

"Peggy!" zavolal táta. "Peggy, miláčku... slyšíš mě?"

Žádná odpověď "Podrž to světlo, Bille... a ustup si stranou." Ustoupil kousek dozadu a potom vrazil silou ramene do dveří. Sice se pohnuly, ale neotevřely se. Vrazil do nich ještě jednou. Tentokrát povolily a on spadl na kolena. Posvítíl jsem dovnitř a on se zatím hrabal na nohy.

Peggy ležela napůl na posteli, napůl na zemi. Vypadalo to, jako by se snažila dostat nahoru. Hlava jí visela dolů a z úst jí kapala krev.

Molly vešla do pokoje hned za námi a pomohla tátovi dát Peggy do nosítek. Peggy žila. Sípala a kuckala, když ji dávali do nosítek a hodně krvácela. Pak už jenom plakala. Postupně pláč slábnul. Možná usínala anebo zase ztratila vědomí.

Molly plakala, ale nijak nahlas nehořekovala. Táta se narovnal, otřel si tvář a prohlásil: "Popadni nosítka, Bille. Musíme ji dostat do města."

Přikývl jsem a popadnul jeden konec nosítek. Molly nesla světlo, a tak jsme se pomalu dostali ze suti kamení, která byla naším domovem, na volné prostranství. Postavili jsme nosítka na zem a já se rozhlédl kolem.

Pohlédl jsem k Jupiteru. Na jeho tváři byly stále vidět stíny a ani Io, ani Evropa nedosáhly ještě západního okraje. To znamenalo, že to celé divadlo trvalo méně než hodinu. Ale něco jiného upoutalo ještě víc mou pozornost. Obloha vypadala nějak divně... řekl bych legračně.

Hvězdy vypadaly příliš velké a bylo jich moc. "Georgi, co se to stalo s hvězdama?"

"Teď na to není čas," začal. Pak se zarazil, rozhlédl se a velice pomalu ze sebe vyrazil: "Panebože!"

"Co je?" zeptala se Molly. "Co se stalo?"

"Všichni okamžitě zpátky do domu! Musíme na sebe navléct co nejvíc oblečení. A vezměte taky deky!"

"Proč? Co se stalo?"

"Tepelné čerpadlo! Rozbilo se tepelné čerpadlo... to zemětřesení asi zničilo elektránu!"

Tak jsme se zase hrabali v rozvalinách, dokud jsme nenašli, co jsme potřebovali. Netrvalo to moc dlouho. Přece jen jsme věděli, kde by ty věci měly být. Jenom jsme museli odstranit ty šutry. Ty deky byly na nosítka. Táta je obalil, takže vypadala jako zámotek bource morušového, a pevně je utáhl. "Tak jo, Bille," řekl. "A teď rychle na cestu."

V tu chvíli jsem zaslechl bučení Mabel. Otec to zaslechl také. Zastavil jsem a pohlédl na tátu. On se zarazil také a na jeho tváři byla vidět nerozhodnost, co dělat. "Sakra!" řekl a bylo to snad prvně, co jsem ho slyšel klít. "Přece jí tu nemůžeme nechat zmrznout. Je součástí naší rodiny. Pojd', Bille."

Opět jsme položili nosítka na zem a zamířili k chlévu. Sice to nebyla nijak velká stavba, ale my v jejích troskách nemohli Mabel chvíli najít. Nadzdvihli jsme střechu a pomohli jí vstát. Nezdálo se, že by byla zraněná, ale muselo jí to praštit pořádně. Nechápatě nás pozorovala. Dostali jsme ji z trosek tak, že ji táta táhnul a já ze zadu postrkoval. Táta podal provaz Molly. "A co s kuřatama?" zeptal jsem se. "A s králíkama?" Několik jich bylo určitě zabito a ostatní se potulovali po okolí. Něco se mi otřelo o nohu. Byl to jeden z králíků.

"Nemáme čas!" odfrkl táta. "Jediné, co bychom pro ně mohli udělat, že bychom jim zakroutili krkem, aby se netrápili. Jdeme!"

Vyrazili jsme na cestu. Molly šla vpředu. Vedla Mabel a nesla světlo. Světlo jsme skutečně potřebovali. Noc, před několika minutami ještě světlá a jasná, byla najednou temná. Nebylo vidět ani

Jupiter a člověk vlastně ani neviděl na prsty ruky.

Cesta byla vlhká. Nebylo to deštěm, ale rosou. Stále se prudce ochlazovalo.

Potom začalo pršet. Déšť byl vytrvalý a pořádně studený. Náhle přešel déšť v mokrý sníh. Molly se najednou zarazila. "Georgi, myslíš, že už jsme na odbočce k Schultzovým?"

"To není moc dobrý nápad, Molly. To dítě musí do nemocnice."

"To jsem nemyslela. Napadlo mne, jestli bychom je neměli varovat."

"Neboj. Ti budou v pořádku. Jejich dům je pevný."

"Ale co ta zima?"

"Aha." Už pochopil, co má na mysli a pochopil jsem to i já. Když bylo tepelné čerpadlo v horoucích peklech a elektrárna zrovna tak, tak se každý dům v kolonii proměnil v ledničku. K čemu je přijímač energie na střeše, když není co přijímat? A bylo stále chladněji a chladněji a chladněji.

A potom se ještě ochladilo. A pak ještě víc...

"Pokračujeme." rozhodl otec. "Uvidíme, až dojdeme k rozcestí."

Ale neviděli jsme nic, protože jsme nenašli odbočku. Sníh se nám lepil na tváře a my jí nějak museli přejít. Ted' to byl suchý sníh. Drobné jehličky, které bodají do tváře.

Aniž bych cokoliv řekl, začal jsem počítat kroky, jen jsme minuly lávovou stěnu, která označovala, kde začíná nová cesta k novým farmám. Když jsme mohli být podle mých počtů nějakých pět mil od té hranice. Molly se zastavila. "Co se děje?" zaječel otec.

"Drahý, nemohu najít cestu," odpověděla. "Mám pocit, že jsme se ztratili."

Odhmul jsem nohou sníh. Pod nohama jsme měli zpracovanou půdu. Ale měkkou. Otec vzal louč a pohlédl na hodinky. "Museli jsme ujít nějakých šest mil," oznámil.

"Pět," opravil jsem ho. "Nebo pět a půl, co jsme vyrazili. Počítal jsem to."

Táta přemýšlel. "Museli jsme se dostat do míst, kde cesta protíná pole," řekl. "Musíme být nějaké půl míle od průsmyku Kneiperovým hřebenem. Potom už se nemůžeme ztratit. Bille, vem si světlo a jdi sto kroků doprava. Jestli na ni nenarazíš, tak se vrať a zkus to vlevo. Jestli ani to nevyjde, tak půjdeme dál tímhle směrem. Hlavně se, proboha, snaž držet svých stop. Jinak se v té vánici ztratíš."

Vzal jsem světlo a vyrazil. Napravo jsem štěstí neměl, i když jsem si padesát kroků ještě přidal. Vrátil jsem se ke skupince, podal jim zprávu a vyrazil na druhou stranu. Táta jenom něco zahučel. Skláněl se nad nosítky a něco tam kutil.

Po třiadvacátém kroku nalevo jsem našel cestu. Stalo se to tak, že jsem uklouzl, natáhl se a málem ztratil světlo. Zvedl jsem se a vrátil se k tátovi.

"To je dobře," pochválil mne táta. "Dej si tohle kolem krku."

"Tohle" byl improvizovaný pomocný popruh, který měl pomoci nést nosítka. Když jsem si ho dal kolem krku, rozložila se jejích váha a rukama stačilo udržovat rovnováhu. Ne že by nosítka byla tak těžká, ale v tom chladu promrzaly ruce.

"Je to akorát," řekl jsem. "Georgi, měl bys přenechat svou stranu mámě."

"To je nesmysl!"

"Žádný nesmysl. Molly to zvládne. Že, Molly? A ty znáš cestu mnohem lépe než my. Kolikrát už jsi po ní šel potmě?"

"Bill má pravdu, miláčku," přidala se Molly. "Tady máš... vezmi si Mabel."

Táta ustoupil, vzal si světlo a provaz. Mabel si postavila hlavu a nechtěla jít dál. Myslím, že si chtěla sednout. Táta ji nakopl do zadku a něco křičel, zcela jistě tím ranil její city, protože nebyla na takové jednání zvyklá — a zvláště ne od táty. Ale ted' nebyl čas na nějaké mazlení.

Pokračovali jsme dál. Nevím, jak se táta dokázal držet cesty, ale dokázal to. Kráčeli jsme další hodinu. Myslím, že jsme museli být kus za Kneiperovým hřebenem, když se Molly podlomila kolena a ona se sesunula k zemi.

Zastavil jsem a taky si sedl. Potřeboval jsem si odpočinout. Chtěl jsem tam prostě zůstat a nechat přírodu, ať dělá, co umí.

Táta se zastavil, pak se otočil a objal Molly. Pak jí řekl, aby vedla Mabel, že on ponese nosítka. Namítala, že zase bude moct, ale táta si toho nevšiml a prohlásil, že ted' už nemůže zabloudit. Pak poodhrnul jednu z dek a posvítil do nosítek.

"Jak je jí?" zeptala se Molly.

"Stále dýchá," odpověděl táta. "Jak jsem tam posvítíl, tak otevřela oči. Jdeme." Popadl popruh a dal Molly provaz a světlo.

Molly nemohla vidět to, co jsem viděl já. Umělohmotná bublina byla zevnitř zamrzlá. Táta nemohl vidět Peggy, jak dýchá. Nemohl vidět vůbec nic.

Přemýšlel jsem o tom, jak by se dala klasifikovat takováto lež. Táta zcela jistě nebyl žádný lhář, o tom jsem byl přesvědčen. Takováhle lež byla v danou chvíli určitě lepší než pravda. Bylo to všechno složité.

Za chvíli jsem už na to nemyslel. Měl jsem dost co dělat, abych dával nohu před nohu a počítal kroky. Už jsem vůbec necítil chodidla.

Táta zastavil a já narazil do nosítek. "Poslouchej!" řekl.

Zaposlouchal jsem se a slyšel vzdálené hřmění.

"Další otřesy?"

"Ne. Bud' zticha." Poslouchal a pak dodal: "Je to něco na cestě. Rychle z cesty! Všichni rychle z cesty! Uhněte doprava!"

Hřmění sílilo a nejdnou jsem skrz sněžení zahlédl světla, která se k nám blížila po cestě, odkud jsme přišli. Otec je zahlédl také, stoupnul si doprostřed cesty a začal mávat pochodní.

Randál zastavil takřka přesně před ním. Byl to drtič kamene a na něm se všude tísnilo spousta lidí. Byli dokonce i na radlici. Řidič na nás zaječel: "Vylezte si nahoru! Pohyb!"

Potom zahlédl Mabel a dodal: "Zvířata neberem."

"Máme tady nosítka s naší dcerkou!" zařval táta. "Potřebujeme pomoc."

Řidič řekl několika lidem, aby slezli a pomohli nám. V nastalém zmatku mi otec zmizel z dohledu. V jednu chvíli držela Molly provaz s Mabel a v momentě byl otec pryč a s ním i kráva.

Dostali jsme nosítka nahoru a několik mužů je tam zapřelo svými těly. Nevěděl jsem, co se stalo s tátou a tak jsem přemýšlel, jestli nemám seskočit a podívat se po něm. Než k tomu ovšem došlo, tak se otec vynořil z temnoty a vyškrábal se vedle mě. "Kde je Molly?" zeptal se.

"Je nahoře. Ale kde je Mabel? Co jsi s ní provedl?"

"Mabel je v pořádku." Viděl jsem, jak skládá nůž a strká si ho do kapsy. Už jsem se raději nevyptával.

POHROMA

Potom jsme minuli ještě několik dalších lidí, ale řidič už nezastavoval. Byli už jsme dost blízko k městu a řidič trval na tom, že už to zvládnou po svých. Prohlásil, že jeho nouzový pohotovostní agregát už dodělává. Projel celou trasu až od záhybu v jezeře, což bylo ještě deset mil za naší farmou.

Kromě toho ani nevím, kam by je vůbec dal. Byli jsme už naloženi skutečně až po střechu a táta musel neustále lidi varovat, aby se nenakláněli nebo neopírali o naše nosítka.

Pak ale baterie skutečně vydala svou poslední energii a řidič zakřičel: "Všichni ven! Teď už se tam musíte dostat každý sám." Ale v tu chvíli už jsme byli prakticky ve městě, tedy na předměstí, a nebyl by to pro nás žádný problém, kdyby venku nedul blizzard. Řidič nedal jinak, než že tátovi pomůže s nosítky. Byl to prostě takový Pepa dobrák a vyklubal se z něj — když jsem ho potom viděl na světle — stejný muž, který nám pomáhal upravit naše pozemky.

Po dlouhé, skutečně dlouhé době jsme se konečně dostali dovnitř budovy nemocnice. Předali jsme Peggy lidem z personálu nemocnice, kteří ji umístili do pokoje s udržovaným tlakem. A co víc, byla naživu. Byla na tom sice dost špatně, ale žila.

Molly zůstala u ní. Byl bych tam také rád zůstal — v nemocnici bylo docela teplo. Měli tam vlastní záložní agregát pro nouzovou potřebu. Ale nenechali mě tam.

Táta oznámil Molly, že se jde ohlásit do služby hlavnímu inženýrovi. Mně řekli, abych zamířil do Imigrační příjmové haly. Takže jsem to přesně tak udělal a bylo to úplně stejné jako onoho dne, kdy jsme přistáli. Jen ještě o něco horší — a větší mráz. Pak jsem si najednou uvědomil, že jsem se octnul přesně ve stejné místnosti, do které jsem na Ganymédu vstoupil jako první.

Hala byla dost nacpaná a bylo to čím dál horší, protože dovnitř neustále proudili další a další uprchlíci z okolního kraje. Byla tam zima, ačkoliv ne tak palčivý mráz jako venku. Světla samozřejmě nesvítla. Jak světlo, tak teplo pro všechny domy pocházelo z naší jediné elektrárny. Tu a tam byly rozmístěny příruční svítelníky, takže se dalo jakžtakž si probít cestu skrz dav. Také se samozřejmě místy ozývaly obvyklé stížnosti, ačkoliv jich patrně nezaznělo tolik jako od imigrantů. Vůbec jsem jim nevěnoval pozornost. Je to sice poněkud zvláštní, ale byl jsem docela rád, že už jsem uvnitř, přece jen trochu v teple a cítil jsem, jak mi krev znovu pomalu začíná proudit do nohou.

Zůstali jsme tam sedmatřicet hodin. To bylo ještě celých čtyřadvacet hodin předtím, než jsme vůbec dostali něco k snědku.

Situace se měla zhruba následovně: budovy konstruované z kovů a slitin, jako kupříkladu Příjmová hala, zůstaly stát. Z kamenných budov to přežil jenom nepatrný zlomek, jak jsme brzy zjistili podle prohlášení mnohých z nás. Elektrárna byla v háji a s ní samozřejmě i tepelné čerpadlo. Neřekli nám o tom prakticky nic, pouze to, že už se pracuje na jejím znovuvvedení do provozu.

Mezitím jsme ale byli uvnitř namačkáni tak, jak se jim to jen podařilo, a zahřívali jsme budovu převážně teplem svých těl. Říkali nám, že je tam několik záložních agregátů zapojených coby zdroje tepla, a jeden z nich se vždycky samočinně zapojí, jakmile teplota v místnosti klesne pod bod mrazu. Jestli je to tak, pak jsem se nikdy k žádnému z nich ani nepřiblížil. Navíc mám pocit, že tam, kde jsem byl, snad nikdy teplota ani nestoupala k bodu mrazu.

Po nějaké době jsem se usadil, přitáhnul jsem si kolena co nejtěsněji k bradě a upadnul do neklidného lehkého spánku.

Pak mě ale vzbudila noční můra, tak jsem raději vstal, protáhl se a šel se projít. Po chvíli jsem si zase sednul a zkusil si trochu zdřímnout.

Zdá se mi, jako bych si pamatoval, že jsem v davu potkal Kříklouna Edwardse, mával jsem mu prstem výhružně před nosem a oznamoval jsem mu, že už konečně nastal čas, abych mu dal na frňák. Mám pocit, že na mě jenom tupě zíral a patrně si mě nemohl zařadit. Ale nevím, možná se mi to jenom zdálo. Myslel jsem si totiž, že jsem narazil taky na Hanka a dlouho jsem s ním klábosil. Hank mi ale potom řekl, že mě za celou tu dobu ani jednou nezahlédl.

Po dlouhé době — připadalo mi to jako nekonečný týden, ale podle zápisu to bylo v neděli v osm hodin ráno — nám začali rozdávat nějakou vlažnou polévku. Bylo to báječné. Potom jsem chtěl tu budovu konečně opustit, abych se mohl vydat do nemocnice. Chtěl jsem najít Molly a zjistit, jak je na tom Peggy.

Ale nenechali mě vyjít ven. Venku totiž bylo sedmdesát pod nulou a pořád to klesalo.

Asi ve dvaadvacet hodin naskočila světla a to nejhorší jsme už měli v podstatě za sebou.

Brzy poté jsme dostali takové lehčí jídlo, polévku a obložené chleby. Když pak o půlnoci vyšlo slunce, oznámili nám, že už může kdokoliv vyjít ven, pokud je ochoten to risknout. Raději jsem počkal až do pondělního poledne. V tu dobu už bylo venku jenom dvacet stupňů pod bodem mrazu a tak jsem se rozběhnul do nemocnice.

Peggy se dařilo asi tak dobře, jak se dalo v podstatě očekávat. Molly tam zůstala po celou dobu s ní a ležela pořád u ní v posteli a tulila se k ní, aby ji udržela alespoň trochu v teple. Ačkoliv totiž nemocnice měla tepelný systém pro náhlé nouzové situace, neměla dostatečné zdroje na to, aby se vypořádala s takovou pohromou, jaká nás právě postihla. Byla tam skoro stejná zima jako v Příjmové hale. Ale Peggy to přece jenom zvládla, většinu nejhorší doby našťestí prospala. Nakonec se dala do kupy dokonce natolik, že se dokázala usmát a pozdravit mě.

Molly měla levou paži v dlaze a zavěšenou na pásce. Zeptal jsem se jí, jak se jí to přihodilo — a hned vzápětí jsem si připadal jako pitomec. Stalo se jí to samozřejmě hned během otřesů, ale já jsem o tom nic nevěděl a George o tom ještě vůbec neměl tušení. Z inženýrů se totiž dosud nikdo neukázal.

Zdálo se nemožné, aby skutečně dokázala to, co dokázala, i když jsem si vzpomněl, že nesla nosítka až od té doby, co se Georgovi konečně podařilo přidělat ty popruhy. Molly je vážně v pohodě.

Brzy mě ale zase vyhnali ven, tak jsem co nejrychleji pelášil zpátky do příjmové stanice, kde jsem takřka okamžitě narazil na Sergeje. Zamával na mě, tak jsem k němu hned zamířil. Měl v ruce tužku a nějaký seznam a kolem něj byl shromážděn větší hlouček starších chlapců. "Co se děje?" zajímal jsem se.

"Ty jsi přesně ten člověk, kterého hledám," prohlásil. "Už jsem tě zapsal jako mrtvého. Krizová skupina — jdeš do toho?"

Šel jsem do toho s nimi, to je jasné. Skupiny byly vytvořeny ze starších skautů, kluci šestnáct a víc, a mladých mužů. Vyslali nás ven na obecních nákladáčích, jeden pro každou příjezdovou cestu, a pracovali jsme ve skupinkách po dvou. Když jsme nastupovali, zahlédl jsem mezi lidmi Hanka Jonese a dovolili nám vytvořit skupinku.

Byla to skutečně ponurá práce. Jako pomůcky jsme vyfasovali lopaty a seznamy — seznamy těch, kdo na které farmě žili. Někdy byla u jména poznámka "ví se, že přežil", ale častěji tam nebylo nic. Vždycky po nějakém úseku byl vysazen jeden tým se seznamem pro tři až čtyři farmy a nákladák pokračoval dál. Nabrat je měl zase při zpáteční cestě.

Naším úkolem bylo vyjasnit pochybnosti ohledně všech jmen a — teoreticky — zachránit ty, kteří by byli ještě naživu.

My jsme nenašli nikoho živého.

Ti šťastnější zemřeli už během otřesů samotných; ti méně šťastní čekali až příliš dlouho a nedokázali se dostat do města. Některé jsme našli přímo na silnici: ti se snažili zachránit, ale rozhodli se moc pozdě. Nejhuř ze všech na tom byli ti, jejichž domy přestály otřesy a oni se pokusili to zvládnout doma. S Hankem jsme našli jednu dvojici, jak sedí a objímají se kolem ramen. Byli zmrzli na kost.

Když jsme někoho našli, pokusili jsme se ho identifikovat podle našeho seznamu a pak jsme ho ukryli do sněhu. Zaházeli jsme je vždycky do hloubky několika stop, aby to vydrželo ještě nějakou dobu poté, co začne tání.

Když jsme se vypořádali s obyvateli farmy, vyrazili jsme se poohlédnout kolem a snažili se najít co nejvíc dobytka a domácích zvířat. Pak jsme je odnesli nebo odtáhli jejich mrtvoly k silnici, aby je potom mohl nákladák svézt do města, kde je strčili do výkonných mrazáku pro hluboké zmrazení. Připadalo mi to jako dost špinavá práce, ale jak poznamenal Hank, už brzy budeme mít všichni hlad.

Hank mi dělal trochu starosti. Tvářil se, jako by snad z celé té hrůzy měl radost. Myslím, že z dlouhodobého hlediska bylo lepší se tomu všemu raději smát, a po chvíli jsem to začal dělat taky tak. Bylo toho prostě moc najednou, než aby to člověk dokázal všechno vstřebat, a nemohli jsme si dovolit se tím nechat srazit na kolena.

Ale měl jsem hodně zbystřit pozornost, když jsme se dostali k jeho vlastnímu domu. "Tady to můžeme rovnou vynechat," prohlásil a přitom hned odškrtnul na seznamu.

"Neměli bychom se raději ještě podívat po nějakém jídle?" zaváhal jsem.

"Ne, Už máme jenom málo času. Raději hned vyrazíme k Millerovým."

"Dostali se ven?"

"To nevím. Ale ve městě jsem nikoho z nich neviděl."

Millerovi se ven nedostali. Sotva jsme měli čas se o ně postarat a už tu byl nákladák, aby nás odvezl zpátky do města. Asi až o týden později jsem zjistil, že oba Hankovi rodiče padli za oběť otřesům. Než vyrazil do města, ještě je stihnul vytáhnout a uložit je do jejich ledového sklepení.

Stejně jako já, byl i Hank venku právě ve chvíli, kdy pohroma udeřila, ještě pořád sledoval ono magické seřazení měsíců a planet. Skutečnost, že největší otřesy nastaly hned po "lajně", patrně zabránila tomu, aby byla většina lidí pohřbena ještě ve svých postelích. Ale na druhou stranu se zase říká, že seřazení zapříčinilo otřesy, lépe řečeno spustilo je mohutným vlnobitím, takže tím se to asi vyrovnává. Seřazení měsíců ovšem samozřejmě nebylo vlastní příčinou katastrofy. Na tu už bylo zaděláno od té doby, co vědci zahájili projekt nové atmosféry. Váčky gravitace se zkrátka musí udržovat velmi přesně v rovnováze.

Naše kolonie čítala sedmatřicet tisíc obyvatel, když udeřily otřesy. Výsledky našeho sčítání po odeznění pohromy celkem přesně ukázaly, že nás zůstalo méně než třináct tisíc. Kromě toho jsme taky přišli o všechnu úrodu a o veškeré nebo takřka všechno zvířectvo. Přesně jak poznamenal Hank, brzy bychom všichni museli bojovat s hladověním.

Nákladák nás hodil zpátky na Příjmovou stanici, kde se hned vzápětí připravila k odjezdu druhá várka pátracích skupin. Hledal jsem si nějaké klidnější místočko, kde bych se pokusil trochu vyspat.

Právě jsem konečně usnul, alespoň tak mi to připadalo, když se mnou někdo začal třást. Byl to táta. "Jsi

v pořádku, Bille?"

Promnul jsem si oči. "Jo, jsem v pohodě. Už jsi viděl mámu a Peggy?"

"Právě jsem od nich přišel. Mám teď na několik hodin volno ze služby. Bille, viděl jsi nějaké známky po přítomnosti Schultzových?"

Posadil jsem se, rázem jsem byl dokonale vzhůru. "Ne. Ty ano?"

"Taky nic."

Pověděl jsem mu, co jsme dělali, a táta jenom přitakal. "Tak se zkus ještě trochu prospat, Bille. Já se mezitím půjdu mrknout, jestli o nich nemají nějaké zprávy."

Neusnul jsem. Za chvíli byl zpátky a pověděl mi, že se mu nepodařilo zjistit vůbec nic, nikdo o nich neví. "Mám vážně obavy, Bille."

"To já taky."

"Raději se tam vypravím a zjistím, jak to s nimi je."

"Tak jdeme."

Táta zavrtěl hlavou. "Není třeba, abychom tam šli oba. Zkus se ještě vyspat." Ale stejně jsem šel s nim.

Měli jsme štěstí. Jedna z krizových skupin právě vyrazila po silnici naším směrem a tak jsme se s nimi svezli. Naše farma i hospodářství Schultzových byly na seznamu objektů, které měla prozkoumat tahle parta. Tak táta řekl řidiči, že obě místa zkontrolujeme sami a výsledek ohlásíme, až se dostaneme zpátky do města. Řidič proti tomu nic nenamítal.

Na otáčce nás vysadili a tak jsme se vydali na pochod k domu Schultzových. Jak jsme šli, míhali se mi před očima ty nejhorší představy. Jedna věc je nahazovat sníh na těla relativně cizích lidí. Něco docela jiného ale je očekávat, že najdu Mamu Schultz nebo Gretchen úplně tuhé, s promodralými obličejí.

Tat'ku jsem si jako mrtvého nijak nepředstavoval. Lidi jako Papá Schultz neumírají — ti prostě žijí navěky. Nebo mi to tak alespoň připadalo.

Ale stejně jsem nebyl připraven na to, co jsme tam objevili.

Sotva jsme obešli malý pahorek, který ukrývá jejich dům před pohledem ze silnice. George se zarazil a povídá. "No, dům pořád stojí. Jeho ochrana proti otřesům tedy funguje."

Podíval jsem se taky a zůstal jsem zírat — vzápětí jsem zaječel. "Hele, Georgi! Strom je pryč!"

Dům tam sice byl, ale jejich jabloň - "ten nejkrásnější strom na celém Ganymédu" — chyběl. Prostě byl pryč. Dal jsem se do běhu.

Už jsme byli skoro u domu, když vtom se otevřeli dveře.

V nich stál Papá Schultz.

Naštěstí byli všichni v pořádku, úplně celá rodina. Ze stromu ovšem zbývala jediné hromada popela v ohništi krbu. Tat'ka ho porazil hned, jakmile byla přerušena dodávka proudu a teplota začala rychle klesat — a pak jej postupně, kus po kuse, obětoval plamenům.

Papá Schultz nám během svého vyprávění ukázal na zčernalý prostor ohniště. "Předzívali mu Johannova pošetilost. Řekl bych, že teď už nebudou semínka jabloní Johnny pokládat za takové bláznovství, co myslíte?" Zasmál se a pořádně tátu poplácal po rameni.

"Ale váš strom," ozval jsem se přihloupě.

"Vypěstuju si jiný, spoustu dalších stromů." Vtom se ale zarazil a najednou zvažněl. "Ale co tvoje stromy, Williame, tvoje statečné malé stromečky — ty jsou asi mrtvé, že?"

Přiznal jsem, že o nich naprosto nic nevím, že jsem je ještě neviděl. Zachmuřeně přitakal. "Všechny určitě pomrzly. Hugo!"

"Ano, tat'ko."

"Přines mi jablko." Hugo mu ho za chvíli přinesl a Papá mi ho hned předal. "Znovu si je vypěstuješ." Přikývl jsem a strčil si jablko do kapsy.

Byli rádi, když jsme jim pověděli, že jsme naštěstí všichni přežili a jsme v pořádku, ačkoliv Mama trochu bědovala nad zlomenou rukou Molly. V průběhu prvního návalu bouře si Yo prorazil cestu až k našemu domu, kde zjistil, že už jsme pryč. Tak se vrátil zpět a odměnou za jeho úsilí mu byly naprosto zmrzlé uši. Teď byl právě ve městě, kde nás hledal.

Skutečně bylo pro nás velice radostné, že byli všichni v pořádku. Dokonce se jim podařilo zachránit i

veškeré domácí zvířectvo; krávy, prasata, kuřata i lidé, všechno se to tísnilo u sebe v chladu a chránilo se před umrznutím díky teplu ohně z jejich jabloně.

Když už teď byla znovu zapojena elektřina, zvířata už byla zpátky ve stáji, ale v místnosti bylo pořád ještě vidět, že tady předtím byla — a taky to bylo pořádně cítit. Připadalo mi, že je Mama víc nazlobená pasekou, která teď byla v jejím neposkvrněném obývacím pokoji, než ji dokázal vyděsit rozsah pohromy. Podle mě si totiž neuvědomovala, že většina jejich dosavadních sousedů padla za obětí řádícímu živlu. Zatím jí to ještě nedošlo v plném rozsahu.

Táta odmítnul návrh Papá Schultze, který se nabídnul, že půjde s námi a pomůže nám projít farmu. Načež Papá prohlásil, že se tedy uvidíme v nákladáku jedoucím do města, protože tam má namířeno zjistit, jestli by nějak nemohl pomoci. Dostali jsme do termosek pořádnou dávku Mamina silného čaje a pár krajíců kukuřičného chleba a pak jsme vyrazili.

Jak jsme se tak ploužili směrem k našemu hospodářství, přemýšlel jsem o Schultzových a o tom, jakou jsem měl radost, že jsme je našli všechny živé a zdravé. Řekl jsem tátovi, že je to snad zázrak.

Zavrtěl nesouhlasně hlavou. "To není zázrak. Oni jsou prostě typ lidí, kteří vždycky přežijí."

"A co je to za lidi, tenhle typ úspěšných přežívajících?" ptal jsem se.

Než mi na tohle odpověděl, dal si dost dlouho načas. Nakonec prohlásil: "Ti lidé prostě přežijí. Myslím, že to je jediný způsob, podle kterého můžeš tenhle typ lidí najisto poznat."

Řekl jsem: "V tom případě jsme taky typ přežívajících."

"Možná ano," připustil. "Přinejmenším jsme zvládli tuhle pohromu."

Když jsem naši farmu opouštěl, ležel dům v troskách. Mezitím jsem už sice viděl tucty dalších zbořených domů, ale přesto pro mě bylo značně šokující vidět že z něj skutečně zbývají jenom ruiny, když jsme vykročili na vrchol hřebene a otevřel se nám pohled na planinu. Nejspíš jsem předpokládal, že se po chvíli probudím pěkně v bezpečí v teple svojí postele a všechno bude v naprostém pořádku.

Pole tam byla a to bylo taky zhruba jediné, co se dalo na první pohled říct určitě. Shrábnul jsem vrstvu sněhu z pole v místě, kde jsem věděl, že už začínalo dozrávat obilí. Rostliny byly samozřejmě zničené a půda tvrdá jako kámen. Byl jsem si takřka jist, že i zemní červi jsou mrtví. Nedostali totiž žádné varování, aby se zavčas přehrabali pod úroveň zamrznutí.

Samozřejmě, že moje malé semenáčky byly taky pryč. Našli jsme dva z našich králíků — tulili se k sobě a byli úplně zmrzlí, zapadaní pod závějí u zbytků toho, co bývalo naší stodolou. Nenašli jsme žádnou drůbež kromě jedné slepice, která byla vůbec tou první, kterou jsme tady na Ganymédu měli. Měla mít kuřata a její hnízdo bylo neporušené, ačkoliv bylo překryté kusem zřícené střechy. Pořád na něm seděla, vůbec se z něj nehнула a pod sebou měla úplně zmrzlá vajíčka. Myslím, že to mě dostalo skoro nejvíc. Byl jsem najednou chlápek, který míval farmu.

Táta se nějakou dobu potuloval kolem domu. Pak se vrátil k troskám stodoly a promluvil na mě. "Tak co, Bille?"

Postavil jsem se. "Georgi, tohle mi stačilo."

"Takže se už vrátíme do města. Nákladák už tudy za chvíli pojede."

"Chci říct, že už mi to stačilo!"

"Ano, já to chápu."

Nejdřív jsem se šel podívat do Peggyina pokoje, ale táta celý dům prosmýčel dokonale. Byla tam ovšem moje tahací harmonika, na obalu byl sníh nafoukaný dovnitř skrze rozbité dveře. Smetl jsem ho a zvedl jsem svůj oblíbený nástroj.

"Nech ji tu," řekl táta. "Tady je v bezpečí a ty ji stejně nemáš kam dát."

"Nemyslím, že bych se sem ještě chtěl vracet."

"Dobře."

Z toho, co zatím táta nanosil na hromádku, jsme udělali uzlík, přidali ještě harmoniku, ty dva králíky i slepici a potom jsme to všechno snesli dolů k silnici. Za chvíli se objevil nákladák. Nalezli jsme dozadu na korbu a táta přihodil králíky i slepici na hromadu podobných, kterou už zatím nashromáždili. Tat'ka Schultz už čekal na svojí odbočce.

Táta i já jsme se při cestě zpátky pokoušeli někde u silnice zahlédnout Mabel, ale vůbec jsme si jí

nevšimli. Nejspíš ji už vyzvedli během nějaké předchozí jízdy, když viděli, že je blízko u města. Byl jsem docela rád. Chápu, že musela být zachráněna a použita, ale já to dělat nechtěl. Nejsem přece kanibal.

Podařilo se mi něco naspát, potom jsem dostal něco k zakousnutí a poslali mě zase na další krizový výjezd. Celá naše kolonie se už pomalu začala zabíhat do jakési nově zavedené rutiny. Ti, jejichž domy přechkaly otřesy, se už do nich přesunuli zpátky a o nás zbývající se i nadále starali na Příjmové stanici. Vypadalo to dost podobně jako tehdy, když jsme sem přiletěli. Jídla bylo samozřejmě pomálu a na Ganymédu byl zaveden přidělový systém poprvé od okamžiku, kdy tady první kolonisté zahájili skutečný život.

Tedy ne, že bychom nějak výrazně strádali. Jednak nás nebylo mnoho, takže jídla nebylo zapotřebí zase tolik, a navíc jsme měli k dispozici poměrně dost potravin. Skutečné potíže měly nastat později.

Rozhodlo se, že se zima vrátí o tři měsíce zpět, tedy že začneme znovu s jarem — což nám jednou provždycky udělalo pořádný zmatek v kalendáři. Ale umožnilo nám to velmi rychle získat novou úrodu jako náhradu za tu, o kterou jsme přišli.

Táta zůstal i nadále ve službě úřadu hlavního inženýra. Nově zpracované plány vyžadovaly výstavbu dvou dalších elektráren. Měly být rozmístěny podél rovníku a každá z nich měla být schopna zajistit udržení tepelného čerpadla. Nehodlali jsme dovolit, aby se katastrofa podobných rozměru ještě někdy opakovala. Veškeré zařízení pro tyto nové stavby samozřejmě muselo být dopraveno ze Země, ale v tomto směru jsme měli štěstí. Mars byl zrovna ve výhodné pozici pro naše rádiové vysílání. Zpráva se tedy dostala na Zem velice rychle a místo dalšího přidělu imigrantů jsme mohli při dalším přeletu očekávat všechno potřebné.

Ne, že by mě to nějak zvlášť zajímalo. Zůstal jsem taky ve městě s ostatními, ačkoliv mi Schultzovi nabídli, že mohu zůstat bydlet u nich. Za péči kolonie jsem se odvděčoval tak že jsem pomáhal se spravováním domů přeživších a navíc jsme do nich přidělávali ochranu proti otřesům. Shodli jsme se, že se všichni vrátíme zpět — tedy George, Molly, Peggy i já, hned prvním letem na Zemi, pokud se nám podaří sehnat místo. Byla to jednomyslná shoda, až na to, že s Peggy jsme to nepřebírali. U ní to bylo naprosto jasné.

Nebyli jsme ani zdaleka jediní, kdo měl v úmyslu se vrátit. Koloniální komise samozřejmě kolem tohoto hromadného útěku spustila mohutný křik, ale za takovýchto dramatických okolností jim nezbylo, než se podvolit vůli lidí. Poté, co to oficiálně schválili a začali pořizovat seznamy zájemců, vyrazili jsme s tátou do kanceláře zástupce Komise se svými přihláškami. Byli jsme jedni z posledních žadatelů. Táta byl totiž služebně mimo město a já jsem čekal, až se vrátí.

Kancelář byla zavřená a na dveřích visela cedule "Vrátím se za půl hodiny."

Tak jsme čekali. Venku před kanceláří byly postavené nástěnky. Visely na nich seznamy těch, kteří se už přihlásili k repatriaci. Neměli jsme co dělat tak jsem si je začal pročítat a táta za chvíli taky.

Našel jsem tam Saundersovo jméno a ukázal jsem ho tátovi. Jenom se ušklíbl a zamumlal: "Žádná škoda." Byl tam zanesen i Křikloun Edwards. Takže třeba jsem ho skutečně viděl tam v Příjmové stanici, i když od té chvíle jsem ho už nespatriil. Napadlo mě, že bych si ho nejspíš mohl vyčíhat na lodi a oplatit mu jeho zbabělý čin, ale vlastně mě na tom vůbec nezáleželo. Pokračoval jsem v prohlížení.

Očekával jsem, že tam najdu jméno Hanka Jonese, ale nějak jsem ho neviděl. Tak jsem si začal seznam pročítat pozorněji a dával jsem dobrý pozor na to, která jména tam jsou. Za chvíli jsem si začal uvědomovat určité obecné pravidlo.

V tu chvíli se konečně objevil přidělený pracovník a otevřel dveře. Táta mi položil ruku na rameno. "Tak jdeme, Bille."

Já na to: "Počkej ještě chvíli, Georgi. Přečetl sis všechna jména?"

"Ano, aspoň myslím."

"Trochu jsem se nad tím zamyslel. Víš, Georgi, nelíbí se mi, že bych měl být na seznamu s touhle sebrankou."

Kousnul se do rtu. "Vím přesně, co máš na mysli."

Tak jsem se rozhodl zkusit štěstí. "Ty si samozřejmě dělej co chceš, Georgi, ale já se teď nevrátím domů, dokud to tu nedám znova do pořádku, jestli vůbec někdy."

Táta vypadal tak nešťastně, jak jen jsem si ho dovedl představit. Dlouho byl potichu a pak jenom řekl: "Já musím Peggy dovést zpátky, Bille. Ona by nejela, kdybychom my s Molly neletěli taky. A ona letět musí."

"Ano, já vím."

"Rozumíš tomu, Bille?"

"Jasně, táto, já to úplně chápu." Takže šel dovnitř vyřídit jejich žádost a přitom si potichoučku pískal krátkou melodii, kterou si pískal poté, co tehdy zemřela Anne. Myslím, že si to vůbec neuvědomoval.

Počkal jsem na něj přede dveřmi a potom jsme se vrátili společně.

Hned příštího dne jsem se vrátil na farmu. Ne k Schultzům — na naši farmu. Spal jsem v pokoji po Peggy a měl jsem neustále plné ruce práce se správkami domu. Navíc jsem se připravoval, že co nejdříve zaseju svůj nouzový příděl osiva a sazenice.

Jenže potom, asi dva týdny předtím, než měli odletět na palubě Krytého vozu, Peggy zemřela. Takže vlastně nikdo z nás už neměl žádný důvod, abychom se vraceli na Zem.

Yo Schultz byl právě ve městě a táta tedy tuhle zprávu poslal po něm. Yo hned zašel za mnou, vzbudil mě a všechno mi to pověděl. Poděkoval jsem mu.

Chtěl vědět, jestli bych nechtěl jít s ním a zůstat prozatím u nich. Ale za tuto nabídku jsem mu jenom zdvořile poděkoval, chtěl jsem být raději sám. Tak jsem mu alespoň musel slíbit, že se u nich příštího dne stavím, a nechal mě o samotě.

Ležel jsem na Peggyině posteli.

Byla mrtvá a já s tím nemohl udělat vůbec nic. Byla najednou mrtvá a všechno to byla jenom moje vina... Kdybych ji předtím nepovzbuzoval, určitě by se jim podařilo ji přemluvit, aby se vrátila, dřív, než bylo pozdě. Odletěla by zpátky na Zemi, chodila by tam do školy, byla by zdravá a šťastná. Zpátky v Kalifornii, ne na tomhle zatraceném místě, kde nemohla žít.

Skousnul jsem polštář a brečel jsem. Mezi vzlyky jsem ze sebe vypravil: "Ach, Anne, Anne! Postarej se o ní, Anne... Je tak malá, nebude vědět, co má dělat."

A pak sem najednou přestal bulet a zaposlouchal jsem se. Tak trochu jsem čekal, že mi Anne odpoví a že mi to slíbí. Ale nic jsem neslyšel, tedy alespoň zpočátku... a slyšel jsem jenom "Narovnej se, Billy" ...velice slabě a jakoby z dálky. "Narovnej se, synu."

Ještě chvíli jsem ležel, ale pak jsem se vzchopil. Vstal jsem, opláchl si obličej a vydal se do města.

PRŮZKUMNÁ VÝPRAVA

Bydleli jsme všichni v Peggyině pokoji, dokud jsme s tátou neměli veškerou úrodu obilí pod střechou. Potom jsme k němu začali přistavovat dům znovu, tentokrát ovšem odolný i proti zemětřesení.

Zabudovali jsme tam dvě velká vyhlídková okna, jedno shlížející k jezeru a druhé směřovalo na hory. I do Peggyina pokoje jsme nově prorazili okno, hned to tam vypadalo jako v docela jiném pokoji.

Taky jsme oproti minulosti přidali jeden pokoj, protože to vypadalo, že jej nejspíš budeme potřebovat. Ve všech pokojích byla okna a v obývacím pokoji jsme postavili krb.

Druhý rok po zemětřesení jsme měli s tátou skutečně plné ruce práce. Už jsme měli k dispozici dostatek osiva, a tak jsme obhospodařovali i farmu, která byla proti nám přes silnici. Potom se do ní nastěhovali nějací noví osadníci, Ellisovi, a zaplatili nám za osetí a práci. Byl to sice jenom takzvaný "knižní převod", ale pomohlo nám to snížit dluh u Komise.

Dva ganymédské roky po onom neštěstí už byste ani vůbec nepoznali, že se tam něco stalo. V celé osadě nebylo jediné poškozené stavení, žilo tam už více jak pětáctýřicet tisíc kolonistů a město se neustále bouřlivě rozvíjelo. Noví osadníci přijížděli tak rychle, že jsme dokonce mohli část produkce prodávat Komisi výměnou za půdu.

Musím říct, že my jsme se neměli nijak špatně. Měli jsme roj včel. Taky jsme měli Mabel II. Margie a Mamie, a tak jsem mohl přebytečné mléko posílat do města oblastním transportním nákladňákem, který jednou za den projížděl po silnici kolem našeho statku. Taky jsem Marge a Mamie naučil snášet chomout

a mohl jsem je tak využívat k obdělávání půdy — získali jsme totiž navíc pět dalších akrů — a dokonce jsme uvažovali, že si pořídíme koně.

Někteří osadníci už koně měli, kupříkladu Schultzovi. V radě se o tom dost živě diskutovalo, než tuhle "invazi" povolila, protože konzervativci se neustále zastávali traktorů. Jenže my jsme pořád ještě neměli vybavení a podmínky pro výrobu traktorů a všeobecnou snahou naší komunity bylo, aby byla planeta zcela nezávislá a soběstačná. Takže koňáci vyhráli. Koně mohou totiž vyprodukovat další koně a to je zázrak, který se traktory nikdy nenaučí.

A navíc, ačkoliv bych se ještě v době, kdy jsem byl pozemská krysa v okrese Diego, při pouhém pomýšlení na tuto možnost tvářil pohrdlivě, je koňský steak výborný.

Ukázalo se, že skutečně nový pokoj navíc využijeme. Byla to dvojčata — oba kluci. Úplně malé děti vypadají, jako by nemělo vůbec cenu se o ně starat, ale lepší se to... postupem času. Jako dárek jsem jim koupil dětské postýlky ze skleněných vláken splených syntetickou pryskyřicí, byly vyrobené tady na Ganymédu. Už bylo docela snadné sehnat spoustu zboží, které pocházelo z dílen na naší nové domovské planetě.

Slíbil jsem Molly, že až škvřáta dorostou do správného věku, pokusím se je zapojit do oddílu vlčat. Ted' už jsem zase na schůzky chodil častěji, protože jsem měl znovu svou hlídku — Hlídku Daniela Boona, většinou tam chodili noví kluci. Pořád ještě jsem se nedostal k tomu, abych složil vlastní zkoušky, ale člověk prostě nikdy nemůže stihnout všechno najednou. Jednou už jsem měl naplánovaný termín testů, jenže zrovna ten den si vybral vrh prasátek k příchodu na svět. Rozhodně jsem ale měl v plánu zkoušky podstoupit. Chtěl jsem být znovu orlím skautem, ačkoliv už jsem byl pomalu ve věku, kdy mě odznaky už tolik nelákaly.

Mohlo by se vám z mého vyprávění zdát, že přeživší obyvatelé si už ani nevzpomněli na ty, kteří při té katastrofě zahynuli. To ale rozhodně není pravda. Je to prostě dáno tím, že máte den za dnem neustále spoustu práce, takže se vaše mysl nějak zabaví. V každém případě jsme nebyli první kolonií, která byla ze dvou třetin vyhlazena — a také jsme nebyli poslední. Takhle ještě můžete truchlit; jinak už sklouzáváte do sebelítosti. Alespoň takhle se na to dívá George.

George pořád ještě chtěl, abych se vrátil na Zemi dokončit svoje studia a musím přiznat, že i já jsem si s touto myšlenkou občas pohrával. Už jsem si začínal uvědomovat, že je docela hodně věcí, které jsem se zatím nestačil naučit. Tenhle nápad měl svoje kouzlo. Ted' už by to nevypadalo, jako že se vracím hned po tom zemětřesení s ocasem staženým mezi nohy. Ted' už je ze mě vlastník půdy a cestu bych si zaplatil. Poplatek byl sice značný — pět akrů — takže by mi nic nezbylo, tedy z mojích půlky, a George s Molly by také museli něco obětovat. Ale oba byli jasně pro.

Kromě toho vlastnil táta tam na Zemi ještě stále zablokovaný majetek, takže ten by mi umožnil dostudovat. Jemu už ted' stejně na nic nebyl. Komise totiž za objednané dovozy zboží přijímala pouze platby ve formě půdy. Dokonce ale ještě existovala možnost, že kdyby rada vyhrála soud probíhající tam na Zemi, jeho zablokovaný majetek by se dal využít také k zaplacení poplatku a tím pádem by nás to nestálo ani metr čtvereční kvalitní obdělávané půdy. Zkrátka a dobře, rozhodně to nebyl nápad, který" bychom museli šmahem odmítat.

Mluvili jsme předběžně o tom, že bych odjel na svátek Nové archy, ale plány nám změnila jiná událost — průzkum planety.

Ganymédes potřeboval také další centra osídlení než jenom Ledu; to bylo jasné už od okamžiku, kdy jsme přistáli. Komise plánovala vystavět dvě další přijímací města pro vstup nových osadníků v blízkosti dvou nových elektráren, aby se tak osídlení mohlo rozrůstat ze tří středisek. Stávající kolonisté měli vystavět nová města — tedy přijímací stanice, hydroponické skleníky, nemocnice a podobně — a dostali by za to odměny ve formě dovezeného zboží. Imigrační kvóta by se patřičně zvýšila, o což Komise v poslední době horečně usilovala, když ted' měla k dispozici více lodí, jimiž je na nás mohli chrlit ve velkém.

Stará Trasavka měla za úkol rozvážet průzkumné skupiny do terénu, kde bylo jejich úkolem vybrat vhodná místa a zhotovit plány — a Sergej i Hank už se přihlásili.

Taky jsem hodně toužil se toho dobrodružství zúčastnit až se mi o tom pořád zdálo. Za celou tu dobu, co jsem byl tady na Ganymédu, jsem se totiž nedostal dál než padesát mil od Ledy. Co když se mě někdo bude vyptávat, jaké to na Ganymédu je, až se vrátím na Zemi? Popravdě řečeno, nevěděl bych, co mu na to odpovědět. Nikde jsem vlastně nebyl.

Jednou jsem měl skvělou příležitost se vydat na výpravu na Barnardův měsíc coby příležitostný zaměstnanec Projektu Jupiter — jenže ani to mi nevyšlo. Dvojčata. Tak jsem zůstal doma a staral se o hospodářství.

Tak jsem si o tom teď promluvil s tátou.

"Vážně se mi vůbec nelíbí, že bys to zase měl odkládat," prohlásil trochu ustaraně. Poukázal jsem na to, že by to mělo být jenom na dva měsíce.

"Hmmm — " zabručel. "Už jsi splnil svoje čestné odznaky?"

Dobře věděl, že jsem to dosud nestihnul. Tak jsem raději změnil téma a poznamenal jsem, že jede Sergej i Hank.

"Jenže ti jsou oba starší, než jsi ty," odpověděl mi na to.

"Ale ne o moc!"

"Jenže se mi zdá, že už oba splňují věkový limit, který od účastníků vyžadují — zatímco ty jsi těsně pod ním."

"Koukni, Georgi," protestoval jsem, "pravidla jsou tady od toho, aby se porušovala. Slyšel jsem to právě od tebe. Takže musí mít nějakou mezeru, kterou jim pomůžu vyplnit — třeba kuchař."

A přesně tohle se mi podařilo — stal jsem se jejich kuchařem.

Vždycky jsem byl docela obstojný kuchař — tedy ne taková extratřída jako Mama Schultz, ale dost dobrý. Co se vaření týče, nemohla si průzkumná jednotka rozhodně stěžovat.

Kapitán Hattie nás vyložila přesně na zvoleném místě devět stupňů severně od rovníku a sto třinácti stupních západní délky. To znamená asi tři tisíce sto mil od Ledy a těsně za hranicí viditelnosti Jupitera na odvrácené straně. Pan Hooker se domnívá, že teplota na Ganymédu vzroste během příštího století asi o devět stupňů, jak se bude rozpouštět stále více a více z odvěké ledové pokrývky. V tu dobu už tedy Leda bude v napůl tropickém podnebí a planeta bude obyvatelná až do poloviny vzdálenosti k pólům. Do té doby budou ale nové kolonie vznikat pouze v blízkosti rovníku.

Mrzelo mě, že naším pilotem byla kapitán Hattie; je to taková nesnesitelná stará rachejtla. Domnívá se, že raketoví piloti jsou nějaký zvláštní, vybraný druh — něco jako supermani. Alespoň se tak chová. Nedávno ji Komise přinutila přijmout náhradního pilota — pro jednoho pilota tu prostě bylo příliš mnoho práce. Taky na ni potom zkoušeli nasadit dozorčího pilota — nepřímou cestou ji tak chtěli donutit odejít na odpočinek, ale byla pro ně příliš tvrdý oříšek. Pohrozila, že s Třasavkou odstartuje a pak s ní havaruje, a oni se neodvážili ji obvinít, že jenom blafuje. V tu dobu totiž byli na službách Třasavky naprosto závislí.

Původně byla Třasavka zamýšlena pouze jako loď na přepravu zásob a cestujících mezi Ledou a výzkumnou stanicí Projektu Jupiter na Barnardově měsíci. Jenže to bylo ještě v dobách, kdy lodě přilétající ze Země mohli přistávat přímo u Ledy. Pak byla ale dokončena Mayflower a z Třasavky se tedy stal jenom jakýsi přepravní výtah. Mluvilo se o pořízení ještě jedné přepravní lodi, jenže zatím jsme ji neměli, takže je mohla kapitán Hattie takhle zahnat do úzkých. Komisi pak děsila noční můra, jak nad Ganymédem krouží loď plná cestujících a zásob, neustále krouží dokola a nemá možnost nijak náklad dostat na planetu, prostě jako kotě uvězněné na stromě.

Jedno se ale Hattie musí nechat — s lodí rozhodně uměla zacházet. Podle mého názoru měla nejspíš nervová zakončení v ocelovém plášti svojí lodi. Za jasného počasí dokonce zvládla klouzavé přistání, přestože na planetě byl řídký vzduch. Jenže si myslím, že prostě raději cestující vytrásla při raketovém přistání.

Přistála a vyložila nás, potom Třasavka doplnila zásoby vody (palivo pro motor) a zase vzlétla k obloze. Měla ještě na palubě tři další průzkumné výsadky. Všehovšudy se Třasavka kromě nás starala ještě o dalších osm pionýrských skupin. Měla se vrátit a vyzvednout nás zhruba za tři měsíce.

Vedoucím naší skupiny byl Paul du Maurier, což, byl nový pomocný skautský vedoucí Cizineckého

oddílu a zároveň chlapík, díky němuž jsem byl do sestavy přijat jako kuchař. Byl mladší než někteří z těch, kteří pod jeho vedením pracovali. Navíc se holil, takže v naší skupině vyčníval asi jako bílá vrána v hejnu černých a vypadal kvůli tomu ještě mladší, než ve skutečnosti byl. Tedy lépe řečeno, do té doby se holil, ale na téhle výpravě si začal pěstovat vousy. "Možná bys raději měl ten porost sestříhnout" poradil jsem mu.

Podívil se. "Tobě se nelíbí můj plnovous, Doktore Kašičko?" — To byla přezdívka, kterou mě poctil za "gulášovou všehochut", což byl můj vlastní recept. Nemyslel to ovšem nijak urážlivě nebo posměšně.

Tak jsem mu to vysvětlil. "No, zakrývá ti tvář, což ti může trochu pomoci — ale mohli by si tě potom splést s jedním z nás, koloniálních drsňáků. To asi není dobře pro člověka, který je jedním z těch slušně postavených chlapíků Komise."

Záhadně se usmál a prohlásil: "Možná právě toho chci dosáhnout."

Nevěděl jsem, co na to odpovědět: "Možná. Ale jestli se s tím vrátíš na Zemi, nejspíš tě hned zavřou do zoo." Měl se totiž vrátit do služby zpátky na Zemi stejným letem, který jsem hodlal použít i já, lodí Potazený nákladák, dva týdny po našem návratu z průzkumu.

Znovu se potutelně usmál a řekl: "Aha, no ano, to by nejspíš udělali," a pak změnil téma našeho hovoru. Paul byl jedním z mála lidí dobráckých až na kost se kterými jsem se setkal, a taky mu to neskutečně páliło. Byl absolventem Jihoafrické univerzity a navrch přidal postgraduální titul ze Systémového institutu na Venuši — ekolog, specializovaný na planetární inženýrství a osídlování.

Dokázal bravurně zvládat naši bandu povětšinou drsných individualistů, aniž by potřeboval zvyšovat hlas. Opravdový rozený vůdce má v sobě něco, díky čemu nemusí nikdy předvádět svoje drsnější stránky.

Ale zpět k našemu průzkumu — moc jsem si ho neužil, protože jsem byl většinou až po uši zahrabaný ve svých hrcích a pánvích, ale věděl jsem, co se kolem děje. Údolí, ve kterém nás vysadili na zahájení prací, bylo vybráno na základě fotografií pořízených z paluby Třasavky. Teď už to bylo jenom na Paulovi, rozhodnout, jestli je vhodné pro bezproblémové založení nové osady. Mělo jednu nespornou výhodu v tom, že leželo přímo v dohledu od elektrárny číslo dvě, ale to nebylo rozhodující. Linie transformátorů a vodičů napětí mohla být klidně natažena na vrcholky hor (dosud nepojmenovaných) ležících jižně od nás. Většina nových vesnic stejně bude muset být napojena na vedení proudu. Kromě bezpečnostních rizik s ohledem na tepelné čerpadlo (a tedy skleníkový efekt) navíc nemělo cenu budovat další elektrárny, když ani celá planeta nemohla plně využít potenciálu jediné hmoty přeměňující elektrárny.

Takže měli plné ruce práce — tým inženýrů zpracovával zavodňování a odhad pravděpodobných ročních srážek a zdrojů vody, topografové vytvářeli hrubé plány. Tým chemiků a agronomů odhadoval, jak budou rozličné horninové kombinace tvořit vhodnou půdu a architekt rozpracovával návrh města, farem a umístění raketového letiště. Kromě toho jsme ještě s sebou měli několik dalších specialistů, jako například mineraloga, pana Villu, který v celém okolí šťoural a pátral po rudách.

No a Paul byl takový "všeobecný specialista", který všechny údaje shromažďoval a hodnotil, hrál si s logaritmickým pravítkem, zíral vzhůru k obloze a nakonec přišel s konečnou odpovědí. Konečná odpověď pro toto údolí zněla "nein" — a tak jsme se přesunuli do dalšího údolí ze seznamu, přičemž jsme veškeré vybavení přenesli na vlastních hřbetech.

A to byla vlastně jedna z mála příležitostí, kdy jsem se mohl rozhlédnout po okolí. Abyste rozuměli, přistáli jsme za východu slunce — v těchto končinách byl východ slunce někdy ve středu kolem páté hodiny ráno — a naším cílem bylo udělat během každé světelné fáze co nejvíc. Světlo Jupitera sice postačuje k práci na vašem políčku, ale už není dost dobré pro zkoumání neznámého území. A my jsme tady navíc neměli ani to Jupiterovo světlo, jenom Kalisto během tmavých fází, tedy každých dvanáct a půl dní, přesně řečeno. Takže jsme během světelné fáze pracovali takřka nepřetržitě, na energetických tabletkách.

No a člověk, který je na tabletkách pro nespavost, toho sní asi dvakrát tolik co člověk, který normálně pravidelně spí. Možná nevíte, že Eskymáci mají takové pořekadlo: "Jídlo je spánek." Musel jsem tedy připravovat teplé jídlo každé čtyři hodiny, pořád dokolečka. Neměl jsem tedy čas vyrazet na nějaké poznávací vycházky.

Dorazili jsme do tábora číslo dvě, postavili jsme stany, já jsem naservíroval narychlo ukuchtěné jídlo a Paul všem rozdál prášky na spaní. V tu dobu už bylo Slunce pod obzorem a my jsme takřka doslovně padli jako zabítí na dvacet hodin. Byli jsme pěkně v pohodlí — pod sebou jsme měli tkané skleněné podložky a nad námi byly stany z tkaniny tvořené skleněnými vlákny propojenými pryskyřicí.

Znovu jsem je nakrmil, Paul jim rozdál další příděl uspávacích tabletek a znovu jsme šli na kutě. Paul mě vzbudil v pondělí odpoledne. Tentokrát jsem jim připravil lehčí snídani, ale pak jsem se pořádně otácel, abych jim vystrojl opravdovou hostinu. V tu dobu už totiž byli všichni náležitě odpočatí a nikomu se nechtělo jít zpátky do postele. Takže jsme se pořádně našťouchli.

Potom jsme ještě pár hodin seděli pěkně pohromadě a rozproudila se družná zábava. Vytáhnul jsem svoje tahací měchy — přibalené na výpravu díky všeobecné žádosti, tedy jinak řečeno, Paul mi to navrhnul — a zahrál jsem jim pár písniček. Pak jsme se zase dali do řeči.

Nějak se dostali do debaty o tom, kde vlastně vzniknul život, a někdo přišel s tou starou teorií, že Slunce kdysi bývalo mnohem jasnější — byl to Jock Montague, chemik. "Dejte na mě," pravil, "až se dostaneme k výzkumným výpravám na Pluto, zjistíme, že tam byl život už před námi. Život je trvalý, tak jako hmota — energie."

"Nesmysl," nesouhlasně se ozval pan Villa, ovšem velice zdvořile. "Vždyť Pluto vlastně ani není pořádná planeta: býval to jenom měsíc Neptuna."

"No, tak tedy na Neptunu," trval na svém Jock. "Život je totiž všude ve vesmíru. Jen dejte na má slova — až se konečně podaří vychytat mouchy Projektu Jupiter a ten se konečně rozběhne naplno, najdou dokonce stopy života i na povrchu Jupitera."

"Na Jupiteru?" vybuchl už pan Villa. "Ale prosím tě, Jocku! Spousty metanu, čpavku a chlad jako pusa od macechy. Neutahuj si z nás. Vždyť tam dole na povrchu Jupitera ani nedopadá světlo; je tam tma jako v pytli."

"Už jsem řekl, a klidně to ještě jednou zopakuj," odpověděl mu Montague. "Život je trvalý. Jakmile je někde hmota a energie za podmínek, které umožňují vznik velkých a stabilních molekul tam můžeme najít život. Koukněte se na Mars. Koukněte na Venuši. A koneckonců i na Zemi — nejnebezpečnější planetu ze všech. Koukněte na Zničenou planetu."

Vtom jsem se do hovoru vložil i já: "Co ty si o tom myslíš, Paule?"

Šéf se zlehka usmál. "Já si nemyslím nic. Nemám k tomu dostatek dat."

"Vidíte!" souhlasně si ulevil pan Villa. "Takhle se projevuje moudrý muž. Pověz mi, Jocku, jak ses vlastně stal autoritou na tuto otázku?"

"Já mám tu výhodu," odpověděl mu blahosklonně Jock, "že o tomhle problému nevím až příliš mnoho. Fakta jsou totiž vždycky nevýhodou, jakmile dojde na filozofickou debatu."

Tahle odpověď ukončila jednu část našeho hovoru, protože v tu chvíli se do debaty vložil pan Seymour, vedoucí agronom. "Musím říct, že mě až tak netrápí otázka, odkud se vlastně život vzal, ale naopak by mě zajímalo, kam se teď ubírá."

"Jak?" chtěl jsem vědět. "Jak to myslíte?"

"Co vlastně máme v úmyslu s touto planetou udělat? Můžeme z ní vytvořit, cokoliv si zámáme. Mars a Venuše — tam byly přírodní kultury. Neodvažujeme se moc přetvářet a nikdy je nebudeme obydlovat ve větším měřítku. Tyhle Jupiterovy měsíce jsou něco docela jiného — všechno tady záleží jenom na nás. Říká se, že člověk má nekonečné možnosti adaptace. Já si naproti tomu myslím, že člověk neadaptuje až tak moc sebe, jako spíše přizpůsobuje své okolí vlastním potřebám. Rozhodně se tak chováme tady. Ale jak?"

"Domníval jsem se, že je to dost dobře propracované," prohlásil jsem. "Zbudujeme tato nová střediska osídlení, přijede sem víc lidí a budeme expandovat do okolí, stejně jako v Ledě."

"Ano, ale kde se to zastaví? Teď máme tři vesmírné lodě, které sem podnikají pravidelné lety. Brzy tady bude loď přistávat každé tři týdny, potom to bude jednou za týden, každý den. Pokud nebudeme svrchovaně opatrní, budeme nakonec nuceni zavést přídělový systém na potraviny stejně jako je tomu na Zemi. Bille, víš, jak rychle vzrůstá populace tam dole, na Zemi?"

Připustil jsem, že nemám představu.

"Víc jak sto tisíc nových lidí navíc oproti počtu obyvatel předchozího dne. Tak si to zkus představit."

Zkusil jsem to. "No, to by bylo, hmmm, takových patnáct, dvacet plných lodí denně. Přesto si dokážu představit, že by dokázali vybudovat lodí s dostatečnou kapacitou k jejich přepravě."

"Ano, ale kam bychom je tady umístili? Každým dnem by tady přistálo dvakrát více lidí, než jich je dneska na celé téhle kouli dohromady. A to nejenom v pondělí, ale stejně tak v úterý a ve středu, ve čtvrtek — a celé týdny, měsíce a roky poté, jenom aby se vůbec udržela stálá populace na Zemi. Říkám ti, tohle nemůže fungovat. Jednou nastane den, kdy budeme nuceni zcela zastavit imigraci." Rozhlédl se agresivně kolem, jako člověk, který očekává odpor.

A nebyl zklamán. Někdo protestoval: "Ale Seymoure, nech toho! Copak si myslíš, že ti tahle planeta patří jenom proto, že jsi tady byl první? Tys sem přišel, dokud byla ještě pravidla volná."

"S matematikou se hádat nemůžeš," trval na svém Seymour. "Ganymédes se musí stát samostatným a nezávislým na okolních zdrojích, jak nejrychleji to půjde — a pak musíme přirazit dveře!"

Paul vehementně vrtěl hlavou. "To nebude zapotřebí."

"Cože?" vydechl Seymour. "Proč ne? To mi tedy řekni. Zastupuješ tady Komisi. Jakou fikanou odpověď na tuhle otázku má ta tvoje Komise?"

"Žádnou," odpověděl mu Paul. "A tebou udávaná čísla jsou správná, jenomže závěry jsou mylné. Ano, Ganymédes se musí stát soběstačným, to nepochybně, ale na svoje katastrofické vize o tuctu nebo kolika plných lodích denně můžeš klidně zapomenout."

"Proč, jestli můžu být tak smělý?"

Paul se rozhlédl po nás všech sedících ve stanu a trochu omluvně se zašklebil. "Zvládnete přetřpět krátký vysvětlující úvod do populační dynamiky? Obávám se, že nemám Jockovu výhodu. Tohle je totiž otázka, o které bych měl něco vědět."

Kdosi se ozval: "No tak. Trochu se uskrovníme, ať má rozlet."

"Dobrá," pokračoval Paul, "sami si za to můžete. Mnoho lidí se domnívalo, že kolonizace byla zahájena a udržována s konečným cílem ulevit tlaku přelidnění a hladu tam na Zemi. Není snad nic, co by mohlo být vzdálenějšího od pravdy."

"Cože?" vyjelo ze mě.

"Uvažujte se mnou. Nejenže je fyzicky naprosto nemožné na tak malé planetě přijmout lidské přírůstky velké planety, jak správně poznamenal Seymour. Je tu ještě důvod, proč se nikdy nebudeme muset vypořádat s takovou záplavou lidí jako třeba sto tisíc lidí za den — důvod psychologický. I kdyby totiž emigranti nebyli vybíráni, nikdy není tolik lidí ochotných emigrovat, jako se jich narodí. Většina lidí totiž prostě neopustí domov. Většina jich nikdy neodejde z domovské vesnice, natož aby vyrazili na vzdálenou planetu."

Pan Villa přitakával. "V tom s tebou naprosto souhlasím. Ochotný emigrant je totiž vlastně takový divný pavouk. Dost vzácný druh."

"Správně," souhlasil Paul. "Ale pro tuto chvíli budeme předpokládat, že je sto tisíc lidí denně ochotných opustit planetu a že Ganymédes spolu s jinými koloniemi je může přijmout. Pomohlo by to nějak uvolnit obtížnou situaci tam doma — tedy myslím na Zemi? Odpověď zní: Ne, nepomohlo."

Zatvářil se, jako že on je u konce svého vysvětlování. Nakonec jsem se ozval: "Promiň mi můj nechápavý pohled, Paule, ale proč ne?"

"Studoval jsi někdy bionomiku, Bille?"

"Trochu."

"Matematickou populační bionomiku?"

"No — to ne."

"Ale určitě víš, že za největších válek, jaké kdy Země zažila, to bylo vždycky tak, že na planetě žilo po válce víc lidí než před ní, nehledě na to, kolik lidí v ní zahynulo. Život nejenže je trvalý, jak nám tvrdil Jock. Život je navíc výbušný. Základní pravidlo populační matematiky, z něhož se nikdy nepodařilo najít sebemenší výjimku, totiž zní, že populace vždycky vzrůstá a to nejen v rozsahu potravinového zásobování, ale za jeho možnosti. Až k minimálním přidělům, které ještě umožňují udržet život — v podstatě na samu hranici vyhladovění. Jinými slovy, kdybychom ztráceli sto tisíc lidí denně, zemská populace bude růst tak dlouho, dokud populační přírůstek nebude zhruba dvě stě tisíc za den, což by bylo bionomické maximum v nové ekologické dynamice Země."

Na chvíli se nikdo neodhodlal nic říct. Nebylo co. Až se Sergej odhodlal protrhnout mlčení: "Načrtnul jsi před námi temný obrázek budoucnosti, šéfe. Jak zní odpověď?"

Paul prohlásil: "Žádná není!"

Sergej ho opravil: "Tak jsem to ani nemyslel. Chci říct, jaký bude výsledek?"

Když Paul konečně po chvíli odpověděl, bylo to jediné slovo, jediná hláska pronesená tak tiše a měkce, že bychom ji ani nezaslechli, kdyby v místnosti nebylo hrobové ticho. Řekl: "Válka."

Najednou se ticho prolomilo, všichni sebou začali nepokojně mlít a mnozí něco nesouhlasně bručeli. Byla to pro nás nepředstavitelná myšlenka. Nahlas se projevil Seymour: "Ale no tak, pane du Mauriere — možná jsem pesimista, ale takový tedy rozhodně ne. Války už v dnešní době nejsou možné."

Paul se jenom podívil: "Tak?"

Seymour mu odpověděl takřka bojovně: "Chceš nás snad přesvědčovat o tom, že by nás Vesmírná hlídka nechala na holičkách? Protože to je snad jediná možnost, jak by mohla vypuknout válka."

Paul záporně zavrtěl hlavou. "Hlídka nás nenechá na holičkách. Ale nebude prostě schopna tomu zabránit. Policejní síly jsou vhodné na potlačení nepokojů malého měřítka. Umí potlačit případné zdroje potíží už v zárodku. Jenže jakmile vypuknou vážné nepokoje po celé planetě, žádný policejní sbor nebude dost silný, nebo dostatečně chytrý. Budou se snažit — budou se snažit přímo hrdinsky. Jenže neuspějí."

"Tomuhle vážně věříš?"

"Je to moje dobře podložené stanovisko. A není to jenom můj názor, ale názor celé Komise. Tedy, tím nemám na mysli politické výkonné shromáždění. Myslím tím vědecké pracovníky."

"Ale co s tím tedy, ksakru, hodlá Komise udělat?"

"Budovat kolonie. Domníváme se, že je to samo o sobě dostatečně smysluplné řešení. Kolonie totiž nemusí být nutně válkou zasaženy. Vlastně si myslím, že se jich to prakticky nedotkne, tedy aspoň ne moc. Bude to jako situace Ameriky až do konce devatenáctého století: potíže Evropy se jí vyhýbaly. Spíše očekávám, že válka, až propukne, bude takového rozsahu a trvání, že meziplanetární doprava a cestování zcela ustanou na citelně dlouhou dobu. Proto také tvrdím, že tuto planetu musíme učinit zcela soběstačnou. Zahájit a udržet meziplanetární dopravu vyžaduje vysokou technickou vyspělost a zdroje a ty by Země nemusela mít — za nějakou dobu."

Myslím, že Paulovy názory byly překvapením pro všechny přítomné; tedy rozhodně vím jistě, že pro mě překvapivé byly. Seymour na něj rozhodně ukázal prstem: "Jestliže tomuhle opravdu věříš, proč se chceš vracet na Zemi? To mi tedy pověz."

Paul znovu promluvil až podivně klidně a jemně. "Taky nechci. Hodlám zůstat tady a stane se ze mě usedlík."

Najednou mi bylo jasné, proč si nechává narůst plnovous.

Seymour jeho slova doplnil: "Pak tedy myslíš, že to bude brzy." Vlastně to ani nebyla otázka, prostě to konstatoval.

"Když už jsme se v našem rozhovoru dostali tak daleko," poopravil ho Paul poněkud váhavě, "dám vám na tohle jasnou odpověď. Válka nebude dříve než za čtyřicet zemských let, ale nastane nejpozději do sedmdesáti let."

V celé místnosti bylo jasně cítit všeobecné úlevné vydechnutí. Seymour i nadále vystupoval jako mluvčí nás ostatních: "Mezi čtyřiceti a sedmdesáti, říkáš. To ale není žádný důvod sedět doma za pecí. Nejspíš nebudeš žít tak dlouho, aby se tě to týkalo. Tedy ne, že by z tebe nebyl dobrý soused."

"Já tuhle válku vidím," trval na svém Paul. "Vím, že nastane. Copak bych měl nechat svoje hypotetické děti a vnoučata, aby se s takovým problémem vypořádali? Ne. Zůstanu tady. Jestliže se ožením, pak to bude tady. Nehodlám vychovávat svoje děti, aby se z nich stal radioaktivní spad."

Muselo to být právě v tom okamžiku, kdy Hank nakouknul hlavou do stanu, protože si vůbec nepamatuji, že by Paulovi někdo odpověděl. Hank byl předtím venku na vlastní pěst. Ted' odhrnul cíp našeho stanu a zvolal: "Haló, vážení! Evropa vyšla!"

Všichni jsme se vyhrnuli ven, abychom se podívali na vlastní oči. Vyrazili jsme ven taky částečně proto,

že jsme se cítili zahanbeně, alespoň tak to cítím já. Paul nám upřímně odkryl svoje nejvnitřnější obavy a pocity. Ale stejně bychom se asi šli podívat i jinak. Jistě, doma jsme vídali Evropu na obloze každý den, ale ne tak, jako jsme ji mohli pozorovat teď.

Protože Evropa obíhá kolem Jupitera vevnitř od oběžné dráhy Ganyméda, nikdy se od Jupitera nevzdaluje příliš daleko. Tedy pokud 39 stupňů nepokládáte za "příliš daleko". Vzhledem k tomu, že jsme byli na 113. stupni západní délky, nacházel se Jupiter třiadvacet stupňů pod východním obzorem. Což znamenalo, že Evropa na nejzápadnějším bodě od Jupitera vyskakoval pouhých 16 stupňů nad námi viditelný obzor.

Omlouvám se za ty výpočty. Protože na východ od nás leželo pásmo dost vysokých hor, znamená celé předchozí vypočítávání stupňů ve skutečnosti to, že jednou za týden se Evropa zvedla nad úroveň pohoří, asi tak den se tam vznášela — a pak se otočila a zmizela na východě přesně v místech, odkud se předtím vynořila. Nahoru a dolů, jako výtah.

Jestli jste nikdy neopustili povrch matičky Země, nesnažte se mě opravit, že to není možné. Prostě je to tak — Jupiter a jeho měsíce prostě vyvádějí některé docela zajímavé kousky.

Tohle ale bylo poprvé, co se to stalo během naší výpravy, takže jsme to zvědavě sledovali — drobná stříbrná loďka, pohupující se na vrcholcích hor jako na vlnách, se špičatými konci trčícími k obloze. Brzy se rozpoutal spor o to, zda ještě stále stoupá nebo už začíná klesat, a všichni neustále kontrolovali hodinky. Několik jedinců tvrdilo, že jsou schopni rozeznat pohyb, ale nějak se nemohli shodnout na tom, kterým směrem že se to Evropa vlastně pohybuje. Po nějaké chvíli se do mě zakousla zima a tak jsem raději šel dovnitř.

Byl jsem ale vděčný za toto přerušení našeho až příliš vážného hovoru. Měl jsem totiž takový pocit, že Paul nám prozradil podstatně víc, než měl sám původně v úmyslu a než mu bude milé, až zase vstoupíme do světelné fáze. Tohle jsem totiž přičítal účinku spánkových pilulek. Prášky na spaní jsou totiž sice dobré, když je jich zapotřebí, ale někdy po jejich požití trochu blábolíte a prozradíte své skutečné jméno — skutečně zrádné věci.

JINÍ LIDÉ

Než se nachýlila ke konci druhá světelná fáze, bylo už jasné — tedy bylo to jasné Paulovi — že tohle druhé údolí bude našim účelům vyhovovat. Nebylo to sice perfektní údolí a dost možná, že hned za prvním hřebenem bylo nějaké lepší — jenže život je příliš krátký. Paul mu přidělil skóre 92% podle nějakého velice složitého hodnotícího systému vytvořeného Komisí, a to bylo sedm procent nad vyhovující hranicí. Perfektní údolí mohlo klidně počkat na objevení novými kolonisty... což se jim jistě podaří, jednou.

Pojmenovali jsme to údolí Šťastné údolí, to kvůli našemu štěstí, a hory na jihu od něj jsme pokřtili na Paulovy vrchy, přes veškeré Paulovy protesty. Tvrdil, že to stejně není oficiální. Ujistili jsme ho, že se postaráme, aby to bylo oficiální — a vrchní topograf, Abie Finkelstein, to také tak zaznamenal do mapy a my jsme to stvrdili.

Během třetí světelné fáze jsme doplňovali a doladřovali detaily. Poté už bychom sice klidně mohli ono místo opustit, kdybychom ovšem měli nějakou možnost. Což jsme neměli, takže jsme se nějak museli protlouct třetím temným obdobím. Někteří z nás se ale snažili před návratem vrátit k poněkud obvyklejšímu rytmu. Takže se rozeběhla nepřetržitá partie pokeru, které jsem se vyhýbal vzhledem k tomu, že jsem si nemohl dovolit o nic přijít a na rozhojnění svého majetku jsem neměl dostatečný talent. Uspořádali jsme ještě další dlouhé černé hodinky strávené hovorem, ale žádná už nebyla tak temná jako ta první. Nikdo už se Paula neodhodlal znovu zeptat, co si myslí o budoucím běhu věcí.

Koncem třetího temného období jsem už byl více než unaven i otráven tím, že jsem vlastně neviděl nic jiného než zařízení našeho malého ležení. Tak jsem Paula požádal o nějakou dobu volna.

Už od počátku třetího temného období mi v kuchyni pomáhal Hank. Původně pracoval jako asistent v topografickém týmu. Počátkem právě třetího temného období byly na programu obrysové fotografie za

pomocného osvětlení bleskem. Měl za úkol pořídit snímek širokoúhlým speciálním objektivem z vyvýšeniny na jihu přesně v okamžiku, kdy ze západního hřebene odpálí silný elektrický výboj blesku.

Hank měl ale vlastní fotoaparát, čerstvě pořízený, a byl z něho neskutečně nadšený jako malé dítě, neustále s ním na něco mířil. Tentokrát se pokusil pořídit vlastní záběr a zároveň splnit požadovaný úkol. Pěkně to zvorál, úplně prošvihnul správný okamžik na oficiální snímek a k dovršení všeho si ještě opomněl chránit zrak ve chvíli, kdy údolím projelo ostré světlo blesku. Takže se dostal na seznam marodů a já ho získal jako kuchyňského pomocníka.

Brzy se dal zase do pořádku, ale Finkelstein ho už zpátky nechtěl. Takže jsem požádal o trochu oddechu pro nás pro oba, abychom si mohli společně vyrazit na nějakou pěší túru, zkrátka trochu objevovat. Paul nás pustil.

Na konci druhého světelného období v našem táboře vypuklo pozdvižení, když poblíž západního konce našeho údolí objevili lišejník. Někakou dobu se zdálo, že se nám podařilo narazit na přirozený život na Ganymédu. Byl to ale planý poplach — podrobné zkoumání odhalilo nejen, že je to zemský typ, ale dokonce přímo schválený výborem pro bionomiku.

Něco nám to ale přece jen ukázalo — život se šířil a udržel, a to na místě tři tisíce a jedno sto mil vzdáleném od místa prvotní invaze. Rozpoutala se poměrně živá debata o tom, jestli sem byly spory zaneseny vzduchem nebo je sem přitáhl na oděvu některý ze členů skupiny, která tu budovala elektrárnu. Vlastně na tom ale tak moc nezáleželo.

Jenže my s Hankem jsme se rozhodli vyrazit na průzkumnou výpravu právě tímto směrem a zjistit, jestli se nám nepodaří nalézt další. Paulovi jsme neřekli, že půjdeme po tom lišejníku, protože jsme se obávali, že by nám to mohl zarazit. Rostlinu totiž našli v docela velké vzdálenosti od našeho tábora. Varoval nás, abychom se nepouštěli příliš daleko a abychom byli určitě zpátky do šesti hodin ve čtvrtek ráno. To byl totiž nejvyšší čas zrušit ležení a vydat se zpět na místo našeho přistání, kde jsme se opět měli setkat s Třasavkou.

Souhlasil jsem, protože jsem stejně neměl v úmyslu vydávat se na nějakou dlouhou výpravu. Vlastně mi tolik nezáleželo na tom, jestli sami najdeme nějaký lišejník; nějak jsem se necítil ve své kůži. Tuhle skutečnost jsem si ovšem nechal jenom pro sebe. Nehodlal jsem se přece tak hloupě připravit o svou první a jedinou příležitost rozhlédnout se pořádně po krajině.

Žádné další lišejníky jsme nenašli. Ale zato jsme našli krystaly.

Tak jsme si to my dva štrádali neznámou krajinou. Já byl šťastný jako dítě, které pustili dřív ze školy, ačkoliv jsem se necítil nejlépe, a Hank neustále pořizoval neužitečné záběry podivných skalních útvarů a zatuhlých výronů lávy. Hank neustále mluvil o tom, že vážně uvažuje o tom prodat svou farmu a nanovo se usadit tady ve Šťastném údolí. Říkal: "Víš, Bille, budou tady určitě potřebovat pár skutečných ganymédských farmářů, aby těm zelenáčům otevřeli oči a ukázali co a jak. A kdo toho ví o ganymédském stylu farmaření víc než já?"

"Takřka kdokoliv," ujistil jsem ho.

Zcela mou poznámku přešel. "Tohle místo má prostě svoje kouzlo," pokračoval a rozhlížel se kolem sebe po nekonečně rozlehlé krajině, která vypadala jako Armagedon po tvrdé bitvě. "Je to tu mnohem lepší než v okolí Ledy."

Připustil jsem, že místo nabízí docela dost možností. "Nemám ale pocit, že by to bylo to pravé pro mě," dodal jsem. "Myslím, že bych se nechtěl usadit na místě, kde bych nemohl pozorovat Jupitera."

"Nesmysl!" odporoval mi. "Přišel jsi sem kvůli zajímavému výhledu, nebo založit svoji vlastní farmu?"

"To je velice správný dotaz," uznal jsem souhlasně. "Někdy si myslím jedno, a jindy mám zase pocit, že je to právě naopak. A někdy nemám nejmenší tušení."

Stejně mě ale neposlouchal. "Vidíš tu štěrbinu tamhle nahoře?"

"Jasně. Co s ní má být?"

"Kdybychom přelezli ten malý ledovec, mohli bychom se k ní docela dobře dostat."

"A proč bychom to dělali?"

"Podle mě to vede do nějakého dalšího bočního údolí — a to by mohlo být ještě zajímavější. Tam nahoře dosud nikdo nebyl. Já to musím vědět — byl jsem v topografickém gangu."

"Už jsem se snažil ti nějak pomoci, abys na to zapomněl," řekl jsem mu. "Ale proč se tam vůbec dívat? Tady na Ganymédu musí být nějakých sto tisíc údolí, ve kterých ještě nikdy nikdo nebyl. Ty snad pracuješ pro nějakou realitní kancelář?" Nějak se mi to prostě nezdálo. Na ganymédské panenské půdě je totiž cosi znepokojivého — raději jsem se chtěl držet v dohledu tábora. Bylo tu ticho jako v knihovně — ne, ještě větší. Na Zemi vždycky slyšíte nějaký zvuk, dokonce i na poušti. Po nějaké době už mi to nehybné ticho, holé skály a led a krátery nějak začaly lézt na nervy.

"Ale no tak! Nebud' přece poseroutka!" povzbuzoval mě a sám se mezitím pustil do výstupu.

Ta průrva ovšem nevedla do dalšího údolí; za ní byla mezi horami jakási chodba. Jedna stěna byla podivně plochá, jako kdyby byla takto vystavěna za nějakým účelem. Vydali jsme se tou chodbou kus dál a já už se chystal se otočit zpět. Tak jsem zavolal na Hanka, který už zatím vylezl na osamocený kámen stojící stranou, aby mohl pořídit nějaký záběr. Jak jsem se tak otáčel, najednou jsem pohledem zachytil jakousi barvu a popolezl jsem výš, abych se podíval, co to je. Byly to krystaly.

Zíral jsem na ně, a ony jako by zíraly na mne. Zahulákal jsem: "Hej! Hanku! Honem sem pojď!"

"Co se děje?"

"Pojď sem! Tady je něco, co by opravdu stálo za fotku."

Bleskurychle se svezl dolů a přiběhl ke mně. Po chvilce mohutně vydechnul a zašeptal: "No, to mě teda podrž!"

Hank se okamžitě začal ohánět fotoaparátem. Nikdy jsem dosud takové krystaly neviděl, ani stalaktity v jeskyních takhle nevypadají. Byly povětšinou šestihranné až na výjimky, protože některé byly trojhranné a pár jich mělo dvanáct stěn. Vyskytovaly se v celé škále velikostí od malých kousků velikosti houbičky až po vysoké, štíhlé krasavce sahající do výšky kolen. O něco později a o kus výš jsme narazili dokonce na pár kusů, které nám sahaly až po prsa.

Nebyly to nějaké jednoduché jehlice; všemožně se větвилy a vysílaly boční výhonky. Ale to, co vás na nich prostě upoutalo nejvíc, byla jejich barva.

Hýřily všemi barvami a ty navíc měnily podle toho, odkud jste se na ně dívali. Nakonec jsme dospěli k závěru, že vlastně nemají vůbec žádnou barvu. Byl to pouze efektní výsledek refrakce dopadajícího světla. Alespoň Hank si to myslel.

Vypotřeboval na ně celý zásobník snímků a potom navrhnul: "Tak jo, popojedeme. Půjďme se mrknout, odkud se tady vzaly."

Nechtělo se mi. Z toho výstupu jsem byl trochu rozklepaný a v pravém boku jsem při každém dalším kroku cítil jakoby prudký úder. Nejspíš se mi navíc i motala hlava; když jsem se na krystaly díval, zdálo se mi, jako by se kolem mě svíjely, a musel jsem zamrkat, aby se trochu zklidnily.

Ale Hank už se stejně pustil na další cestu, takže jsem ho následoval. Zdálo se, že krystaly se drží na dně údolí v něčem, co by mohlo být vodním korytem, kdyby bylo právě jaro. Vypadalo to, jako by potřebovaly vodu. Po chvíli chůze jsme dorazili k místu, kde ploché dno chodby křížil ledový jazyk — pradávňý led, který byl na povrchu pokryt tenkou vrstvou loňského sněhu. Krystaly si prohledaly cestu skrz led přímo prostředkem, takový přírodní ledový most, a vyčistily i prostor několika stop po obou stranách svého pochodu.

Když jsme procházeli tímto vyčištěným pásem, Hank nějak ztratil rovnováhu a zachytil se jednoho krystalu. Ten se odlomil s ostrým a jasným zvukem, jako by zazvonil stříbrný zvoneček.

Hank se napřímil a zůstal stát zíraje na svou ruku. Napříč dlaní i přes prsty se mu táhly souběžné řezné rány. Pitomě na ně zíral.

"Tohle máš na vyučenou," prohlásil jsem, ale vzápětí už jsem vytáhnul svůj balíček první pomoci a ránu mu převázal. Když jsem tuto práci dokončil, řekl jsem: "No a teď se vydáme nazpět."

"Jdi někam," usadil mě. "Co to je, takové drobné pořezání? Jdeme dál."

Nesouhlasil jsem. "Koukni, Hanku, chtěl bych se vrátit. Nějak se necítím ve své kůži."

"Co se děje?"

"Bolí mě břicho."

"Moc jíš; to je celý tvůj problém. Tahle tělesná aktivita ti udělá jenom dobře."

"Ne, Hanku. Potřebuju se vrátit."

Zadíval se vzhůru dál do strže a tvářil se nesmírně popuzeně. Nakonec pravil: "Bille, zdá se mi, že vidím,

odkud ty krystaly vycházejí, není to odsud moc daleko. Ty tady počkáš a necháš mě jít se tam podívat. Já se pak vrátím a dáme se na cestu zpátky do tábora. Nebudu pryč nijak dlouho; to ti slibuju."

"Tak dobře," souhlasil jsem. Hned se pustil do dalšího stoupání, brzy jsem se ovšem vydal za ním. Už jako vlče jsem si totiž natloukl do hlavy, že není moudré se rozdělovat v neznámé krajině.

Po chvíli jsem zaslechl, jak něco křičí. Podíval jsem se vzhůru a viděl jsem, že stojí ve srázu čelem k nějakému tmnému otvoru ve skále. Zavolal jsem: "Co se děje?"

Odpověděl mi: "PÁNI, TO JE TEDA PARÁDA!!!" — asi takhle nějak.

"Co se děje?" ptal jsem se znovu poněkud podrážděně a přidal do kroku, dokud jsem nestál vedle něj.

Krystaly pokračovaly i vzhůru od místa, kde jsme stáli. Táhly se přímo až k ústí do jeskyně, ale dovnitř už nemířily. Místo toho před vstupem vytvářely jakousi hustou mohutnou bariéru. Napříč plochým dnem strže ležel jakoby povalen nějakým děsivým zemětřesením mohutný plochý kámen, monolit asi tak velikosti kamenu ve Stonehenge. Bylo dobře vidět, odkud se ze skály ulomil a uvolnil tak onu díru! Okraje otvoru byly tak ostré a hladké, že velice připomínaly kteroukoliv z prací dávných Egypt'anů.

Ale to nebyl ten pravý důvod, proč jsme tam tak ohromeně zírali; dívali jsme se tou dírou dovnitř.

Uvnitř byla sice tma, ale rozptýlené světlo, odražené od dna kaňonu a vzdálenější zdi, si nakonec přece jen cestu dovnitř našlo. Oči už si začínaly pomalu přivykat a tak jsem konečně spatřil to, na co Hank tak zíral, co v něm vyvolalo onen výbuch překvapení.

Tam uvnitř totiž byly nějaké věci a rozhodně nebyly přírodního původu. Nebyl bych schopen vám říct, co to bylo za předměty, protože nepřipomínaly nic, co bych kdy předtím v životě viděl, nebo viděl na obrázku — ani jsem o nich neslyšel. Jak byste totiž chtěli popsat věc, kterou jste nikdy předtím neviděli a pro niž nemáte správný výraz? Páni, vždyť vy tu věc ani dobře nevidíte, když se na ni díváte poprvé; vaše oko prostě ten nový tvar nedokáže pořádně přijmout.

Ale jasně jsem viděl tohle: nebyly to skály, nebyly to rostliny, nebyli to ani žádní živočichové. Byly to vytvořené věci, uměle člověkem vytvořené — no, možná že ne "člověkem" vytvořené, ale prostě to nebyly věci, jaké vznikly jen tak náhodou.

Moc jsem zatoužil se k nim dostat blíž, abychom si je mohli lépe prohlédnout a zjistit, co jsou zač. V tu chvíli jsem docela zapomněl, že je mi špatně.

Hank byl na tom stejně. Jako obvykle hned navrhoval: "Tak jo, kupředu! Jdeme tam!"

Jenže já zchladil jeho nadšení: "Jak?"

"No jak, přece jenom — " Vtom se zarazil a ještě jednou se pořádně rozhlédl. "No, tak se na to podíváme, obejdeme to kolem — ne, to by nešlo. Hmmm, Bille, budeme muset nějaké ty krystaly prostě olámat a pak projdeme dovnitř přímo přes ně. Nevidím jiný způsob, jak bychom se mohli dostat dovnitř."

Znovu jsem ho musel klidnit: "Cožpak tobě nestačí jedna pořezaná ruka?"

"Já je roztluču kamenem. Zdá se mi to tedy škoda: vypadají tak krásně. Jenže my v podstatě nemáme jinou možnost."

"Obávám se, že ty velké se ti ulámat nepodaří. Kromě toho bych se klidně vsadil dvě ku jedné, že jsou dost ostré, aby ti prořezaly boty."

"Tak to prostě risknu." Našel odpadlý kus skály a zahájil svůj pokus. Měl jsem pravdu v obou případech. Hank toho tedy nechal, obhlédl ještě jednou terén a znovu celou situaci zvažoval, přičemž si potichoučku pískal.

"Bille — "

"Jo?"

"Vidíš tu římsu visící nad otvorem?"

"Co s ní má být?"

"Vybíhá doleva o něco dále, než zasahuje pás krystalů. Já navrším hromadu kamení dost vysokou na to, abychom se mohli na tu římsu vydrápat. Pak po ní klidně přejdeme a spustíme se přímo před vstup do té jeskyně. Krystaly u ní nejsou tak blízko."

Zhodnotil jsem jeho nápad a došel k závěru, že tohle by nám mohlo vyjít. "Jenže jak se potom dostaneme zpátky?"

"Můžeme zase na druhé straně pro změnu navršit na hromadu část toho materiálu, co se tam uvnitř

třpytí. Přinejhorším tě vyzvednu nahoru na ramenou a ty mi pak dolů podáš pásek, nebo tak něco."

Kdybych býval měl všech pět pohromadě, možná bych měl proti jeho plánu námitky. Ale zkusili jsme to a ono to vážně fungovalo — tedy fungovalo to až do okamžiku, kdy jsem jenom na prstech visel z okraje římsy před ústím do jeskyně.

Najednou jsem ucítil prudkou bolest v boku a pustil jsem se.

Přišel jsem znovu k sobě díky tomu, že se mnou Hank třásl. "Nech mě na pokoji!" zabručel jsem na něj. "Vždyť ty jsi omdlel," oznámil mi na vysvětlenou. "Neměl jsem tušení, že jsi tak zesláblý."

Vůbec jsem mu na to neodpověděl. Jenom jsem si pomalu přitáhnul kolena k bradě a zavřel jsem oči.

Hank se mnou znovu zatřásl. "Copak ty nechceš vidět, co tady všechno je?"

Pokusil jsem se ho kopnout. "Nechtěl bych vidět ani královnu ze Sáby! Copak nevidíš, že je mi špatně?" a znovu jsem potom zavřel oči.

Musel jsem znovu omdlít. Když jsem se probral. Hank seděl přímo přede mnou v tureckém sedu a v ruce držel moji baterku. "Tedy spal jsi pořádně dlouho, kamaráde," řekl mi mímě. "Cítíš se trochu líp?"

"Moc ne."

"Zkus se zase dát trochu dohromady, abys mohl jít se mnou. Tohle prostě musíš vidět, Bille. Tomu nebudeš věřit. Myslím, že tohle je největší objev od dob... no, od... To nevádí. Kryštof Kolumbus byl proti nám salát. Jsme slavní, Bille."

"Ty jsi možná slavný," řekl jsem. "Mně je špatně."

"A kde tě to přesně bolí?"

"Snad všude. Břicho mám jako kámen — kámen, který navíc bolí zuby."

"Bille," zeptal se mě vážně, "už ti vyoperovali appendix?"

"Ne."

"Hmmm... no tak by sis ho možná měl nechat vyndat."

"Jo, tak na takovou radu je teď opravdu vhodná chvíle!"

"Jen si to tak neber."

"Jen si to tak neber, to se ti řekne!" Trochu jsem se zvednul na jednom lokti, hlava se mi přitom motala.

"Hanku, poslouvej mě. Musíš se co nejrychleji vrátit do tábora a povědět jim tohle všechno. Řekni jim, ať pro mě pošlou nákladák."

"Podívej, Bille." promluvil znovu mímě, "víš přece stejně dobře jako já, že v táboře nemáme nic, co by se autu jen vzdáleně podobalo."

Snažil jsem se s tím problémem nějak vypořádat, ale v tu chvíli to na mě bylo prostě moc. Mozek jsem měl nějak zamlžený. "No tak ať sem pro mě přijdou aspoň s nosítky," pronesl jsem nevrlým hlasem a znovu jsem se položil na zem.

O nějakou chvíli později jsem cítil, že se kolem mě motá a něco kutí s mým oblečením. Pokusil jsem se ho odstrčit, ale pak jsem na sobě ucítil něco hodně studeného. Tak jsem se po něm divoce ohnal. Nezasáhl jsem ho.

"Lež klidně," napomenul mě. "Našel jsem tady trochu ledu. Nemávej sebou, nebo ze sebe ten pytlík shodíš."

"Já ho ale nechci."

"Musíš ho na sobě mít. Drž ten pytlík s ledem přesně na tom místě, dokud tě odsud nějak nedostanu, a třeba to i přežiješ."

Byl jsem příliš slabý, než abych mu dokázal odporovat. Tak jsem se klidně uložil, skrčil jsem se do příjemnější polohy a víčka se mi unaveně zavřela. Když jsem oči znovu otevřel, s překvapením jsem zjistil, že je mi o něco lépe. Už jsem se necítil připraven na smrt, cítil jsem se jenom mizerně. Hank nebyl nikde kolem. Snažil jsem ho přivolat. Když na moje volání hned neodpověděl, začala ve mě narůstat panika.

Pak se ale objevil v dohledu a mával na mě baterkou. "Už jsem myslel, že jsi pryč," řekl jsem mu na uvítanou.

"Ne. Abych ti řekl pravdu, nějak se odtud nemůžu dostat. Na tu římsu nad vchodem se sám nedokážu vydrápat a přes krystaly se mi taky nepodaří projít. Už jsem to zkoušel." Zvednul nohu a podržel mi botu před očima. Byla roztrhaná na cáry a byla na ní zaschlá krev.

"Zranil ses?"

"To přežiju."

"To jsem zvědav," odpověděl jsem mu na to. "Nikdo neví, že jsme tady — a ty tvrdíš, že se odtud nedokážeme dostat. Takže to vypadá, že tady bídně zahyneme hlady. To se mi tedy opravdu moc nezamlouvá."

"Když už jsi na to narazil," vzpomněl si. "Schoval jsem ti něco z našeho oběda. Obávám se, že jsem ti toho moc nenechal. Spal jsi opravdu hodně, hodně dlouho."

"Nemluv mi o jídle!" chtělo se mi zvracet a rychle jsem se popadl za břicho.

"Promiň. Ale poslyš — neřekl jsem, že se odsud nemůžeme dostat."

"Ale přesně to jsi říkal."

"Ne, říkal jsem, že já se odtud nedokážu dostat."

"A jaký je mezi tím rozdíl?"

"No, na tom nezáleží. Ale mám dojem, že se odtud přece jenom dostaneme. Vzpomínáš si, jak jsi povídal o tom, že bychom pro tebe přijeli nákladákem —"

"Nákladák? Nezbláznil ses náhodou?"

"Nech toho," napomenul mě. "Tam vzadu je totiž taková věc, co hodně připomíná nějaký traktor — nebo možná spíš lešení."

"No tak už se rozmysli."

"Tak tomu říkejme vozítko. Myslím, že to dokážu dostat ven, alespoň přes ty krystaly. Mohli bychom to potom použít jako takový můstek."

"No, tak to vyvez ven."

"Ono to nejedí. No, vlastně — dobrá, prostě to chodí."

Pokusil jsem se zvednout. "Tak tohle musím vidět na vlastní oči."

"Bude úplně stačit, když se trochu odsuneš stranou, aby byla volná cesta k východu."

Když mi Hank pomohl, podařilo se mi postavit se na nohy. "Půjdu s tebou."

"Chceš vyměnit ten pytlík s ledem?"

"Možná později."

Hank mě tedy vedl dál do jeskyně a ukázal mi ten div. Vůbec nevím, jak bych vám to chodící vozítko měl popsat — možná už jste ale mezitím viděli nějaké fotky. Kdyby stonožka vypadala jako dinosaurus a byla ještě navíc celá z kovu, pak by vypadal zhruba jako tohle chodící vozítko. Jeho tělo připomínalo jakési koryto, které bylo postaveno na osmatřiceti nohách, po devatenácti na každé straně.

"Tak tohle," prohlásil sem, "je to nejbáznivější udělátko, jaké jsem kdy viděl. To se ti ale nikdy nemůže podařit dostat ze dveří."

"Jen počkej, až to uvidíš," sliboval. "A jestli si myslíš, že tohle je bláznivé, pak bys měl vidět některé další věci, které tu jsou poschovávány."

"Jako například?"

"Bille, víš co si myslím, že je tohle za místo? Podle mě je to celé hangár pro nějakou vesmírnou loď."

"Cože? Nebuď blázen. Vesmírné lodě přece nemají hangáry."

"Tak tahle ho má."

"Chceš tím snad říct, že jsi tady viděl nějakou vesmírnou loď?"

"No, to nevím úplně jistě. Nepřipomíná žádnou z těch, které jsem až dosud viděl, ale jestli to není kosmická loď, pak nevím, k čemu by to mohlo být dobré."

Chtěl jsem se na to jít podívat, ale Hank protestoval. "To necháme na jindy, Bille. Ted' se musíme dostat do tábora. Stejně už máme zpoždění."

Nezmohl jsem se na žádný odpor. Začal mě znovu bolet ten bok, patrně z chůze. "Tak dobře, jaký je následující plán?"

"Nejspíš to uděláme takhle." Vedl mě kolem k druhému konci toho technického zázraku. Vzadu se trup svažoval skoro až k podlaze jeskyně. Hank mi pomohl vysápat se dovnitř, řekl mi, abych si lehnul, a pak se sám vydal dopředu. "Chlapík, který tohle sestrojil," povídal, "musel být shrbený trpaslík se čtyřma rukama. Drž se pevně."

"Určitě víš, co máš dělat?" zeptal jsem se nejistě.

"Už jsem s tím předtím pohnul asi o šest stop. Pak mi došla trpělivost. Abrakadabra! Držte si klobouky, pojedeme z kopce!" Strčil prst hluboko do nějaké díry.

Ta věc se skutečně pohnula, zcela tiše, jemně, bez nějakého odfukování. Když jsme vstoupili do slunečního světla, Hank vytáhnul prst z díry. Posadil jsem se. Ta věc už byla ze dvou třetin ven z jeskyně a čumák už byl za hranicí krystalů.

Vydechl jsem si. "Dokázal jsi to, Hanku. Teď sebou musíme pohnout. Myslím, že kdybych měl víc ledu na to svoje břicho, zvládnul bych chůzi."

"Počkej vteřinku," zarazil mě. "Chtěl bych ještě něco zkusit. Jsou tady ještě díry, do kterých jsem zatím prst nestrčil."

"Jen už to raději nech být."

Místo odpovědi skutečně zkusil jinou díru. Stroj se najednou překvapivě dal do pohybu zpátky. "Jejda!" vyjekl, rychle prst vytáhnul ven a strčil ho zase tam, kde už ho předtím měl. Nechal ho tam, dokud jsme se nevrátili do původní pozice.

Opatrně vyzkoušel i zbývající otvory. Nakonec se mu podařilo najít tu, která přinutila stroj trochu stáhnout čumák zpátky a stočit jej doleva, jako to dělá housenka. "Teď už to máme v suchu," pochvaloval si spokojeně. "Už to umím ovládat." A vyrazili jsme dolu kaňonem.

Hank tedy neměl tak docela pravdu, když prohlásil, že už to umí řídit. Bylo to spíš jako vést koně než řídit stroj — anebo ještě spíš to připomínalo řízení jednoho z těch dnešních nových pozemních vozidel s poloautomatickým řízením. Pochodující vozítko došlo k tomu malému přírodnímu mostu ledu, skrz který si krystaly prorazily cestu, a tam se samo od sebe zastavilo. Hank se snažil ho přinutit projít skrze vyčištěný průchod, který byl dostatečně široký. Jeho snaha se zcela minula účinkem. Čumák stroje se pohupoval sem a tam jako čuchající čumák psa, pak se postupně propracoval vzhůru do kopce a led prostě obešel.

Zůstávali jsme vodorovně; stroj byl zjevně schopen přizpůsobovat délku nohou, jako nějaký přírodní horolezec.

Když Hank došel k onomu proudu ledu, který jsme předtím míjeli při naší cestě vzhůru k zářezu, zastavil chodítko a opatřil mi čerstvý pytlík ledu. Stroj zjevně nic nenamítal proti ledu jako takovému, spíše prostě odmítal procházet skrz díry. Když jsme se totiž znovu vydali na pochod, přešel klidně onen ledovec, sice pomalu a opatrně, ale jistě.

Zamířili jsme přímo k táboru. "Tohle," liboval si Hank vesele, "je to nejskvělejší terénní vozidlo do nesjízdné krajiny, jaké kdy bylo sestrojeno. Kéž bych tak mohl zjistit, jak to vlastně chodí. Kdybych měl na tuhle věc patent, byl by ze mě rázem boháč."

"Je to tvoje, vždyť jsi to našel."

"Jenže mi to vlastně ve skutečnosti nepatří."

"Hanku," řekl jsem mu na to, "snad si vážně nemyslíš, že se majitel vrátí a bude po tobě pátrat, co?"

Najednou se tvářil velice divně. "No, to ne. Řekni, Bille, hmmm, kdy myslíš, že tam tuhle věc uložili?"

"Ani bych to raději nechtěl tipovat."

V táboře ale zbýval jediný stan. Když jsme se k němu blížili, někdo vyšel ven a čekal, až se k němu dostaneme. Byl to Sergej.

"Kde jste vy rošťáci byli?" ptal se nás místo uvítání. "A kde jste u všech všudy sebrali tohle?"

"A co to vůbec je?" dodal vzápětí další dotaz.

Pokusili jsme se ho co nejlépe a v co nejkratší době zpravit o našem dobrodružství a potom totéž udělal i on. Procházeli okolí a snažili se nás najít, jak nejdéle to jen šlo, ale potom byl Paul nucen zamířit do tábora číslo jedna, aby mohli dodržet smluvený sraz s Trsavkou. Nechali tu alespoň Sergeje, aby nás dovedl zpátky, až se tu objevíme. "Nechal tady pro vás vzkaz," dodal potom Sergej a hned ho přitom vytahoval z kapsy. Stálo v něm:

"Drazí přátelé,

omlouvám se, že jsme odešli a nechali vás dva bláznivé klacky takhle vzadu, ale znáte náš časový plán stejně tak dobře jako já. Nejraději bych zůstal sám a dopravil vás bezpečně zpátky, ale váš kamarád

Sergej trval na tom, že to je jeho výsada. Vždycky, když se s ním pokouším nějak rozumně diskutovat, stáhne se ještě hlouběji do své nory, vycení zuby a hrozivě vrčí.

Jakmile si tohle přečtete, popadněte svých pět švestek a rozpohybujte svoje toulavé nohy směrem k prvnímu táboru. Utíkejte, ne nějaká normální chůze. Pokusíme se Třasavku zdržet, ale sami dobře víte, jak stará dobrá teta Hattie lpí na dodržování svého letového harmonogramu. Určitě se jí nebude ani za mák líbit, jestliže se zpozdíte.

Až vás uvidím, hodlám vás vytahat za uši tak, že vám budou plandat po ramenou.

Hodně štěstí P. du M.

P.S. doktoru Kašičkovi: O tvou harmoniku jsem se postaral."

Když jsme si to celé přečetli, ujal se Sergej znovu slova: "Chci rozhodně slyšet víc o tom, co jste tam objevili — aspoň osmkrát tolik. Ale ne teď; musíme se co nejrychleji dostat do tábora číslo jedna. Hanku, myslíš, že to Bill ujde?"

Odpověděl jsem mu sám, vydal jsem ze sebe procítěné "ne". Moje vzrušení už pomalu odeznívalo a zase jsem se cítil docela mizerně.

"Hmmm — Hanku, myslíš, že nás tam to tvoje pojízdné smetišťe zvládne donést?"

"Myslím, že by nás naprosto klidně donesl kamkoliv." Přitom Hank svůj stroj poplácal.

"Jak rychle? Třasavka už totiž přistála."

"Víš to jistě?" zeptal se ho Hank.

"Viděl jsem její stopu na obloze asi před třemi hodinami."

"Tak to abychom práskli do koní!"

Z našeho putování si toho moc nepamatuji. Jednou zastavili v nějakém průmysku a znovu mě na břicho naplácali led. Další věc, kterou si pamatuji jistě, že mě probudil Sergejův výkřik: "Támhle je Třasavka! Už ji vidím."

"Třasavko, už se ženeme," volal Hank. Posadil jsem se a taky vykouknul ven.

Scházeli jsme ze svahu a nebyli jsme vzdáleni víc než pět mil, když vtom z ocasu rakety vyšlehly plameny a vzápětí se vznesla k obloze.

Hank zasténal. Svalil jsem se na podlahu a zavřel vyčerpaně oči.

Znovu jsem se probudil až v okamžiku, kdy náš dopravní prostředek zastavil. Byl tam Paul, ruce založeny v bok a upřeně nás sledoval. "Už bylo načase, abyste se vy ptáčci konečně vrátili do hnízda," oznámil nám na uvítanou. "Ale kde jste tohle našli?"

"Paule," přerušil ho Hank naléhavě. "Billovi je moc špatně."

"Ale, ale!" Paul se vyšvihнул nahoru, chytil se boku a vlezl dovnitř vozítka a už se na nic dalšího neptal. O chvíli později mi odhalil břicho a vrazil mi palec do onoho místa mezi pupkem a pánevní kostí. "Tohle bolí?" zeptal se.

Byl jsem příliš zsláblý na to, abych se po něm mohl ohnat. Rychle mi dal tabletku.

Po nějakou následující dobu jsem se událostí nijak aktivně neúčastnil, ale stalo se zhruba toto: kapitán Hattie, na Paulovo urputné naléhání, čekala několik hodin, ale pak nesmlouvavě oznámila, že bude muset odstartovat. Měla totiž sraz s Potaženým nákladákem, který musela dodržet, a prohlásila, že rozhodně nehodlá nechat osm tisíc lidí čekat kvůli dvěma. Hank i já si můžeme hrát na indiány, jak se nám zlíbí. Nemohli jsme si ale zahrávat s jejím letovým plánem.

Paul s tím nemohl nic dělat, takže zbytek skupiny poslal domů a sám se rozhodl na nás počkat.

Jenže nic z toho jsem v té době nevnímával. Nějak mátožně jsem si uvědomoval, že jsme v našem chodícím vozítku a putujeme. Dvakrát jsem se vzbudil, když mi přikládali další led, ale jinak je celé toto období v mé paměti zakryto závojem husté mlhy. Směřovali jsme na východ, přičemž Hank řídil a Paul navigoval — nevím, jak to dokázal. Za nějakou neznámo dlouhou dobu jsme dorazili k základnímu táboru skupiny, která prozkoumávala krajinu asi sto mil od nás — a odtamtud Paul vysílačkou přivolaal

pomoc.

Načež přiletěla Třasavka a vyzvedla nás. Vzpomínám si na naše přistání v Ledě — tedy, vzpomínám si, jak někdo volal: "Rychle, pospěšte si sem! Máme tady chlapce s prasklým slepákem."

DOMOV

Kolem našeho nálezu se rozpoutal dost velký povyk a pozdvižení mezi lidmi — což víceméně přetrvává až dodneška — ale já jsem o něm nevěděl. Měl jsem dost práce sám se sebou a bojoval jsem o své zdraví. Mám dojem, že musím doktoru Archibaldovi poděkovat za to, že jsem ještě tady. Stejně tak Hankovi. A Sergejovi. A Paulovi. A kapitánovi Hattie. A nějaké bezejmenné skupině, která žila někde, před hodně dlouhou dobu, jejíž vzhled ani rasu stále ještě neznám, ale která dovedla vymyslet tak skvělé vozidlo pro cestování drsnou a nehostinnou krajinou.

Poděkoval jsem všem kromě těch posledně jmenovaných. Všichni mě totiž přišli navštívit do nemocnice, dokonce i kapitán Hattie, která na mě sice jenom něco bručela, ale těsně před odchodem se nade mě naklonila a políbila mě na tvář. Byl jsem tím tak překvapený, že jsem ji málem kousnul.

Schultzovi přišli, to samozřejmě. Mama nade mnou plakala, Papá mi dal jablko a Gretchen skoro ani nepromluvila, což jí vůbec není podobné. A Molly přivezla dvojčata, aby se na mě mohla podívat a já zase na ně.

Dělali se mnou rozhovor lidé z leidského deníku Planeta. Chtěli po mě vědět, jestli se domníváme, že ony námi nalezené předměty byly vytvořeny lidmi.

Na tuhle otázku je hrozně obtížné odpovět, ostatně i lidé mnohem chytřejší než já nad tím od té doby stále bádají.

Co je to vlastně člověk?

Ty věci, které jsme my s Hankem — a také vědci účastníci se Projektu Jupiter, kteří tam vyrazili po nás — našli v oné jeskyni, nemohli být vytvořeny lidmi — tedy ne lidmi jako jsme my. Chodící vozítko bylo tím nejjednodušším, co se tam našlo. U většiny z ostatních nalezených předmětů dodnes nepřišli na to, k čemu by vůbec měly sloužit. Ani dosud nezjistili, jak ty bytosti měly vypadat — prostě žádná vyobrazení.

Zdá se to překvapující, ale vědci nakonec na základě svého bádání dospěli k závěru, že neměly oči — tedy alespoň ne oči takové jako my. Takže je jasné, proč nepořizovali žádné obrazy nebo fotografie.

Když se tak nad tím na chvíli zamyslíte, vlastně už pouhá představa takového "vyobrazování" je dost esoterická. Venušané zobrazení nevyužívají, ani Marťané nic takového neznají. Možná jsme jediná rasa v celém vesmíru, která vynalezla a používá takovýto způsob uchovávání informací.

Takže to nebyli "lidé" — ne takoví jako jsme my.

Ale byli to lidé ve skutečném významu toho slova, ačkoliv vůbec nepochybuji o tom, že bych určitě s vyděšeným křikem utíkal pryč, kdybych některého z nich potkal v temné uličce. Měli ale jednu velice důležitou vlastnost, či znalost, jak by řekl pan Seymour — ovládali své okolí. Nebyla to zvířata, postrkovaná okolnostmi a nucená přijmout to, co jim příroda vnutí. Oni přírodu uchopili a přizpůsobili ji své vůli.

Takže myslím, že to lidé byli.

Krystaly byly na celé té tajemné záležitosti vlastně tou nejpodivnější věcí a já vůbec nevěděl, co si mám o nich myslet. Jakýmsi způsobem byly ony krystaly spojeny s objevenou jeskyní — nebo vesmírným hangárem nebo co to vlastně mělo být. Přesto ale do té jeskyně nemohly vstoupit nebo to prostě neudělaly.

A byla tu ještě další věc, kterou zaznamenali lidé z následující expedice Projektu Jupiter: to velké neohrabané chodící vozítko prošlo celou tu dlouhou cestu kaňonem od jeskyně až do údolí — a přesto neduplo ani na jediný z krystalů. Hank musí být hodně dobrý řidič. On tvrdí, že tak dobrý zase není.

Mě se na to neptejte. Já přece nerozumím všemu, co se odehrává v našem vesmíru. Je to přece jenom dost rozlehlé místo.

Než mě pustili z nemocnice, měl jsem spoustu času na přemýšlení — a také jsem měl spoustu námětů,

nad kterými stálo za to se zamyslet. Uvažoval jsem o své cestě zpátky na Zem, abych tam mohl dodělat školy. Cestu Potaženého nákladáku jsem prošvihnul, samozřejmě, ale to vůbec nic neznamenalo. Mohl jsem letět s Mayflower o tři týdny později. Ale chtěl jsem tam vůbec letět? Musel jsem se rozhodnout.

Jednou věcí jsem si byl jistý: měl jsem v úmyslu složit svoje zkoušky na čestné odznaky hned, jakmile mě pustí z postele. Už jsem to odkládal až příliš dlouho. Tak blízké setkání s oním světem vám připomene, že nemáte věčnost na to, abyste si všechno zařídili.

Ale vrátit se do školy? To bylo něco docela jiného. Zaprvé, což mi sdělil táta při návštěvě v nemocnici, rada prohrála svůj spor s Komisí. Takže to znamenalo, že táta nemohl použít svůj pozemský majetek.

A byla tu ještě taky ta záležitost, o které Paul mluvil tehdy v noci, když se nechal nějak rozmluvit a prozradil nám svoje nejniternější obavy — nadcházející válka.

Byl si Paul jistý tím, co nám pověděl? A jestli ano, dovolím tomu, aby mě to nějak odstrašilo? Neměl jsem pocit, že by tomu tak bylo. Paul přece říkal, že to nenastane dříve, než za čtyřicet let. Já bych na Zemi nestrávil víc než čtyři pět let — a kromě toho, jak bych se mohl nechat vyděsit něčím, co se má odehrát v tak daleké budoucnosti?

Prožil jsem si zemětřesení i následující období přestavby. Měl jsem dojem, že už se nenechám znovu něčím tak vystrašit.

Měl jsem takové osobní podezření, že kdyby dejme tomu válka skutečně vypukla, zapojil bych se do ní. Asi bych před ní nedokázal utíkat do bezpečí. Nejspíš je to bláznivé.

Ne, války jsem se skutečně nebál, ale měl jsem ji neustále na paměti. Proč? Nakonec jsem na to přišel. Když mi Paul volal, zeptal jsem se ho na to.

"Koukni, Paule — ohledně té války jak jsi o ní tehdy mluvil: Až se Ganymédes dostane do stejného stádia, v jakém je Země dneska, znamená to, že i tady bude válka? Nemyslím teď... za několik staletí."

Trochu smutně se pousmál. "Do té doby už třeba budeme vědět, jak to zaonačit, abychom se do takových potíží vůbec nedostali. Alespoň v to můžeme doufat."

Potom měl najednou ve tváři takový daleký nejasný pohled a dodal: "Nová kolonie vždycky přináší novou naději."

Líbilo se mi, jak to řekl. "Novou naději — " Jednou jsem zaslechl, jak tohle někdo řekl o novorozeném dítěti.

Pořád ještě jsem nevěděl, jak to bude s mojí cestou zpět, když se za mnou táta jednou v neděli večer stavil. Pověděl jsem mu, že si nejsem jistý ohledně toho vysokého poplatku za cestu. "Já vím, že ta půda je technicky vzato moje, Georgi — ale vás dva by to hrozně vysálo."

"Naopak," pravil George, "my to zvládneme a přesně na tohle jsou úspory. Molly je pro. To víš, vždyť dvojčata taky pošleme zpátky do škol."

"Stejně z toho ale nemám nějak dobrý pocit. A co to má vlastně ve skutečnosti za smysl, Georgi? Já nepotřebuji nějaké fajnové vzdělání. Přemýšlel jsem o Kalistu: to je zcela nová planeta, dosud nedotčená, s ohromnými možnostmi na povrchu pro člověka ochotného pracovat. Mohl bych sehnat místo v expedici pro atmosféru — Paul by se za mě určitě přimluvil — a tak bych byl součástí projektu hned od počátku. Třeba bych se jednoho dne mohl stát i hlavním inženýrem celé planety."

"Tak to ani náhodou. Dokud se nenaučíš o termodynamice víc, než víš teď, nemůže se ti to povést."

"Cože?"

"Inženýři jen tak nerostou na stromech. Musí studovat. Chodí taky do školy."

"Copak já nestuduji? Nenavštěvuji právě teď dva z tvých výukových předmětů? Můžu se stát inženýrem i tady. Nemusím se kvůli tomu vláčet zpátky půl miliardy mil."

"Houbeles! Studovat, to vyžaduje disciplínu a kázeň. Vždyť ty jsi ještě ani nesložil svoje zkoušky na čestné odznaky. Nechal jsi plavat svoje orlí skautství."

Chtěl jsem mu vysvětlit, že složit zkoušky a studovat na zkoušky jsou dvě zcela rozdílné věci — že jsem studoval. Ale nějak se mi nedařilo najít pro to ta správná slova.

George vstal. "Podívej se, synu, řeknu ti to na rovinu takhle. Necháme teď stranou to, že by ses chtěl stát hlavním inženýrem planety. V dnešní době už i obyčejný farmář potřebuje to nejlepší vzdělání, jakého se mu může dostat. Bez něj je to prostě venkovský balík, klopýtající rohlík, který strká semínka do země

a doufá, že nějakým zázrakem vyrostou. Chci, abys odletěl zpátky na Zem a využil to nejlepší, co ti tam mohou nabídnout. Chtěl bych, abys získal titul na nějaké škole s prestiží — M.I.T., Harvardu, nebo třeba Sorbonně. Prostě někde, kde má škola tradici a dobrý zvuk. Nech si dost času dokončit tohle a pak si můžeš dělat, co ti bude libo. Věř mi, to se ti vyplatí."

Zamyslel jsem se nad jeho radou a odvětil jsem: "Nejspíš máš pravdu, Georgi."

Táta už se měl k odchodu. "No, dobře to uvaž a rozhodni se. Musím teď už spěchat na autobus, nebo budu muset po svých až na farmu. Tak se uvidíme zítra."

"Dobrou noc, Georgi."

Ležel jsem v posteli a nemohl jsem usnout, protože jsem nad tím neustále uvažoval. Za chvíli přišla paní Dinsmorová, staniční sestra, zhasnula mi světlo a popřála mi dobrou noc. Ale já jsem se ještě ke spánku nechystal.

Táta měl pravdu, to mi bylo jasné. Nechtěl jsem být nějaký nevzdělanec. A navíc jsem už viděl na vlastní oči výhody, které mají lidé s dobrými školami — nejdříve jim nabízejí zaměstnání, rychlý kariéerní postup. No dobře, taky si opatřím takový diplom, pak se vrátím a — no, možná se vydám na Kalisto, nebo třeba zažádám o nový kus půdy. Poletím tam a vrátím se.

Přesto jsem ale nějak nedokázal usnout. Po chvíli neklidného převalování jsem se podíval na svoje nové hodinky a zjistil jsem, že už bude skoro půlnoc — za pár minut se rozední. Rozhodl jsem se, že bych to chtěl vidět. Možná to bude naposledy na hodně dlouhou dobu, kdy budu v neděli o půlnoci vzhůru.

Prozkoumal jsem chodbu; stará paní Dinsmorová nebyla v dohledu. Opatrně jsem se vyplížil ven.

Slunce bylo sotva kousek pod obzorem. Na sever ode mne jsem viděl, jak jeho první paprsky olizují špičku nejvyšší antény elektrárny, na míle vzdálené na Vrcholu hrdosti. Bylo to uklidňující a skutečně nádherné. Nad hlavou mi visel Jupiter právě v půli svého cyklu, bobtnající, oranžový a důstojný. Západně od něj se Io právě pomalu vynořoval ze stínu. Jak jsem ho pozoroval, postupně přecházel z temně černé přes třesňovou až do oranžové.

Napadlo mě, jak se asi budu cítit, až budu zase zpátky tam na Zemi. Jak se asi budu cítit, až budu vážit třikrát tolik, než kolik vážím teď? Nepřipadal jsem si těžký, spíše jsem se cítil tak akorát.

A jaký to asi bude pocit se brodit tou hustou polévkou, kterou tam mají místo vzduchu?

Jaké to bude, když si nebudu moct promluvit s nikým jiným než jenom s místními pozemskými krysy? Jak budu schopen hovořit s dívkou, která nebude kolonistka, která ani nikdy nebyla od Země vzdálena víc než na dolet helikoptéry? Poseroutkové. Vezměte si například Gretchen — to byla holka, která by zvládla zabít kuře a šoupnout ho do hrnce tak rychle, že pozemská holka by se nad ním pořád ještě ošívala.

Okraj Slunce se už přehoupnul přes obzor a zachytil sníh na vrcholcích Velkých kamenných hor, takže ho zbarvil do růžová na pozadí bledě zelené oblohy. Konečně jsem začal rozpoznávat krajinu kolem sebe. Bylo to nové a tvrdé, ale čisté místo — ne jako Kalifornie se svými padesáti šedesáti milióny obyvatel, kteří takřka zakopávají jeden o druhého. Tohle bylo místo podle mého gusta — bylo to moje místo.

K čertu s Caltechem, Cambridgem a všemi těmihle nóbl školami! Já tátovi ukážu, že není třeba břečťanem obrostlých starobylých budov, aby člověk získal náležité vzdělání. Ano, a dodělám konečně ty zkoušky a stane se ze mě znovu orlí skaut, to nejdřív.

Cožpak se Andrew Johnson, ten americký prezident, nenaučil číst až v době, kdy už pracoval? Dokonce až poté, co už se oženil? Jen nám dejte čas; budeme mít stejně dobré vědce a učitele jako kdekoli jinde.

Dlouhý pomalý rozbřesk ale nezadržitelně postupoval a světlo už uchvátilo i Keiperovu soutěsku západně ode mne a jakoby ji vytáhlo z pozadí. To mi připomnělo onu noc, kdy jsme se skrz ni probíjeli v divoké bouři. Jak říká Hank, život v kolonii má přinejmenším něco do sebe — jasně odliší chlapce od opravdových mužů.

"Žil jsem a pracoval s opravdovými muži." Tahle věta mi teď zněla v hlavě. Rhysling? Možná Kipling. Žil jsem a pracoval s muži!

Slunce už v tu dobu začalo olizovat střechy domů. Rozletělo se po hladině Laguny Serenidad, takže její čern se proměnila přes purpurovou až do modré. Tohle byla moje planeta, to byl můj domov a v tu chvíli

jsem věděl, že už jej nikdy neopustím.

Paní Dinsmorová přicházela po chodbě ke dveřím a vtom mě spatřila. "No tohle, to jsou mi tedy nápady!" hubovala. "Hned se vrať, kam patříš!"

Usmál jsem se na ni. "Ale já patřím právě sem. A taky tady zůstanu!"